

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2007/19 • 18 Mayıs 2007 • 50 YKr

Burjuva gericiliğine ve parlamentar hayallere karşı,

*Sömürü ve talan düzeninin cellatlarını seçmek
zorunda değiliz!*

**Sınıfın devrimci programı
etrafında birleşerek sermaye
düzeninden
hesap soralım!**

**Seçimler ve devrimci
müdahalenin sorunları**

“Cumhuriyet mitingleri”...

M. Can Yüce

Devrimci

sınıf alternatifi!..

İÇİNDEKİLER

Burjuva gericiliğine ve parlamenter hayallere karşı devrimci sınıf alternatifi..3	
Sınıfın devrimci programı etrafında birleşerek sermaye düzeninden hesap soralım!	4
Düzenin seçim oyununu bozmak için bağımsız devrimci sınıf çizgisini güçlendirelim!	5
Seçimler ve liberal solun tükenmişlik tablosu	6
Düzen partilerinin DTP'ye yeni tuzağı!. 7	
Kapitalizmin söndürdüğü hayatlar	8
Kapitalist sistemde ayrımcılık her yerde!9	
Devrimci gençlik mücadelesinde gelecek için notlar.	10-13
10 Haziran'da Kadıköy'de "ÖSS duvarını yıkalım!"	14
3 Haziran'da "Öğrenci Sömürü Sınavı Kaldırılsın Şenliği"'nde buluşalım! . . .	15
Seçimler ve devrimci müdahalenin sorunları (Orta sayfa)	16-17
İşçi-emekçi hareketinden...	18
İşten atılan Yasan işçileri ile konuştuk. 19	
Sağlık emekçilerinin eylemlerinden... . 20	
Gençlik düzen içi çatışmalarda taraf olmayacaktır!..	21
Seçim mi, salaklığın tescili mi? - Yüksel Akkaya	22
Sermaye temsilcilerinin meslek lisesi çığırtkanlığı...	23
Gençlik hareketinden...	24
Seçim çalışmalarından...	25
Dünyadan	26-27
"Cumhuriyet mitingleri"...	
M. Can Yüce	28
Bültenlerden...	29
Eylem ve etkinliklerden	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2007/19 ● 18 Mayıs 2007

Fiyatı: 50 Ykr

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90

e-mail: kb1@tnn.net

Web: http://www.kizilbayrak.de

http://www.kizilbayrak.org

http://www.kizilbayrak.com

Baskı: Gün Matbaacılık

İSTANBUL

Tel: 0 (212) 426 63 30

Genel Dağıtım:

YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Kızıl Bayrak siyasal faaliyeti örgütleyen temel araçlardan biridir. Gazetemiz aynı zamanda politik propaganda ve ajitasyonumuzun da en önemli araçlarından bir tanesidir. Örgütleyici ve yol göstericidir. Her türlü siyasal gelişmeyi yorumlayan, çalışmaya yön gösteren etkili araçtır. Aynı zamanda her kampanya sürecinde olduğu gibi çalışmanın hem politik hem de pratik olarak temelinde durur.

Nitekim seçim kampanyasının en önemli araçlarından biri yine gazetemizin kendisi olacaktır. Hal böyle iken bütün alan ve birimlerimiz seçim kampanyası planlamalarında gazetemizin en işlevli şekilde nasıl kullanılacağına dair bugünden tartışmalar yürütmeli, sonuçlar çıkarmalıdır. Tüm çalışma alanlarımız ve yerelliklerimiz belirlenen politik hattın hayata geçirilmesinde, gerçekleştirilen toplantılarda, kitle faaliyetinde gazeteyi en etkin şekilde kullanmalı, ondan beslenmeli ve onu beslemelidirler.

Bu seçim döneminde gazetemizi en etkin ve yaygın şekilde kullanmak için bugünden gerekli planlamalar yapılmalıdır. Her bölge elden dağıttığı gazete sayısını artırmayı hedeflemelidir. Gazetenin hem politik olarak hem de pratik çalışmayla beslenmesi eylem ve etkinlik haberlerinin zamanında yansıtılması için gerekli görevlendirmeler vakit kaybedilmeden bugünden yapılmalıdır.

Kuşkusuz bu söylenenler günlük internet sitemiz üzerinden de geçerliliğini korumaktadır. Seçim sürecinde günlük sitemiz en etkin ve etkili şekilde kullanılmalıdır. Günlük sitenin özellikle böylesi süreçlerde faaliyetin ortaklaştırılması, deneyimlerin aktarılması ve paylaşılması ve hepsinden ötesi yürütülen faaliyetin duyarlı kesimlere ulaştırılmasında oynadığı muazzam rol ve önem yeterince bilince çıkarılmalıdır. Bu yönlü tartışmaları gerçekleştirmek, görevlendirmeler yapmak, teknik olarak da buna uygun hazırlıkları tamamlamak tüm çalışma alanlarımızın ve yerelliklerimizin görev ve sorumluluğundadır.

Komünistler seçimler vesilesiyle bir kez daha çok yönlü bir sürece hazırlanıyorlar. Tüm güç ve enerjimizi en verimli şekilde değerlendirmek, işçi ve emekçileri en tok ve açık bir şekilde devrimin ve sosyalizmin bayrağı altına çağırarak hedefiyle davranmalıyız. Bir kez daha cüret etmeli, hedefe kilitlenmeli, büyük bir azim ve inatla sürece yüklenmeliyiz.

**Parti
değerlendirmeleri-1**

**Parti
değerlendirmeleri-2**

**Çıktı!..
Kitapçı ve bayiilerde...**

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Burjuva gericiiliğine ve parlamenter hayallere karşı devrimci sınıf alternatifi

Türk burjuvazisinin ve siyasi figüranlarının yönetememe krizi 22 Temmuz'da yapılması kararlaştırılan erken seçim sonrasına ertelenmiş görünüyor. Ancak bu erteleme pasif bir bekleyiş sürecini ifade etmiyor. Tersine, veriler, krize yol açan egemenler arası iktidar çatışmasında cephelerin karşılıklı olarak tahkim edildiği hareketli bir sürece girildiğini gösteriyor.

Düzenin “asıl efendileri” tarafından “sanal muhtıra”ya maruz bırakılan “milletin iradesi”, derin bir şoka eşlik eden kısa süreli bir şaşkınlığın ardından yeni dönem taktiklerini belirlemiş görünüyor. Kendini “milletin iradesi” diye lanse eden AKP hükümeti ile müritleri postallı muhtıraya boyun eğdikleri halde, “cumhur”a başvurarak “biz mazlumuz” edebiyatına başladılar bile.

“Biz mazlumuz” söylemiyle oy avcılığına çıkan Tayyip, yabancı basının, ordunun cumhurbaşkanı seçimine müdahalesiyle ilgili sorularına maruz kalınca takındığı sahte sükuneti bir anda yitiriyor. Ama yanıtları “Başbakan benim, ordu bana bağlı çalışan bir kurumdur, burası bir hukuk devletidir” türünden gevelemelerin ötesine geçemiyor. Bu tür sözleri elbette pek ciddiye alan olmuyor. Zira 353 milletvekili olan bir hükümetin sanal muhtıranın yayına girmesiyle büyük ölçüde işlevsizleştiğini “yabancı”lar da dahil artık herkes biliyor.

Karşıt kutbun tanımıyla “anti-laik” cepheyi temsil eden AKP, -ki kendisi laiklikten hiçbir koşulda ödün vermeyeceğini yineleyip duruyor!- “cumhur”dan büyük destek göreceğini varsayarak hem Başbakanlığı, hem de Çankaya tepesini ele geçirmeye odaklanmış görünüyor. Burjuva siyaset arenasındaki diğer figüranların vaziyeti ise, en azından verili koşullarda bunu engelleyebilecek gibi görünmüyor.

Bu durum sermayenin kalemşör ve “uzman” takımını fazlasıyla endişelendirmektedir. Zira bu varsayım tutarsa, egemenler arası çatışmanın şiddetleneyeceği, postallı muhtırayı verenlerin işi daha da ileriye taşıyacağı öngörülmüyor. Washington’ın haber devşiricilerinin aktardığı bilgiler ise bu endişeyi daha da derinleştiriyor. Belirtildiğine göre, Beyaz Saray’la Pentagon’un şefleri her koşulda Türk ordusuyla arayı bozacak girişimlerden kaçınacak. ABD’nin Ankara büyükelçisinin birkaç gün önce generaller huzurunda yaptığı konuşmada, Kürt hareketiyle ilgili ifadelerde gözlenen belirgin üslup değişikliği de, ordu şeflerini hoşnut edecek cinstendi. Bush liderliğindeki savaş kundakçıları, Türk egemenleri arasındaki çatışmada generalleri rahatsız edecek girişimlerden kaçınacak, durum bunu gösteriyor.

Elbette Washington’daki efendilerin bu tutumu, darbe istedikleri veya Ankara’daki uşaklarından birini feda etmeye karar verdikleri anlamına gelmiyor. Ancak bu, dönemsel işlevi olan bir partiyi (AKP’yi), hizmetlerindeki düzene sadakatle bekçilik yapan temel bir kuruma, yani düzen ordusuna tercih etmeyeceğinin de somut bir göstergesidir. Görünen o ki, Washington’daki efendiler gelişmelere bağlı olarak ve eğer ihtiyaç kalırsa, Tayyip, müritleri ve temsil ettikleri sermaye güçlerinin artı-değer yağmasından daha çok pay alma, bununla bağlantılı olarak iktidarda daha etkili bir güç olma hırısını dizginleme yoluna gidebilecekler.

İrkçılık ve gericiiliğin en berbat versiyonlarıyla malul olan “laik cephe”nin sağcı partileri ile “sol kılıklı” sağcı patilerini birleşmeye veya seçim ittifakına gitmeye zorlayan güçlerin işi de pek kolay görünmüyor. Zira bu

birleşmelerin üstten dayatmayla, böyle olunca da iğreti olduğu her halinden bellidir. Gerici/sağcı partilerin kirli savaş şefi Mehmet Ağar başkanlığında birleştiği söyleniyor. Ancak bu birleşmenin “mucize” yaratmasını pek bekleyen yok. Sol kılıklı sağ temsil eden CHP-DSP ise, şovenist histeriyi körükleyen organizatörlerin başını çektiği mitinglerde de gündeme gelen “birleşin” baskısına rağmen birleşmekte güçlük çekiyorlar. Zira koltuk hesabı üzerinde yoğunlaşan pazarlıklarda anlaşmaları kolay görünmüyor.

Dinci gericiiliğin yanısıra milliyetçi şoven söylemin de şampiyonluğunu yapan AKP’ye karşı olma iddiasındaki partiler, üstten gelen talimatla birleşse bile, egemenler arası çatışmada denge sağlayacak güce ulaşmayacakları belli değil. Dahası verili durumda bunu başaracak gibi de görünmüyorlar. Bu durum hem sömürü çarkının istikrarlı bir şekilde dönmesini isteyen sermayenin, hem de kalemşör takımının AKP’ye “uzlaşmaya hazır olun” telkininde bulunmalarına yol açıyor. Aksi halde yine postallı muhtıracılar sahneye çıkacak. Olayların bu noktaya varması halinde egemenlerin yönetememe krizinin farklı boyutlara evrilebilme olasılığı gündeme gelecek.

Her ne kadar egemenler cephesi, sermaye ve emperyalist merkezler, “sorun demokratik işleyiş zedelenmeden çözülmeli” dese de, tüm taraflar bu “demokratik işleyişin” ne menem bir şey olduğunu gayet iyi biliyor. Yani “cumhur”un ne diyeceği fazla bir şey ifade etmeyebilir. Ancak AKP dışındaki partilerin meclis çoğunluğuna ulaşabilmesi durumunda postallı muhtıracılar “milletin iradesi”ne “saygı” gösterecek. Aksi halde “cumhur”un tercihi bir kez daha postallar altında çiğnenebilir.

Aslında “demokratik işleyiş”in ne menem bir şey olduğunu görmek için 22 Temmuz sonrasını beklemeye gerek yok. Postallı muhtıra bir yana, bugünlerde Kürt milletvekillerinin meclise girmesini önlemek için akla hayale gelmeyecek şaklabanlıklar yapan meclis bileşimine bakmak bile yeterlidir. Güya iki cepheye ayrılan düzen partileri, ırkçı-gerici zihniyet sözkonusu olunca tam bir mutabakat için harekete ediyor. Amaç; DTP’nin milletvekili adaylarının ne pahasına olursa olsun meclise girmesini engellemek. İşte “demokratik işleyiş”in sınırları da buraya kadar.

Hal böyleyken, DTP’nin bağımsız adaylarla seçime girme kararı, parlamenter avanaklıkla malul reformist çevreleri pek heyecanlandırmış görünüyor. DTP etrafında pervane gibi dönen reformist şefler, belli ki, kendilerini şimdiden mecliste hayal etmeye başladılar. Bu hayallerden dolayı olsa gerek, emperyalistler, sermaye örgütleri, düzen partileri ve gericiiliğin pek çok versiyonunu temsil eden güçler “milletin iradesi”nin sınırları konusunda gerçekçi olabilirken, sermayenin meclisine itibar atfetmek sol, hatta sosyalist söylemi bırakmayan reformistlere “nasip oluyor”.

“Özgürlükçü/demokratik” güçlerin mecliste olmasının önemine işaret eden reformistler, emekçilerin, itibarı yerlerde sürünen sermaye meclisinden medet ummasını sağlamaya çalışıyorlar. Parlamenteoya kapağı atabilmek için iyi bir gerekçe; “Mecliste demokrasi mücadelesi!” Ceylan derili koltuklar, 10 bin YTL’ye yakın maaş, iki yıl içinde süper emeklilik... Tüm bunlar fena değil elbette, ancak bunların işçi sınıfının, emekçilerin, ezilen hakların kazanımlarıyla bir ilgisi yoktur.

Sorun elbette seçimlerden ve burjuva parlamentosundan devrimci amaçlar doğrultusunda

yararlanmaktan değil, fakat bizzat bu meclisin emekçilere çözüm platformu olarak sunulmasından çıkmaktadır. Parlamentarist hayallerle sersemlemiş durumdaki liberal sol için seçim çalışması, burjuva parlamentosu da dahil olmak üzere kapitalist düzeni tüm kurumlarıyla teşhir etmenin, işçi sınıfı ve emekçileri meşru-militan mücadeleye çağırmanın bir fırsatı ve olanağı değil, fakat meclise girmek için “oy desteği” elde etme aracıdır.

“Laik, anti-laik” kutuplarıyla, bu iki kutup dışında görünmeye çalışan versiyonlarıyla tüm emekçi düşmanı, gerici düzen partileri, “tek”leşen programlarıyla işçi sınıfının, emekçilerin, ezilen halkların karşısına çıkmaya hazırlanıyor. Düzen, bir kez daha “celladınızı seçmek hürriyetiyle hürsünüz!” diyor.

Meclise girme hayalleri kuran reformistler de, belli pazarlıklardan sonra, “demokratik sorunların çözümü için bizi meclise gönderin, demokrasi güçlerinin parlamentoda olmaması büyük bir kayıptır, biz oraya giderek bu durumu emekçiler ve Kürt halkı lehine çevireceğiz” mealindeki düzene hizmet eden propagandaya başlayacaklardır. 2002 seçimlerinde bu eksende nasıl çırpındıkları, ne türden ham hayaller kurdukları bilinmektedir.

Komünistler seçimlere ve burjuva parlamentosuna karşı ilkesel ve politik yaklaşımlarını her zaman bütün bir açıklığı ile ortaya koymuşlardır:

“Komünistler seçimlere katılmayı ve burjuva parlamentosundan devrimci amaçlar için yararlanmayı ilke olarak reddetmezler. Fakat bunu yaparken, bizzat bu çaba içinde parlamentarizmi en etkin biçimde teşhir ederler ve bu konuda kitlelerde en ufak bir yanılsamaya mahal vermeye özel bir dikkat gösterirler. Seçimler süreci ve olanaklı olduğu ölçüde parlamento kürsüsü, onlar için, temel yapısı ve kurumlarıyla burjuva düzeni, bu arada bizzat burjuva parlamentosunun içyüzünü ve temel işlevini teşhir etmenin; devrimci ilke ve amaçları propaganda etmenin, kitlelere gerçek kurtuluş yolunu göstermenin bir aracından ve fırsatından başka bir şey değildir.

“Seçimler dönemi burjuva düzen partileri için, hoşnutsuzluğu büyümüş ve sorunlarına çözüm arayışları peşindeki kitleleri sahte vaatler ve çözümlerle aldatmanın, onları kendi bağımsız güçleriyle siyasi yaşama katılmaktan alıkoymanın, parlamento dışı sınıf mücadelesinin önünü kesmenin bir olanağıdır. Tersinden devrimci sınıf partisi içinse, parlamenter hayalleri darbeyle devrimci sınıf bilincini ve mücadelesini geliştirmenin temel önemde bir fırsattır. Bu çerçevede komünistler için seçim çalışmaları tümüyle devrimci sınıf mücadelesine ilişkin genel hedef ve görevlere tabidir; onlar seçim atmosferinden, kitleleri devrimci hedeflere kazanmanın, onların birliğini, örgütlenmesini ve mücadelesini bu doğrultuda geliştirmenin bir olanağı olarak yararlanmaya bakarlar. Bu çerçevede onlar kitlelerin karşısına düzenin yasallık cenderesine ve seçimlere uyarlanmış güdük seçim platformları ve bildirgeleriyle değil, kendi bağımsız devrimci sınıf programlarıyla, bunun döneme uyarlanmış ve güncel devrimci görevlere bağlanmış popüler açıklamalarıyla çıkarlar. (*Seçimler ve Devrimci Sınıf Çizgisi, Parti Değerlendirmeleri-1*, Eksen Y., s. 422)

Bu görüşler komünistlerin gündemdeki seçimlere yaklaşımlarının ilkesel ve politik çerçevesini vermekle kalmamakta, devrimci güçlerle muhtemel bir ortak seçim çalışmasının özüne ve amacına bakışlarını da esası yönünden ortaya koymaktadır.

Sömürü ve talan düzeninin cellatlarını seçmek zorunda değiliz!

Sınıfın devrimci programı etrafında birleşerek sermaye düzeninden hesap soralım!

Egemenler arası çatışmada askeri darbe tehdidi savuran Amerikancı generaller, cumhurbaşkanı seçimini engelleyerek erken seçimi dayattılar. Düzen yasalarını bile hiçe sayan ordunun muhtırası ile panikleyen Amerikancı AKP hükümeti, 22 Temmuz'da erken seçime gitme kararı alarak Genelkurmay karşısındaki iradesinin sınırlarını ortaya koydu.

Soysuzlaşmış, soyguncu, çeteci, vurguncu, hortumcu, menfaatçi, riyakârlarla dolup taşan düzen partileri, bir kez daha asalak kapitalist patronların ve emperyalistlerin çıkarlarına hizmet etmek için bizden oy istemeye hazırlanıyorlar.

Emekçi kardeşler,

Düzenin yeni bir seçim oyunu ile karşı karşıyayız. Emekçiler nezdindeki itibarları yerlerde sürünen düzen partileri, yarattıkları sahte kutuplaşmayla itibarlarını düzeltmeye çalışıyor. Bir taraf “laiklik elden gidiyor”, öbür taraf ise “din elden gidiyor” teranesini tutturarak işçi ve emekçileri de bu tuzaklara çekme derdindeler. Oysa işçi ve emekçi düşmanı olan her iki kutuptaki güçlerin asıl derdi aynıdır; kafa ve kol gücümüzle değerlerin yağmasından daha büyük pay almak...

Aslında biz işçi ve emekçiler artık düzen partilerinin neden oyumuzu istediklerini tahmin etmekte zorluk çekmiyoruz. Zira şimdiye kadar kurulan hükümetlerde yeralan bu partilerin kirli sicili, kimlere hizmet ettiğini ayan/beyan ortaya koymaktadır. Bir yandan ekonomi büyüyor, verimlilik artıyor, Türkiye'deki dolar milyarderinin sayısı Japonya'dakileri bile aşıyor, öte yandan ise işsizlik artıyor, işgünü giderek 12 saate çıkarılıyor, reel ücretlerimiz günden güne eriyor. Bu katmerli sömürüye karşı örgütlenme ve hak arama mücadelesine giriştiğimizde ise karşımıza yasal engeller ve patronların zorbalığı çıkarılıyor. Bunların yetmediği yerde de polis copu/jandarma dipçisi devreye giriyor. Özelleştirme, sosyal kazanımların gaspı, meşru/demokratik hakların kullanımını devlet terörüyle engelleme girişimleri ve emperyalistlerin hizmetine girip komşu halklara karşı düşmanlık tabloyu tamamlıyor.

Demek ki, TBMM'ye “milletin meclisi” denmesi bir safsatadan ibarettir. Kurulduğu günden beri emekçiler aleyhine çalışan bu meclis, olsa olsa emir aldığı IMF'nin ve onunla çıkar birliği içindeki sömürücü/yağmacı asalak patronların meclisi olabilir. Nitekim Amerikan işbirlikçisi TÜSİAD kodamanları,

Sömürü ve talan düzeninin cellatlarını seçmek zorunda değiliz! Sınıfın devrimci programı etrafında birleşerek sermaye düzeninden hesap soralım!

Egemenler arası çatışmada askeri darbe tehdidi savuran Amerikancı generaller, cumhurbaşkanı seçimini engelleyerek erken seçimi dayattılar. Düzen yasalarını bile hiçe sayan ordunun muhtırası ile panikleyen Amerikancı AKP hükümeti, 22 Temmuz'da erken seçime gitme kararı alarak Genelkurmay karşısındaki iradesinin sınırlarını ortaya koydu.

Soysuzlaşmış, soyguncu, çeteci, vurguncu, hortumcu, menfaatçi, riyakârlarla dolup taşan düzen partileri, bir kez daha asalak kapitalist patronların ve emperyalistlerin çıkarlarına hizmet etmek için bizden oy istemeye hazırlanıyorlar.

Emekçi kardeşler,

Düzenin yeni bir seçim oyunu ile karşı karşıyayız. Emekçiler nezdindeki itibarları yerlerde sürünen düzen partileri, yarattıkları sahte kutuplaşmayla itibarlarını düzeltmeye çalışıyor. Bir taraf “laiklik elden gidiyor”, öbür taraf ise “din elden gidiyor” teranesini tutturarak işçi ve emekçileri de bu tuzaklara çekme derdindeler. Oysa işçi ve emekçi düşmanı olan her iki kutuptaki güçlerin asıl derdi aynıdır; kafa ve kol gücümüzle değerlerin yağmasından daha büyük pay almak...

Aslında biz işçi ve emekçiler artık düzen partilerinin neden oyumuzu istediklerini tahmin et-

mekte zorluk çekmiyoruz. Zira şimdiye kadar kurulan hükümetlerde yeralan bu partilerin kirli sicili, kimlere hizmet ettiğini ayan/beyan ortaya koymaktadır. Bir yandan ekonomi büyüyor, verimlilik artıyor, Türkiye'deki dolar milyarderinin sayısı Japonya'dakileri bile aşıyor, öte yandan ise işsizlik artıyor, işgünü giderek 12 saate çıkarılıyor, reel ücretlerimiz günden güne eriyor. Bu katmerli sömürüye karşı örgütlenme ve hak arama mücadelesine giriştiğimizde ise karşımıza yasal engeller ve patronların zorbalığı çıkarılıyor. Bunların yetmediği yerde de polis copu/jandarma dipçisi devreye giriyor. Özelleştirme, sosyal kazanımların gaspı, meşru/demokratik hakların kullanımını devlet terörüyle engelleme girişimleri ve emperyalistlerin hizmetinde komşu halklara karşı düşmanlık tabloyu tamamlıyor.

Demek ki, TBMM'ye “milletin meclisi” denmesi bir safsatadan ibarettir. Kurulduğu günden beri emekçiler aleyhine çalışan bu meclis, olsa olsa emir aldığı IMF'nin ve onunla çıkar birliği içindeki sömürücü/yağmacı asalak patronların meclisi olabilir. Nitekim Amerikan işbirlikçisi TÜSİAD kodamanları, daha seçim tarihi bile belli değilken, kurulacak hükümetin IMF ile yapılan anlaşmalara harfiyen uyacağı konusunda emperyalistlere güvence vermiştir.

daha seçim tarihi bile belli değilken, kurulacak hükümetin IMF ile yapılan anlaşmalara harfiyen uyacağı konusunda emperyalistlere güvence vermiştir.

İşçi ve emekçi kardeşler,

Emperyalistlerle Türkiye'deki işbirlikçileri olan asalak kapitalistlerin çıkarlarını korumak, ancak işçi sınıfının, kent ve kır emekçilerinin hak ve kazanımlarını gaspetmekle mümkündür. Zira sınıflara ayrılmış bir toplumda, egemenlerin uydurduğu gibi, “milletin/ulusun” veya “din kardeşlerinin” ortak çıkarları olamaz! Gerçek toplumsal hayatta iki temel sınıfın çıkarları vardır. Bir yanda işçi sınıfı ile emekçilerin çıkarları, öte yanda ise asalak kapitalistler ve onların her türden bekçilerinin/uşaklarının çıkarları söz konusudur.

Unutmamak gerekir ki, bu çıkarlar tamamen birbirine zıttır. Zira işçi sınıfının ve emekçilerin yararına olan her şey, genel olarak patronlar sınıfının zararına. Ya da tersi; onların yararına olan her şey bizlerin, işçilerin ve emekçilerin zararına. Sömürücü sınıflar yararına olan her şey emekçilerin yıkımına giden yoldur.

Eğer böyle olmasaydı, “milletin iradesini temsil ediyoruz” diye benzeri yapıp duran emperyalistler,

İMF-TÜSİAD reçetelerini bu kadar pervasız uygulayabilir miydi? Eğer böyle olmasaydı, emekçilerin hak ve özgürlükleri için mücadele edenleri “vatan haini” ilan eden sermayenin silahlı bekçileri, 50 yıldır NATO'nun ikinci büyük ordusu olmakla övünebilir miydi?

Emekçi kardeşler,

Mademki siyasette belirleyici olan sınıfsal çıkarlardır; o halde işçiler, emekçiler, sömürü düzeninin sefilliğe mahkûm ettiği kent ve kır yoksulları neden sermaye sınıfına hizmet eden düzen partilerinin peşinden sürüklensinler ki?

Varlık nedeni sömürü ve soygun düzeni olan kapitalist çarkın dönmesine hizmet etmek olan sermaye meclisine emekçiler neden umut bağlasınlar ki? Dahası kurulduğu günden beri bu meclise bağlanan umutların tümü hüsrarla sonuçlanmamış mıdır?

Hal böyleyken, işçi sınıfı ve emekçiler, kendilerine sağcı, dinci, liberal, solcu, muhafazakâr gibi isimler uyduran, fakat özü itibarıyla aralarında kayda değer bir fark bulunmayan düzen partilerinin peşinden ne diye koşsunlar ki?

Mademki düzen partileri sömürü ve yağma düzeninin hizmetkârları; mademki bu partiler emperyalist haydutlardan ve iç dayanakları olan sermayeden emir alıyorlar, mademki işçi sınıfına, emekçilere, ezilen halklara düşmanlıkta ortak hareket ediyorlar... O halde onurlu işçi ve emekçilerin yapması gereken de, kokmuş karanlığın bu soysuz temsilcilerinin peşinden koşmak değil, onlardan hesap sormaktır.

Düzen partileri salt şu veya bu parti olarak algılanmamalıdır; bunlar sömürü ve kölelik düzeni kapitalizmin siyasi alandaki çirkin görünümünden başka bir şey değildir. Demek ki bu partilerle hesaplaşmayı, sömürü ve soygun, ücretli kölelik ve kula kulluk düzeniyle hesaplaşmaktan ayrı düşünmemek gerekiyor. İşçi sınıfı ile müttefikleri sermaye ile hesaplaşmayı başardığında, düzeni ve onun meclisini çözüm yeri olarak sunan düzenin icazetindeki reformist sola da itibar etmeyeceklerdir.

Her şeyin güçle belirlendiği sınıflı bir toplumda, emekçilerin egemenlerden hesap sorması öyle lafla olacak bir şey değildir. Bunu başarmak, işçi sınıfı ve emekçilerin eşsiz gücünün örgütlü mücadelesi ile mümkün olacaktır.

Sınıfın bağımsız devrimci çizgisini temsil eden sınıf devrimcileri, bu hesaplaşmayı başarıyla gerçekleştirmek için, sermayenin saldırılarının öncelikli hedefi olan işçi sınıfı ve emekçileri, ulusal, sınıfsal, cinsel baskı altındaki kadınları, geleceksizliğe mahkûm edilen gençleri, varlığı inkar elden ezilen halkları yükselttikleri kızıl bayrak altında kenetlenip mücadele etmeye çağırıyor.

Çözüm ne seçim oyununda, ne yağma düzeninde, ne de onun kokuşmuş meclisindedir!

Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!

Sınıfa karşı sınıf! Düzene karşı devrim!

Kapitalizme karşı sosyalizm!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)

Düzenin seçim oyununu bozmak için bağımsız devrimci sınıf çizgisini güçlendirelim!

Sermayenin açmazları ve çözümsüzlükleri

Bilindiği üzere en genel çerçevede seçimler, burjuva düzen açısından demokrasi oyunundan öte bir anlam ifade etmiyor. Kapitalizmin yapısal sorunları, bu sorunların genel toplumsal yaşama olan yansımaları ve kendine has sonuçları siyasal yaşamda doğrudan kendi karşılığını üretiyor. İşte böylesi bir tablo içerisinde seçimler, çoğu zaman burjuvazi açısından bir çözümünden çok mevcut tıkanıklıkların bir yansıması olarak gündeme geliyor.

Buradan bakıldığında seçim süreçleri sermaye açısından bir çözümünden çok “durumu idare etmenin” bir aracı olarak değerlendiriliyor. Sermaye tarafından seçim süreçleri ara dönemde yıpranan kurumlarının onarıldığı ya da yenilendiği, bir dizi mekanizmanın toplum şahsında tekrar parlatıldığı, saldırı programlarının daha pürüzsüz hayata geçirildiği bir olanak olarak ele alınıyor.

Önümüzdeki seçimleri ve sonrasında kurulacak hükümeti de bu çerçevede yeni görevler ve sorunlar beklediğini söyleyebiliriz. Hem de bir öncekinden daha ağır sonuçları olacak görevler. Elbette burjuvazi açısından seçimlerin bir başka misyonu da toplumsal yaşama bir müdahale işlevi görmesi olarak tanımlanabilir. Seçim süreçleri kitleleri sersemletmenin, dönüp tekrar düzene bağlamanın bir olanağı olarak sermaye tarafından etkin bir şekilde değerlendiriliyor.

Sermayenin “hassas dönemi” ve seçimler

Sermaye iktidarı tarafından bizzat yaratılan ve esasta kitleleri hedef alan siyasal gericilik atmosferi “seçim oyunu” ile yeni bir boyuta evriliyor. Giderek tırmandırılan laik-şeriat ikilemi ve bu taraflaşmanın esas aktörleri ordu-AKP çekişmesi önümüzdeki günlerde sandıkların kurulması ile devam edecek. Temelde bu kutuplaşma üzerinden konumlarını belirleyen sermayenin bu has pehlivanları 22 Temmuz’da bilindik güreşlerine tutuşacak.

Yaratılan bu kutuplaşmayı kendinden menkul bir gerilim olarak algılamamak gerekiyor. Düzenin kısa ve orta vadede hesaplarına, bu hesapların yaratacağı bir dizi sonuca dayanan bir seçim sürecidir söz konusu olan. Yılın başında komünistlerin yaptığı değerlendirme bu hesaplara özet bir çerçeve sunuyor:

“... 2006 yılı bu açıdan ilk belirtilerin açığa çıktığı bir yıl oldu ve yeni yıla bu açıdan daha büyük kaygı ve korkularla giriliyor. Zira yeni yıl, birikmiş ekonomik ve mali sorunların ötesinde, Türkiye’yi yönetenler için büyük siyasal gerilimlere de gebe bir yıldır. Bunun AB, Kıbrıs, Güney’de Kürt devleti, Kerkük, bölgede Amerikan emperyalizmine doğrudan tetikçilik ihtiyacı ve dayatması gibi bir dizi içinden çıkılamaz sorundan oluşan dış cephesi zaten kendi başına yeterince bunalıctır. Fakat içerde de durum hiç de daha rahat değildir. Egemen sınıf bloku içinde ve devlet bünyesinde kıyasıya bir iç iktidar mücadelesi hüküm sürmektedir. Cumhurbaşkanlığı seçimi ve genel seçimler yılı olan 2007 yılı, bunlarla bağlantılı birikmiş sorunlar çerçevesinde, düzen içi dalaşmaların sertleşmesine sahne olacaktır, bu genel bir beklentidir. Bunun

borsada özünü ve özetini bulan kumarhane kapitalizmine muhtemel yıkıcı etkilerini iyi bilen işbirlikçi büyük burjuvazi çatışmayı dizginlemeye ve tarafları uzlaştırmaya şimdiden başlamış olsa bile, bu çabanın öyle kolay sonuç vermeyeceği de ortadadır. Ekonomi tüm bu iç ve dış sorunlara karşı, düzen temsilcilerinin zarif ifadeleriyle, fazlasıyla ‘duyarlı’, aynı anlama gelmek üzere aşırı ‘kırılğan’dır...” (Sermaye Düzeninin Zor Yılı, Şubat 2007)

Burjuva siyasal gericiliğin bir arenası: Seçimler

Önümüzdeki seçim sürecine sermaye iktidarı böylesi sıkıntılı bir tablo ile giriyor. Dolayısıyla seçim süreçlerini kendisinden ibaret ve bir öncekinin tekrarı olarak algılamamak gerekmektedir. Zira sandıkların kurulduğu her süreç sermaye açısından bir nebze de olsa güncel ihtiyaçlarına yanıt aradığı, dahası bu ihtiyaçlar çerçevesinde topluma ve kendi kurumlarına yeni misyonlar ve konumlar belirlediği bir plan çerçevesinde yaşanıyor.

Özellikle son dönem yaşanan düzen içi dalaşmaya ve bunun toplum şahsında yarattığı sonuçlara buradan bakmak gerekmektedir. Zira güncel tablo üzerinden sermaye tarafından yapılan hesapların sonuçları şimdiden kendisini ortaya koymaya başlamıştır. Adım adım tırmandırılan gerilim, siyasal planda bir gericilik yarışına dönüştürüldü. Burjuvazi iğnelerini kitlelerin bilinçlerine batırarak her türlü gericiliği içerisinde barındıran zehrini boşalttı. Özellikle ordu eksenli yürütülen faşist-şovenist kampanya meydanlarda kitlesel gösterilerle devam etti/ediyor. Tabloyu tamamlayan bir başka yön ise, uzun süredir devam eden ve bizzat düzen tarafından tertiplenen provokasyonlar, sokak ortasında infazlar ve bunlara dayanan siyasal ortam oldu. Görünen o ki, zor bir döneme girildiğinin farkında olan sermaye düzeni işi “şansa bırakmak istemiyor”, çıkacak her türlü pürüze karşı “kapsamlı” önlemler almaya çalışıyor.

Bu açıdan içerisinden geçilen süreci ve seçim oyununu gerçekte toplumsal yaşama ve siyasal atmosfere yapılan bir müdahale ve çeki düzen verme operasyonu olarak algılamak gerekiyor. Öyle ki, düzenin yarattığı ikilem ve bu çerçevede yaşanan taraflaşma en geniş çerçevede tüm toplumu düzen saflarında konumlandırmayı hedefliyor. Dahası bir dizi sendika ve kitle örgütü şimdiden kendi konumunu bu eksende belirlemeye başladı. Birçok yönden sıkıntı içerisinde bulunan sermaye düzeni, önünü açmaya, bir nebze de olsa yarattığı kirli atmosfer üzerinden soluklanmaya çalışıyor.

İşte bu atmosferi soluyan milyonlarca örgütsüz işçi ve emekçi bugün için yönünü bulmakta zorlanıyor, dönüp dolaşıp düzen sularında umut aramaya devam ediyor. Elbette bunun gerisinde birçok neden olmakla birlikte, verili güncel gerçeklik dahi birçok emekçiyi düzenden ve onun kurumlarından medet ummaya itebiliyor. Bizzat düzen tarafından yaratılan bu karanlık ve karmaşık “tehlike”, toplumu “denize düşen yılanı sarılır” misali tekrar düzen kurumlarına bağlamanın dayanağı haline getiriyor. Bir uçtan bir uca pislik akan ve tüm kurumları ile gerici olan sermaye düzeni yine bir seçim oyunu ile kitleler karşısına “tek seçim” olarak karşılıyor. <https://toplumsal> tablo da

önü bu şekilde düzenlenen seçim süreci sandıkların kurulduğu “2. perde” ile devam edecek.

Seçimler ve olanaklar

Tüm bunlara rağmen böylesi süreçler, düzenin kendi pisliklerini ortaya sermesine, düzen içi dalaşmanın aynı zamanda döne döne kendi kurumlarını yıpratmasına yolaçabiliyor. Sermaye tarafından kitlelerin bilincine yapılan burjuva ideolojik müdahalenin tüm olumsuz sonuçlarına rağmen, devrimci müdahaleye olanak sağlayan bir dizi politik-siyasal gelişme açığa çıkabiliyor.

Bu açıdan etkin bir düzen teşhiri için, seçimlere yönelik etkin bir taktik politika geliştirmek, estirilen siyasal gericilik rüzgârına karşı alternatif devrimci politik bir tutumla seferber olmak devrimcilerin önünde güncel bir sorumluluk olarak durmaktadır. Her türlü burjuva gericiliği karşısında kendisini alternatifsiz ve yalnız hisseden işçi ve emekçilerin politikaya bir nebze de olsa yüzünü döndüğü, dahası düzenin bir dizi kurumunu, dolayısıyla düzeni tartıştığı böylesi süreçlerde devrimci bir alternatif olarak çıkabilmek çok daha yakıcı bir görev olarak önümüzde durmaktadır.

Diğer tüm süreçlerde olduğu gibi, seçim dönemlerinin açığa çıkardığı bu olanaklardan doğru bir temelde yararlanabilmek ve dahası bunu devrimci bir program çerçevesinde şekillenen politik bir kampanyaya konu edebilmek toplum şahsında politika yapabilmenin bir gereği olarak ele alınmalıdır.

Düzenin açmazlarını derinleştirecek olan düzen içi dalaşma değil işçi sınıfının devrimci mücadelesidir

Burjuva düzen içerisinde bir dizi kurumun it dalaşına girmesi, dahası iktisadi ve siyasal planda “kırılğan” bir süreçten geçiyor olması doğrudan bir çöküş yaşayacağı anlamına gelmiyor. Tersine, sermaye düzeninin bunalım ve çatlakları ne kadar derinleşirse derinleşsin, karşısında devrimci bir sınıf mücadelesi yoksa ya da zayıfsa kendisini onarmanın yollarını arar. Bu yönlü hazırlıklarını her türlü kirli yol ve yöntemi kullanarak sürdürür. Dolayısıyla güncel süreçte bu çatlakları daha da derinleştirecek bir yaklaşımla sürece müdahale etmek, bu çerçevede işçi sınıfını bir taraf olarak devrimci bir zeminde birleştirmek tutumu ile hareket etmek gerekmektedir.

Buradan hareketle seçim sürecine müdahale salt başına propaganda faaliyetine indirgenmemelidir. Elbette düzen karşısında bu dönemde etkin ve yaygın bir propaganda faaliyeti örmek fazlasıyla önemlidir. Ama bununla birlikte işçi sınıfının yüzünü devrim alternatifine çevirmek, siyasal bir sınıf tutumu etrafında harekete geçirmek, dönem açısından önemli bir görev olarak önümüzde durmaktadır.

Sınıf devrimcileri olarak seçim kampanyasını bu bakışa uygun bir şekilde planlamalı, “düzene karşı devrim” perspektifi ile güncel bir program etrafında ele almalıyız. Seçim sürecini kendi sınırlarında bir kampanya olarak değil, işçi sınıfını devrimci siyasal bir güç olarak örgütlemenin bir olanağına dönüştürmeliyiz. Krizlerle cebelleşen sermaye düzeninin korkularını gerçek kılmanın yolu buradan geçmektedir.

Seçimler ve liberal solun tükenmişlik tablosu

Düzen partileri dışında liberal sol partiler de seçim hazırlıklarına başlamış bulunuyorlar. Bu partilerin seçim hazırlıklarına bakıldığında elbette aynı kanalda ve aynı tonlarda olmasa da, özünde düzen partilerinden çok da farklı olmayan yöntem ve biçimlere tanık olunmaktadır. Tüm hesapların meclise girmek üzerine yapıldığı ilkesiz seçim ittifakları, “üç senden-beş benden” biçimindeki pazarlıklar, düzenbazca kurulmuş diplomatik oyunlar, ölçüsüz meclis hayalleri vs., vs. İşte liberal sol tayfanın seçim hazırlıkları bu minvalde gelişmektedir. Bununla birlikte liberal solun seçim hazırlıklarının ayırıcı ve belirleyici eksenini Kürt ulusal liberal partisi DTP oluşturmaktadır. Elbette bu sadece seçim hazırlıkları için geçerli bir durum değildir. Gerçekte, siyasi iddiasını büyük ölçüde tüketmiş bulunan liberal sol partiler (EMEP, SDP vb.) uzun süredir DTP’nin eteklerine tutunarak siyasi varlıklarını sürdürmeye çalışmaktadırlar. Fakat, siyasal mücadele ufukları parlamenterizmi aşmadığı için bu partiler seçim sürecinde çok daha aktif bir duruma gelmektedirler. Bu nedenle konumları ve politik-örgütsel durumları da bir o kadar belirgin görünmektedir. Geçmeden belirtelim ki, burada adını anmadığımız partilerden ÖDP ise diğerlerinden çok daha tükenmiş bir halde SHP’nin gölgesinde dolaşmaktadır.

Sözkonusu ettiğimiz bu partilerin seçim hazırlıklarını nasıl yürüttüklerine daha yakından bakarsak durumlarını çok net biçimde görebiliriz. Öncelikle belirtmeliyiz ki, DTP seçimlerde izleyeceği politik taktiği açıklamadan önce bu partiler tutumlarına ilişkin tek bir açıklamada bulunmadılar. Sanılabilir ki, bu partiler DTP ile birlikte blok halinde tutum belirlemeye çalışmaktadırlar. Fakat bunun böyle olmadığı hem daha DTP tutumunu açıklamadan, hem de açıkladıktan sonra görülmüş oldu. Öyle ki, DTP bu partilerle ortak tutum belirleme konusunda bir diyalog içerisinde olmadığı gibi bu yönde herhangi bir girişimde de bulunmamıştır. Zira hem düzen partileriyle seçim ittifakının mümkün olamayacağını, hem de liberal sol partilerle girilen seçim bloklarından sonuç alamayacağını deneyimleriyle kavramış bulunan DTP yönetimi, düzenin seçim barajını aşmak için tek yol olarak gördüğü bağımsız adaylarla seçime girme konusuna odaklanmıştır. İşte bundan dolayı DTP tarafından kapıları çalınmayan bu partilerin aksi yöndeki girişimleri de karşılıksız kalmaktadır. DTP sahip olduğu Kürt halk desteğiyle bağımsız adaylık yoluyla meclise girebileceği yönünde büyük bir özgüvene sahip bulunmaktadır. Beraberinde ise EMEP ve SDP gibi partilerle kurulacak ortaklıkların kendisine bir yararının bulunmadığını bildiği ölçüde, bir önceki seçimde o çok parlatılan bloktan uzak durmaktadır.

Ancak DTP'nin bu tutumu EMEP ve SDP'yi durdurmamakta, DTP'nin kapısını aşındırmaktan alıkoyamamaktadır. Çünkü, yukarıda belirttiğimiz gibi bu partilerin siyasi ufukları parlamenterizmle sınırlıdır ve DTP dışında onlara bu ufku yakın kılan başka bir yol da ortalıkta görünmemektedir. Dahası, bağımsız adaylığın meclise girme ihtimalinin oldukça güçlü olması da onların parlamento hayallerini alabildiğine depreştirmekte, bundan dolayı yer yer

soğukkanlılıklarını yitirmelerine neden olan bir heyecanla DTP'nin ilgisini çekmeye çalışmaktadırlar. Onların bu halini oldukça yalın bir biçimde görebilmek için *Evrensel*'in 12 Mayıs tarihli nüshasında yayınlanmış bir habere bakmak yeterli olacaktır.

DTP'nin tutumunun netleşmesinin üzerine hazırlanmış olan bu haber, bir önceki seçimlerde DTP ile birlikte blok oluşturan partilerden EMEP, SDP ve SHP ile ÖDP'nin seçimlere ilişkin görüşlerine yer vermektedir. Fakat haberin ayrıntılarına bakıldığında görülmektedir ki amaç, yeni bir seçim bloğunun zeminini hazırlamak üzere DTP'ye mesaj göndermektir. Zaten haberin başlığı da, EMEP ve SDP genel başkanlarının açıklamalarının ortak mesajı olan “*Demokrasi bloğu oluşmalı*” biçimindedir. Haberde EMEP ve SDP başkanlarının bu mesajı ayrıntılı bir biçimde ortaya konulurken, SHP ve ÖDP'nin ise yüzlerini başka bir yöne çevirdiklerine ilişkin açıklamaları eklenmiştir. SHP ve ÖDP cephesinden yapılan bu açıklamalarda, ilkinin CHP ve DSP'ye gözünü diktiği anlatılırken, ikincisinin ise 10 Aralık Hareketi ile diyalog halinde olduğu vurgulanmaktadır. Belli ki, SHP ve ÖDP'nin tutumu haberin başlığındaki mesajı güçlendirmek üzere habere konulmuştur. Bu kadarı, haberin yazımındaki amacı çok daha anlaşılır kılmaktadır. EMEP, DTP'ye mesaj göndererek girdiği yolda yanlarında olmak istediğini ilan etmekte ve bu isteği *Evrensel* gazetesi aracılığıyla etkili bir biçimde muhataplarına taşımayı hedeflemektedir.

Son seçimlerin bütününde birlikte davranan bu partilerin böyle bir istekte bulunmalarında şaşılacak bir şey yoktur esasında, fakat haberin ayrıntısına bakıldığında ortada bundan öte bir durumun varlığı dikkat çekmektedir. Bu durum, yukarıda belirttiğimiz gibi DTP'nin meclis yolunda kendilerini terk etmesi karşısında soğukkanlılıklarını yitirmiş olduklarını göstermektedir. Öyle ki, haberin giriş kısmında yer alan ifadede, *“DTP'nin seçimlere bağımsız adaylarla gireceğini açıklamasının ardından EMEP ve SDP'den ‘Demokrasi bloku oluşturarak girelim’ önerisi geldi”* denilerek ortada bu partiler arasında bir diyalogun olduğu iması yaratılmaya çalışılmaktadır. Devamında ise *“Geçtiğimiz seçimlerde, ‘Emek, Barış ve Demokrasi Bloku’ ile seçimlere giren EMEP, SDP ve DTP, seçimde birlikte hareket etmek için görüşmeler yapıyor”* ifadesiyle imadan da öteye geçiliyor. Fakat tam herşey netleşti derken haberin devamında şu ifadeler yer alıyor:

“DTP’nin seçime bağımsız adaylarla gireceğini açıklamaları dikkatleri diğer partilere yöneltti. Ancak bu partiler arasında kamuoyunun beklentisini karşılayacak bir işbirliği henüz ortaya çıkmadı. EMEP ve SDP, seçime demokrasi mücadelesi cephesiyle katılma çağrısı yaptı.”

Bu ifadeler haberin başındaki netliği biraz bulandırmaktadır. Fakat haberin devamı, baştaki iddiaları tümüyle yalanlamaktadır. Öyle ki, haberin devamında yer alan Levent Tüzel'in açıklamalarını içeren bölümde şunlar yazılıdır:

“EMEP Genel Başkanı Levent Tüz el, DTP’nin aldığı bu kararın kendi fikirleriyle örtüştüğünü söyledi. ‘Biz seçim öncesi aydınları, demokratik örgütleri ve sendikaları da içerisine alan geniş bir ittifakın olması gerektiği konusunda çalışmalar yaptık’ diy en Tüz el, ‘Demokrasi ittifakı önerdik. Bağımsız adayların önünü bu birliktelik açabilir. Meclis’te sağ grup, sol grup oluşturma nın ötesinde daha geniş halk kesimlerine yer veren bir birlikteliği savunduk. Ve DTP’nin aldığı bu karar tam da böyle bir birlikteliğin kendisidir’ diye konuştu. Tüz el bu konuda görüşme talep ettiklerini de sözlerine ekledi.”

Bu bölümdeki mantık dizgesine, ama özellikle onun final kısmındaki ifadeye dikkat: “*Tüzel bu konuda görüşme talep ettiklerini de sözlerine ekledi.*”

Demek ki, başta ileri sürülenin aksine, DTP ile EMEP ve SDP arasında herhangi bir görüşme olmadığı gibi, EMEP Genel Başkanı görüşme talebini dahi gazetesi aracılığıyla yapmak zorunda kalmaktadır. Durum bu liberallerin parlamenter hayaller peşinde düştüğü tükenmişlik halinin çarpıcı bir görüntüsünü sunmaktadır. Doğrusu oldukça trajikomik bir tablodur bu. Burada sadece EMEP'in DTP ile seçim ittifakı oluşturmaktaki karşılıksız ve bir yerde dramatik çırpınına değil, aynı zamanda onun tüm bunları meclise endeksli bir biçimde yapıyor olmasına da dikkat çekmek istiyoruz. Tüzel'in yukarıda aktardığımız sözleri içerisinde yer alan *"Bağımsız adayların önünü bu birliktelik açabilir. Meclis'te sağ grup, sol grup oluşturmanın ötesinde daha geniş halk kesimlerine yer veren bir birlikteliği savunduk. Ve DTP'nin aldığı bu karar tam da böyle bir birlikteliğin kendisidir"* ifadeleri bu bakımdan dikkat çekicidir.

Bu ifadeler devrimci seçim taktiği ile liberal solun seçim platformu arasındaki temel bir ayrım noktasına da ışık tutmaktadır. Öyle ki, devrimci seçim çalışması, çözümün seçimlerde ve mecliste değil devrimde olduğu gerçeğini döne döne işçi ve emekçilere taşımayı ana görev yaptığı gibi, çalışması boyunca kitlelerde seçime ve meclise yönelik en ufak bir beklenti yaratmamaya azami gayret sarf eder. Fakat, liberal sol burada da görüldüğü üzere herşeyini seçimlere ve meclise girmeye endeksli olarak kurar, bu yolda düzenin icazetinde bir siyasi duruş sergiler, bundan dolayı da yukarıdaki ifadelerde görüldüğü üzere devrim ve sosyalizm düşüncesinden özenle kaçındığı gibi “sol” kimliğine dahi sahip çıkma iradesini gösteremez. Tükenmişlik dediğimiz olgu da tam olarak budur.

İşte bundan dolayı, işçi ve emekçiler ile ilerici-devrimci güçler liberal solun seçim hayallerine prim vermemeli, seçimlerde, devrim ve sosyalizm bayrağını yükselten devrimci seçim çalışmalarına güç vermelidirler.

Bağımsız adayların isimleri birleşik oy pusulasında yer alacak...

Düzen partilerinin DTP'ye yeni tuzağı!

AKP tarafından hazırlanan anayasa paketinde yer alan bağımsız milletvekili adaylarının birleşik oy pusulasında yer almasıyla ilgili değişiklik, Meclis Genel Kurulu'nda CHP'li, AKP'li, ANAP'lı, DYP'li milletvekillerinin oylarıyla kabul edildi. Meclis tarihinin görülmemiş bir çoğunluğu, oylamaya katılan 456 milletvekilinden 430'u, DTP'nin bağımsız adaylarla Meclis'e girişini güçleştirecek anayasa değişikliği lehine oy kullandı.

Bu yasa değişikliğinin DTP'nin seçimlere bağımsız adaylarla girme kararı aldığı günün hemen ertesinde gündeme getirilip kabul edilmesi, kuşkusuz ki tesadüf değildi. Pek çok konuda anlaşılamayan AKP ve CHP, seçim barajının yüzde 10'da tutulmasında ve bağımsız adayların adlarının da partilerle aynı listeye konması için anayasa değişikliğinde anlaşabildiler. Bu durum, onların asıl kimliklerine ve demokrasi anlayışlarına da ayna tutuyor.

Meclis'te birbirlerinin gölgelerine bile "kurşun sıkın", kanlı bıçaklı düşman görünümü yaratmayı pek seven, durmadan birbirlerine bağırıp çağıran, hitapları bozuk, yumruk atmalara, itip kakmalara varan kavga halleri hiç eksik olmayan AKP ile CHP milletvekillerinin öncekilerin aksine, oylama sırasında birbirleriyle şakalaşmaları, tam bir "kanka" görünümü sergilemeleri gözlerden kaçmadı. Onlar, sonunda

"birlik ve beraberlik" konusunda kendilerinden beklenen performansı göstermiş, Kürt halkına karşı "tek yumruk" olmuşlardı. Bu yüzden keyiflerine diyecek yoktu!

Böylece Meclis'teki düzen partileri, bağımsız girerek barajı aşmak isteyenlere yeni "barajlar" örerak kalelerini tahkim ettiler. Anlaşılan hazineden aktarılan seçim yardımları ve dünyanın en yüksek seçim barajları kendilerini güven içinde hissetmelerine yetmiyor.

Öte yandan CHP'nin bu yasa değişikliğine destek vermesi tam bir ikiyüzlülüktür. Zira eski Anayasa Mahkemesi Başsavcısı Kanadoğlu'nun "seçim kararı almış bir Meclis'in kararlar alamayacağı" şeklindeki yorumuna destek veren bizzat CHP'nin kendisiydi. Böylece CHP'nin takiyecilikte AKP'den hiç de geride kalmadığı bir kez daha görülmüş oldu.

Bağımsız adayların adlarının da partilerle aynı listeye konması için anayasa değişikliğini savunanlar, "Bağımsız seçime girmek isteyen vatandaşları, oy pusulası bastırma külfetinden, seçim kabinlerinde bağımsız oylarının korunması gibi güçlüklerden kurtarmak için bu değişikliğe gidildi" diyorlar.

Oysa gerçekler tamamen tersini gösteriyor. Birleşik oy pusulası bağımsız adaylar için bir dezavantaj teşkil

ediyor. Çünkü bağımsız adayların oy pusulası ayrıca basılır ve seçmenlere önceden dağıtılırdı. Ayrıca, pusulalar sandık başında da olurdu. Yeni düzenlemeyle birlikte bağımsız adayların pusulalarını kendilerinin hazırlaması uygulamasına son veriliyor. Buna göre, bağımsız adaylar partilerle birlikte birleşik oy pusulasında yer alacak. Değişiklik, okur-yazar olmayan seçmenlerin oy vermek istedikleri bağımsız adayı birleşik pusulada adayı temsil eden işaret bulunmadığından nasıl bulacağı sorusunu da birlikte getiriyor. Açıkça ki söz konusu değişiklik, DTP'nin oy oranının yüksek olduğu seçim bölgelerinde önemli miktarda seçmenin okur-yazar olmadığı gerçeği dikkate alınırca, seçime bağımsız adaylarla girmeye hazırlanan DTP'nin önünü kesmeyi amaçlıyor. Eski uygulamada bağımsız adaylar kendi pusulalarını önceden seçmenlerine ulaştırabiliyor, böylece okuma-yazma bilmeyen seçmenler sandık başında pusula aramak durumunda kalmadan istedikleri bağımsız adaya oy verebiliyordu.

Son değişiklik, gerçekleştirilmesi kolay hilelere de kapı aralamaktadır. Örneğin, devlet tarafından görevlendirilmiş, seçilme iddiası olmayan çok sayıda kişi, sırf isim sayısını çoğaltmak için bağımsız aday olabilecek ve liste kabarcaktır. Sayı kabarcınca, okur-yazar olmayan seçmen damgayı nereye vuracağını şaşıracaktır. Ayrıca kazanması beklenen bağımsızın adına benzer ismin aday gösterilmesi muhtemel ve kolay hilelerdendir. Burada açıkça, bırakalım seçim barajını kaldırmayı mevcutlara yenileri eklenmekte, bağımsızların Meclis'e girişi yasayla tuzak kurularak daha da zorlaştırılmaktadır. Son yasa değişikliği ile amaçlanan kısaca budur.

Görüldüğü gibi, düzen partileri, kendi politikalarının sonucu okuma-yazma öğrenmekten bile alıkoymadığı Kürt emekçilerin bu zaafından yararlanarak kendi istedikleri adayları seçmelerini engellemeye çalışıyorlar. Bu durum, gerçekte Kürdistan'ın bilerek eğitim ve öğretimden yoksun bırakılmasını da açıklıyor. Kürt emekçilerin büyük ölçüde okur-yazarlıktan ve eğitimden yoksun oluşu, sömürgeci Türk devletinin bilinçli bir tercihidir. Bugün bu, onun elinde güçlü bir silaha dönüşmüş bulunuyor.

AKP, varolan barajlara yeni barajlar ekleyip Kürt sorununda 80 küsur yıllık geleneksel imha, inkar ve asimilasyon çizgisinde ısrarlı olduğunu bir kez daha göstererek bir yandan orduya, özellikle 27 Nisan muhtırası çerçevesinde "Bakın, ben bu konuda ne kadar duyarlıyım" mesajını verirken, öte yandan DTP'nin alamayacağı oylara da göz dikmiş oluyor.

Kuşkusuz ki, Kürtleri Meclis'ten uzak tutma tutumu salt AKP'nin tercihi değildir. 8 yıllık İmralı sürecine rağmen bütün düzen partilerinin ve kurumlarının ortak politikasıdır bu. Kürt ulusunun bütün bir Cumhuriyet dönemi boyunca tüm temel ulusal hak ve özgürlüklerinden zorla yoksun bırakılması ve sistemli bir asimilasyona tabi tutulması demek olan "tek devlet, tek ulus, tek bayrak, tek dil" politikalarının uzantısıdır. Özetle Kürtlere nefes alacak alan bırakmayan, katı inkarcı politika olduğu gibi sürdürülüyor.

Açıkça ki, bugün Kürtler'e Meclis'in kapısını kapatma biçimine bürünen ulusal baskı ve eşitsizlik, sınıfsal baskı ve eşitsizliğin bir yansımasıdır. Yaşananlardan hareketle söyleyecek olursak, ulusal sorunun köklü ve kalıcı çözümü ise, proleter devrim ve sosyalizmdir.

Haluk GERGER'den Basına ve Kamuoyuna...

“Devrimci sol’ kendi ortaklığını inşa etmelidir!..”

DTP'nin, seçimlere, kendi özel konumu çerçevesinde, bağımsız adaylarla katılacağını açıklamasının ve belli yerlerde de oy potansiyelini "Türk aydınları" lehine yönlendirmesi olasılığının belirmesinin ardından, Sol'un "ortak aday" projesi tartışılmaya başlandı. Doğal olarak, DTP'nin tavrının muhatabı konumundaki parti, kurum ve kişiler kendi aralarında ve DTP ile bu konuda görüşmeler yapmaktalar.

Bu gelişmeler karşısında, "devrimci sol"un tavrı özel önem taşımaktadır. Sosyalist sol içinde "ortak aday" düşüncesine sıcak bakan ve önce kendi aralarında görüş alışverişinde bulunan çevreler var. Bu türden bir işbirliğinin "devrimci sol" bakımından ödün kabul etmez ilkelerinin de bu tartışma sürecinde saptanacağı kuşkusuzdur.

Kürtlerin oyları ile devrimcilerin iyi niyetini, emeğini, "sol liberaller"in tekeline ve insafına terketmemek için, "devrimci sosyalist sol"un, en azından seçimleri "işçi sınıfı, emekçiler ve bütün ezilenlerle diyalog kurma"nın elverişli bir yolu olarak gören kesimlerinin, kendi "ortak aday" adaylarını oluşturma sürecini başlatmaları gerekir.

Elbette aslolan ilkelerdir. Yine de, burjuva demokrasisinin seçim panayırını kendi öz yozluğunun bile ötesine taşıma eğilimini barındıran "kariyerizm" ve "liberal dolandırıcılık" karşısında da tavrı almak gerekmektedir. Ulusal ve liberal "sol"lar karşısında, "sosyalist sol" seçeneğinin varlığı mutlaka vurgulanmalı ve "ortak aday" projelerine bu perspektifle yaklaşılmalıdır. Gerektiğinde de, düzene monte edilmiş liberal ya da ulusal "solculuk"la bağları kesinlikle kopartarak, "devrimci sol" kendi ortaklığını inşa etmelidir. Toplum, elbette, AKP ve liberaller-Genelkurmay ve milliyetçiler-ABD üçgenindeki iktidar mücadelesinin cenderesinden kurtarılmalıdır ama köşe başlarını sol liberalizm ile AB'nin tuttuğu bir başka düzen kısır döngüsüne de

mahkum edilmemelidir. Özellikle yoksul Kürt yığınlarının bu oyunda solcu-liberal "Türk aydınları"na peşkeş çekilmesi asla kabullenilmemelidir. Bu, ölümü gösterip onları sıtmaya razı etmek demektir. Sosyalistlerin böylesi kirlı bir oyun içinde yer almaları düşünülemez bile. Devrimcilerin bu konudaki tavrı, düzen içi meşruiyet arayışına mahkum edilen Kürt politikacılara rağmen de böyledir.

Ben, bu tartışmaya katkısı olabilir diye, hiçbirine danışmadan, bu konu hakkında onlarla hiç konuşmadan ve listenin elbette eksik olduğunu bilerek, aşağıdaki isimleri devrimci kamuoyunun dikkatine sunmak istiyorum. Sadece bu listeden de görülebileceği gibi, "ortak aday" projesi, "bezirgan liberaller"e muhtaç değildir ve Kürtlerin, bilinçli işçilerin, sosyalistlerin oylarının "kurda olduğu kadar kuşa da yem yapılması"nın gereği yoktur.

16 Mayıs 2007

- * İsmail Beşikçi
- * Dr. Sungur Savran
- * Prof. Yüksel Akkaya
- * Hacı Orman
- * Prof. Korkut Boratav
- * Varlık Özmenek
- * Prof. Cem Somel
- * Prof. İzzettin Önder
- * Ercan Kanar
- * Atıl Ayçin
- * Dr. Sibel Özbudun
- * Behiç Aşçı
- * Eren Keskin
- * Prof. Tülin Öngen
- * Selçuk Kozağaçlı
- * Necati Abay
- * Hüsnü Öndül
- * Ruhan Mavruk
- * Tayfun İşçi
- * Tayfun Görün

Kapitalizmin söndürdüğü hayatlar

Kapitalizmi tahlil eden Marx, “ölü emek, canlı emeğin kanıyla beslenir” saptamasında bulunur. Sermayenin birikmiş ölü emekten başka bir şey olmaması, buna karşın canlı emeğin/emek-gücünü kapitaliste satan işçinin sınırlarını, kaslarını, kanını, iliğini emip artı-değere dönüştürerek kapitaliste sunması olgusu, bu saptamanın ne kadar isabetli olduğunu gösterir. Marx bu yönüyle sermayeyi ve “kişileşmiş sermayeden başka bir şey olmayan kapitalist”i kan emici vampire benzetir.

Bu saptama, işçilerin karşılığı ödenmemiş emeğiyle ürettikleri artı-değere kapitalistlerin el koymasını

anlatmanın çarpıcı biçimlerinden biridir. Ancak kişileşmiş sermayeden başka bir şey olmayan kapitalistlerin vampirliği bununla sınırlı kalmaz. “İş kazaları” veya “meslek hastalıkları” diye tanımlanan “cinayet makinesi”, bilindiği gibi kapitalist üretim sürecinin temel çarklarından biridir. Bu cinayet makinesi, vampire ek mesai yapma olanağı sağlar. Örneğin Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO) kaynaklarına göre her yıl 1.2 milyon kadın ve erkek işçinin kanı bu cinayet makinesi sayesinde vampire altın kupalarda sunulmaktadır. Bunların 22 bini çocuk işçilerden oluşmaktadır

Vampirin estetik uzmanları, her yıl 1 milyon 200 bin işçinin katledilmesini “iş kazaları/meslek hastalıkları” adı altında “uygar toplumlar” nezdinde meşrulaştırıyorlar.

Belirtmek gerekir ki, bu rakamlar kayıt altına alınan cinayetlerle sınırlıdır. Oysa biliyoruz ki, kayıt altına alınmayan cinayetlerin haddi hesabı yoktur. Çarpıcı bir örnek vermek gerekirse, resmi rakamlara göre Türkiye’deki “meslek hastalıkları” vakaları Almanya’nın çok gerisindedir. Oysa Türkiye’de “meslek hastalıkları”ndan kaynaklı cinayet ve sakatlanmaların Almanya’nın birkaç katı olduğuna şüphe yoktur. Zira “iş kazaları”nda Avrupa birincisi olan Türkiye’nin, “meslek hastalıkları” konusunda önlem aldığına dair hiçbir veri yoktur.

Kapitalizmin vazgeçilmezleri arasında yer alan bu ölüm makinesinin sakat bıraktığı veya yaraladığı işçi sayısı ise akıl almaz boyutlardadır. Sadece kayıtlara geçen rakamlar bile insanı dehşete düşürecek orandadır. Yine İLO kaynaklarına göre her yıl 250 milyon işçi “iş kazaları”, 160 milyon işçi ise “meslek hastalıkları” sonucu yaralanıyor, sakatlanıyor veya malullülüğe mahkûm ediliyor.

İLO kaynaklarının ortaya koyduğu bir diğer çarpıcı nokta ise, Türkiye’deki vampirin, dünyadaki emsallerine göre çok daha gözü doymaz olmasıdır. Türkiye, iş kazaları konusunda da başı çekiyor. Aynı kaynaklar, “iş kazaları”nda Avrupa’da lider konumundaki Türkiye’nin dünya ölçeğinde de üçüncü sırada olduğunu ifade ediyor. Demek ki, dünyanın en kan emici üçüncü vampirinin vantuzları Türkiye işçi sınıfının sırtına saplanmışır.

İşçilerin bir kısmı, giderek uzayan iş saatlerinin yarattığı yorgunluk, uykusuzluk, dikkat dağınıklığı gibi nedenlerle vampirin sofrasına sunulurken, önemli bir kısmı da iş güvenliğinin kapitalistler tarafından hiçe sayılmasının kurbanı oluyor. “Meslek hastalıkları”na karşı önleyici sağlık hizmetlerinin ise sözü bile edilmiyor. Oysa tekniğin ve tıbbi alandaki gelişimin olanakları seferber edilseydi, bu sakatlanma ve cinayetler önemli ölçüde önlenebilirdi. Ancak vampir vampirdir ve sadece kanla semirir.

Bilindiği gibi İLO, kapitalist/emperyalist güçlerin fonlarıyla çalışan, onların denetiminde bir örgüttür. Yani bir anlamda vampirin suratına taktığı maskedir aynı zamanda. Buna karşın sözkonusu verileri toplayıp yayınlamak durumunda kalıyor. Herşeye rağmen İLO’nun hangi sınıfsal zeminde çalıştığını gözardı etmemek gerekiyor. Örneğin İLO’nun kaynaklarında yer alan dikkat çekici bir saptama da var. Bu saptamaya göre, iş kazalarının yüzde 72’si, 50’den az işçi çalıştıran işyerlerinde meydana geliyor.

Bu saptama tekellerin denetiminde bulunan büyük işletmeleri kısmen de olsa aklıyor. Zira soruna yüzeysel bakanlar, “büyük işletmeler iş güvenliğine önem vererek iş kazaları oranını düşürüyor” sonucuna varılabilir. Ancak İLO’nun kaynakları, 50’den az işçi çalıştıran işyerlerinin önemli bir kısmının büyük işletmelerin taşeronu olduğuna değinmiyor. Oysa biliyoruz ki, her büyük işletmenin onlarca, hatta bazen yüzlerce taşeronu olabiliyor. Bu olgu, iş cinayetlerinden sadece şu veya bu kapitalistin değil, kapitalizmin bir sistem olarak sorumlu olduğunu ortaya koyar. Zaten kapitalist üretim süreci bir bütündür ve bu üretim sürecinde meydana gelen her sorunun kaynağı doğrudan doğruya kapitalist sistemin kendisinden kaynaklıdır.

“İş kazaları”, “meslek hastalıkları” adlı ölüm makinesine her yıl 1.2 milyon neferini sunan dünya işçi sınıfının bu beladan kurtulabilmesinin tek çaresi, semirdikçe daha bir gözü doymaz olan bu vampiri, yani kapitalist sistemi ve onun kurumlarını parçalayıp yok etmektir.

Düzenin soygun ve rant kapısı olarak parlamento seçimleri...

Düzen siyasetinde yaşanan tıkanma, alınan erken genel seçim kararıyla aşılmaya çalışıyor. YSK’nın belirlediği 22 Temmuz tarihli seçim öncesinde düzen partilerinde de hummalı bir çalışma almış başını gidiyor. Zira seçimler hem meclise kapağı atabilmenin umudu oluyor, hem de önemli bir rant ve vurgun alanını teşkil ediyor.

Burjuva düzen siyaseti, sömürü düzeninden beslendiği için düzen partilerinin ve de “siyasetçilerin” genel olarak siyasete ve de seçimlere bu gözle bakmaları eşyanın tabiatı gereğidir. Zaten misyonları gereği işçi ve emekçilerin sömürü ve baskı koşullarına karşı duydukları tepkiyi, düzen içi kanallarda boğmaya çalışırlarken, bunun aynı zamanda kendileri için de önemli bir gelir ve “nemalanma” kaynağı olduğunu da iyi bilirler. Zira işçi ve emekçileri, kim daha “iyi idare eder”, kitleleri kandırmak noktasında kim daha yetenekli davranırsa sonuçta ona, sermaye düzeninin maddi ve manevi alanda çok önemli kapıları aralanmış olur.

Bu durum kendisine toplum çapında da öyle bir meşruiyet ve kabullenmişlik yaratmıştır ki, işçi ve emekçilere “siyaset” dendiğinde ilk akıllarına gelen çeşitli menfaatler doğrultusunda başvuru olan her türlü yalan, dolan ve “ayak oyunları” olmaktadır.

Zira bugün burjuva siyasetinde yaşanan kokuşma öyle bir ifrata varmıştır ki, her türlü yolsuzluğun ve pazarlığın, rüşvetlerin ve işbirliği sayısız örneğini görebilmemiz mümkündür. En basitinden türlü pazarlıklar sonucunda milletvekillerinin defalarca parti değiştirmesini, meclis çatısı altında yaşananlara bir örnek olarak gösterebiliriz.

Düzen partilerinin en köklüleri ve siyasetin belli yerini tutmuş kesimleri artık sadece bir siyasi parti olmaktan öte adete ticari bir kuruluş gibi davranmaktadır. Büyük plazalara kurulan merkezler, birçok işletme ve finans sektörüyle kurulan ortaklıklar, bankalardaki yüklü paralar, önemli sermaye kuruluşları tarafından yapılan yardımlar (“rüşvetler”) ile adeta bir holding görünümü vermektedirler. Partilerin içinde yaşanan iktidar kavgaları ve liderlik yarışları da zaten bu zenginliğin yönetiminde kimin söz sahibi olacağı üzerine sürüp gitmektedir.

Tamamen şirket mantığıyla çalışan düzen partilerinin tüm yatırımlarının gelip bağlandığı daha doğrusu sonuç alacağı nokta seçimler olmaktadır. Zira meclise girerek hele bir de bunu hükümet olma gücüne elde ederek sağlayan bir parti, yaptığı tüm yatırımların misliyle fazlasını kazanma olanağına kavuşmuş olur. Nitekim 2002 seçimlerinden sonra AKP’nin, tek başına hükümet olarak bu sonuçtan en iyi şekilde nasıl faydalandığı herkesçe malumdur.

Ama sonuçta Meclise girilememiş olsa da seçimler, düzen partileri için önemli bir rant alanı teşkil eder. Zira seçime giren düzen partilerine Hazine ve Maliye tarafından, daha önceki seçim sonuçlarına göre aldığı oy oranında her yıl belli bir para yardımında bulunmaktadır. Önceleri yüzde on barajını aşan partilere ayrılan bu ödenek daha sonradan yüzde yedi oranında oy olan partilere de uygulanmaya başlandı. Buna göre 2002 seçimleri sonucunda AKP 153,3 milyon

YTL, CHP 86,7 milyon YTL, DYP 42,7 milyon YTL, MHP 37,4 milyon YTL, Genç Parti 32,4 milyon YTL hazine yardımı almaktadırlar. Böylece hazineden siyasi partilere aktarılan toplam ödeneğin tutarı 360 milyon YTL’yi aşmaktadır. Sırf bu yağlı kemikten pay kapabilmek umuduyla sermaye düzeninde birçok “nylon” partinin kurulduğu da yine herkesçe bilinmektedir. Öte yandan bu yılki seçimlerin maliyetinin 100 milyon YTL tutarında olduğu açıklanmaktadır ve bu paranın YSK’ya verileceği bildiriliyor. Sonuçta bu ödeneğin de işçi ve emekçilerin cebinden çıkan paralarla yapıldığı düşünüldüğünde düzen partilerinin önemli bir yatırım aracı olarak gördükleri genel seçimlerin, işçi ve emekçilere çıkardığı maliyetin yarım milyar YTL’yi bulduğu unutulmamalıdır.

Böyle büyük meblağların döndüğü siyaset arenasında bir işçi ve emekçi için düzen partilerinin herhangi birinden “milletvekili aday adayı” olabilmek şansı dahi yok denecek kadar azdır. Düzen sömürü düzeni, meclis burjuva meclisi olduktan sonra bir takım istisnai durumlar dışında işçi ve emekçilerin düzen partilerinden milletvekili aday gösterilmesine izin verileceğini düşünmek, saflık olur. Zira 2 ila 3 bin YTL’yi bulan “aday adaylığı” masrafı ödense dahi, milletvekili seçilecek bir adayın en az 150 bin YTL’lik masrafı gözden çıkarması gerektiği belirtiliyor. Böylece düzen partileri hem “aday adaylığı” ödeneğiyle yine kasalarına önemli miktarda bir para akışını sağlamakla birlikte hem de milletvekili adaylarının hangi sınıfsal kökenden olması gerektiğinin çizgilerini daha başından net bir şekilde belirlemiş oluyorlar.

Nitekim bu meblağı kaybetme riskini göze alabilecek bir maddi varlığa sahip kişinin, milletvekili seçilip de Meclis’e kapağı attığı takdirde harcadıklarının misliyle fazlasını kazanacak bir konuma erişecek olması, adaylık şansını daha da artırmak için partisine çeşitli rüşvetlerle “ek kazançlar” sunmaktan da geri durmayacağının nerdeyse teminatıdır. Örneğin bugün milletvekili maaşları 8 bin YTL ise 150 bin YTL’lik bu masraf yirmi ay da çıkarılacağı gibi aynı zamanda elde edilen dokunulmazlık zırhıyla her türlü yolsuzluğun ve rüşvetin de kapıları ardına dek açmaktadır. Ayrıca iki yıl içerisinde “kıyak emeklilik” kanunundan yararlanılarak daha sonraki yıllar için emeklilik maaşından faydalanarak yapılan onca harcamaların masrafı çıkarılabilmektedir. Ömür boyu sürecek standartların üzerinde bir sosyal güvence imkanına da kavuşulmaktadır.

Sonuçta seçimler, hem sermaye düzenine hizmet yarışında düzen partilerini öne çıkartmanın bir aracı, hem de yeni bir vurgun ve talan kapısı olarak görülmektedir. Bu nedenle de işçi ve emekçilere birçok boş vaatte bulunarak onları aldatmanın yolunu arayacaklardır. Emekçilerin tepkilerini, meclis çatısı altında sürdürdükleri kendi çıkar çatışmalarının dolgu malzemesi haline getirmeye çalışacaklardır. Bu yüzden işçi ve emekçiler, “düzen partilerine vereceğimiz oy yok, soracağımız hesap var!” diyebilmelidirler. Zira çözüm ne seçimde ne meclistedir, çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmdir!

Kapitalist sistemde ayrımcılık her yerde!

ILO tarafından açıklanan 2006 raporu, kapitalist sistemin kadınlara ve dezavantajlı gruplara yaklaşımını gözler önüne sermektedir. Rapor; cinsiyete, ırka, dine, toplumsal kökene, göçmenliğe, yaşa, cinsel tercihe, özürllülüğe, HIV/AIDS hastası olup olmamaya bağlı ayrımcılığın artan bir seyir izleyerek sürdüğünü ortaya koymaktadır. Aynı raporda, genetik biliminin katettiği ilerlemeye bağlı olarak belli hastalıklara yatkınlık gösteren bireylerin baştan elendikleri, işe alınmadıkları da belirtilmektedir.

Rapora göre ayrımcılıkla tüm dünyada, farklı düzeylerde olsa da karşılaşılmaktadır. Örneğin ayrımcılığa en az rastlanan coğrafyada, Avrupa'da,

aynı işi yaptıkları halde kadınların erkeklerden %15 oranında daha az ücret aldıkları tespit edilmiştir.

Yine her sektörde ayrımcılık uygulamaları ile karşılaşılrsa bile özellikle kayıt dışı ekonomide ayrımcılığın yüksek olduğu görülmektedir. Kayıt dışı ekonomide aslolarak kadınların ve düzenli iş bulamayanların yer aldığını düşündüğümüzde bu alandaki ayrımcılığında kadınlara, göçmenlere ve özürllülere karşı uygulandığı kendiliğinden ortaya çıkar.

Raporun yaptığı bir diğer tespit, istihdama katılan kadın sayısında artış olmasına rağmen, gelirden bir artışın gerçekleşmediği, bir başka deyişle daha fazla çalışıldığı halde daha az kazanıldığıdır.

Ayrımcılığın kaynağı olarak kapitalist üretim biçimi

ILO'nun ortaya koydukları bizim için yeni olan şeyler değildir. Kâr odaklı sistemin en ucuz ama aynı zamanda en fazla artı-değer bırakan bireyleri tercih ettiğini biliyoruz. Doğal olarak örgütsüzlüğün-işsizliğin yoğun olduğu, genç ve uzun süre çalışabilecek işçi adaylarının sırada beklediği koşullarda kadınlara ve özürllülere karşı ayrımcı uygulamaların olması bu sistemin mantığı içinde olağandır.

Ancak üretim ilişkilerine ayak uydurabilenler sistemin içine alınmaktadır. Kadınların neslin devamı için yaptıkları çocuk doğurmak, beslemek, büyütme, bundan dolayı aldıkları izinler, talep ettikleri kreşler maliyetli görülmekte ve baştan kadınların dışarıya atılmasına neden olmaktadır. Bunun tersinin gerçekleştiği, yani kadınların hiçbir talepte bulunmadıkları koşullarda -ki hakim olan durum budur-, tüm bunlar gerekçe gösterilerek daha az ücret verilmekte, kadınlara ikincil işler yaptırılmaktadır.

Benzer argümanlar hastalıklara genetik yatkınlık gösteren bireyler için de geçerlidir. Bilimi kâr odaklı kullanan kapitalizm baştan bu insanları eleyip üretimin ve toplumsal ilişkilerin dışına itmektedir. Fabrikada özürllülerin ya da hasta işçilerin çalıştırılması maliyet artışını kabul anlamına gelmektedir. Oysa kapitalizm maliyet minimazasyonu üzerinden yürür, maliyetleri düşürenin piyasada kalabildiği bir sistemdir. Bundan dolayı ABD'de pek çok şirket hastalık riskini artırdığı gerekçesiyle sigara içenleri bile işe almamaktadır.

Bugün kadınlara, özürllülere, çoğu zaman az eğitilmiş olmak zorunda olan göçmenlere karşı kapitalizmin uyguladığı ayrımcılığı güç ilişkileri üzerinden ifadelendirmek mümkün. "Güç sahibinin-işi verenin" bu sahiplikten nasibini almayı ezmesi, yok sayması kapitalizmin doğasının gereğidir. Kimi dönemler öne çıkan dengeleyici ("iş veren") işçiyi kaale almaya zorlayan) politikalar ise can havliyle sarıldıkları geçici çözümlerdir onun için. Aslolan ezme ve ezilme ilişkisi; güçlü-güçsüz, yöneten-tabi olandır. Ancak bununla yetinilmez. Hükümlerlik kurdukları üzerinden ikincil ilişkiler çıkarırlar ortaya. Kendi işine en iyi yarayanları bir kenara koyar, yeni cıllanmış makineler gibi biraz daha özen gösterirler. Diğerlerini arada aksayacak, tökezleyecek olanları ya görmezden gelir ya da verdikleri emeğin çok daha azına biat etmelerini ister, ucuz işgücü sınıfına dahil ederler. Ve giderek daha fazlasını ucuz işgücüne katarlar.

Bunu yaparken işgücünü-işçileri birbirine düşman etmekten kaçınmazlar. Herbirini diğeri için işinin/hayatta kalma şansının düşmanı, gaspçısı haline getirirler. Bundan dolayı Avrupalı işsizler arasında göçmenlere yönelik nefreti kışkırtır, özürllülerini yok sayar, görmezlikten gelir, eve saklamaya çalışırlar. Kadınları verimlilikleri düşük diyerek ve buna yanındaki erkek işçiyi de inandırarak düşük ücretle çalıştırırlar. Özcesi ayrımcılık sadece üstten dayatılmaz, toplumun ve sınıfın iliklerine işletilerek sürekliliği sağlanır.

Bunun anlamı ayrımcılığın bireyler üzerinde varolduğu ve onlar "iyileştirildiği" zaman yok olacağı değildir. ILO'nun bireylerden kaynaklı olduğu söyleminin tersine, ayrımcılık kapitalist sistem üzerinden yükseliyor ve çözümü bireylerin eğitiminden çok daha fazlasını, bu sistemin aşılmasını gerektiriyor.

Eğitim emekçilerinin eylemlerinden...

Güvencesiz çalışmak istemiyoruz!

Eğitim-Sen Üniversiteler Şubeleri 10 Mayıs günü asistanların işine son verilmesini ve işten atılmalarını kolaylaştıran 50/D maddesine karşı basın açıklamaları gerçekleştirdiler.

İstanbul'da Eğitim-Sen 6 No'lu Şube İstanbul Üniversitesi Beyazıt anapapısı önünde saat 12.30'da konu ile ilgili bir eylem gerçekleştirdi.

"Asistan kıyımına son!" pankartının açıldığı eylemde "İş güvencesiz akademik öğürlük??? Bizce bir düşünün!", "Üniversitelerde asistan kıyımına son!", "50/D kaldırılın!" şiarlı dövizler taşındı.

Basın açıklamasını Eylem Özdemir okudu. Özdemir, reform adı altında yapılan saldırılara değindikten sonra şunları söyledi: "Çözüm olarak ileri süren öneriler sorunu ortadan kaldırmaya değil, üniversitelerde keyfiliğe dayanan statükonun bekasına hizmet etmektedir. Oysa ki asistanlar üniversitelerin asli bileşenidir, bugünüdür, geleceğidir. Asistan istihdam ederek akademisyen yetiştirmeyen bir üniversite topluma karşı asli görevlerinden birini yerine getirmemiş olacaktır. Keza akademik kaliteyi yükselteceği argümanı ile meşrulaştırılmaya çalışılan bu uygulamaya tam aksine sonuçlanmaktadır."

İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi M2 amfisinde konu ile ilgili panele çağrı yapıldıktan sonra basın açıklaması sona erdi.

Eylem de "50/d'yi kaldırın, kıyımları durdurun!" ve "Güvencesiz çalışmak istemiyoruz!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/ İstanbul

Adana Eğitim-Sen'den açıklama

Eğitim-Sen, Milli Eğitim Bakanlığı tarafından çıkarılan "Eğitim kurumları yöneticilerinin atama yönetmeliği"nin bazı maddelerinin iptali için dava açmıştı. Dava sonucunda yönetmeliğin bazı maddeleri hakkında yürütmenin durdurulması kararı verildi. Eğitim-Sen Adana Şubesi 10 Mayıs

günü konuyla ilgili bir basın toplantısı gerçekleştirdi.

Saat 13:00'te Adana Şube binasında gerçekleştirilen basın toplantısında çıkarılan yönetmelik ile birlikte atanan 124 okul müdürünün 80'inin Eğitim Bir-Sen üyesi olduğu söylendi. Yönetmeliğin kadrolaşmaya hizmet ettiği belirtildi.

Kızıl Bayrak/Adana

4 No'lu Şube'den basın açıklaması

İstanbul Eğitim-Sen 4 No'lu Şube 9 Mayıs'ta GOP Meydanı'nda "ek ders yönetmeliğinin tamamen geri çekilmesi", "yönetici atama yönetmeliğinin geri çekilmesi" gündemleriyle ilgili basın açıklaması gerçekleştirdi. Coşkulu geçen eylem 70 eğitim emekçisi katıldı. Çevrede bulunan halk da açıklamaya destek verdi.

Basın açıklamasını yapan Şube Başkanı Ahmet Korkmaz, yönetmeliklerin amacını ve emekçileri nasıl mağdur ettiğini anlattı. Açıklamanın ardından emekçiler sloganlarla şube binasına kadar yürüdüler. Eylemde "Parasız eğitim, parasız sağlık!", "Ek ders yönetmeliği kaldırılın!", "Öğretmen düşmanı bakan istifa!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/GOP

Bir dönemin ardından...

Devrimci gençlik mücadelesinde gelecek için notlar

Gençlik mücadelesi nispeten eylemli ve hareketli bir süreci geride bıraktı. Geçtiğimiz yılın ortaya çıkardığı deneyimler ve yıl içinde ortaya çıkan tartışmalar, yeni dönem gençlik mücadelesinin sorun, ihtiyaç ve olanakları açısından belirleyici bir öneme sahiptir. Bu önem çözücü bir sonucun ortaya çıkmış olmasında değil, hâlihazırdaki sorunların ve ihtiyaçların tartışılmaya başlamış olmasında kendini göstermektedir. Bugün için bu tartışmaların güçlü saiklere sahip olduğunu, gençlik mücadelesinin birleşik gelişimi açısından olanaklar yarattığını söylemek ne yazık ki olanaksızdır. Ancak yine de bu durumun kendisini anlamlı bir gelişme olarak ele almak, bunu birleşik bir gençlik mücadelesinin olanağına çevirmek ertelenemez bir sorumluluktur.

Ticari eğitim kitlesel bir gençlik mücadelesi mayalıyor!

Gençlik mücadelesi geçtiğimiz yıllarla kıyasladığımızda eylemli bir süreci geride bırakmıştır. Merkez üniversitelerinde sınırlı bir ilerici kesimin hareketliliğine dayanan eylemlilikler, zaman zaman daha geniş bir karakter kazanmıştır. Taşra üniversitelerinde ise nispeten geniş kesimlerin katıldığı eylemlilikler kısa erimli ancak alanlardaki eylemsizliği kıran ve ilerici çevrelere güven veren sonuçlar yaratmıştır.

Bu eylemsel süreçler iki temel gündemin belirleyiciliğinde gerçekleşmiştir. Birincisi ticarileşen eğitimin yerel ve genel sonuçlarıdır. Özellikle taşra üniversitelerinde nispeten geniş gençlik kesimlerini içine alan bu eylemlilikler yerel planda ortaya çıkan ticari eğitim uygulamalarının dolaysız sonuçlarına karşı gerçekleşmiştir. Kimi yerlerde yemekhane zamları, kimi alanlarda yurt sorunu ve ulaşım sorunu gibi gündemler, kimi alanlarda ise kayıt paraları ve benzeri paralı eğitim uygulamaları gençlik eylemlerinin çehresini değiştirmiş, birçok alanda kitlesel karakterli eylemler gerçekleştirilmiştir.

Gençliğin bu eylemsel çıkışları hiçbir alanda sürekli bir karakter kazanamamış, gençlik hareketinin birer kaldıracına ne yazık ki dönüştürülememiştir. Elbette ki bu sorun asıl olarak öznel bir sorun ve yetersizlik alanına işaret etmekte, bu alanlardaki sorunlar çözümlenemediği koşullarda hareketin yerel planda oluşan olanaklarla kitlesel ve sürekli bir karakter kazanamayacağını tüm açıklığı ile ortaya koymaktadır.

Ticari eğitime karşı mücadeleyi konu alan değerlendirmelerimizin birinde şunları söylemiştik:

“Gençlik ticarileşen eğitimin çok yönlü sorunları ile karşı karşıyadır. Birleşik ve devrimci bir gençlik hareketinin temel dinamiğini bu gündemin gençlik içerisinde nasıl bir mücadele pratiğine konu edildiği belirleyecektir. Bugüne kadar ticari eğitime karşı verilen mücadele temel bir kısırlık taşımış ve gençliğin geniş kesimlerinin bir mücadele gündemi haline dönüştürülememiştir. Bunun nedeni ise ticarileşen eğitim sürecinin ortaya çıkardığı sonuçların yeterince kavranamamasıdır.” (Ticari eğitime karşı birleşik mücadeleye!, Ekim Gençliği, sayı: 91)

Ticarileşen eğitimin sonuçlarına karşı mücadele

hiçbir biçimde yerel sorun ve gündemlerin darlığına sıkıştırılmaz. Bu ticarileşen eğitim sürecinin sistemin yapısal bir dönüşüm projesi olduğu gerçeği ile taban tabana çelişen bir tutumun ifadesi olmakta, bu anlamı ile sistemin neo-liberal dönüşümüne karşı mücadelede aşılması gereken bir ilk durumu ifade etmektedir. Bu aşılmadığı koşullarda ise sorunun kendine daralma ve bir süre sonra da zayıflama sonucunu doğuracağından kuşku duyulmamalıdır. Nitekim geçen dönem yaşanan deneyimlerde bu sorun aşılamamış, çalışmalar yukarıda ifade ettiğimiz akıbetle karşı karşıya kalmıştır.

Öyleyse asıl sorunu tanımlama ticari eğitime karşı verilecek mücadelenin yöntemi ve ihtiyaçları açısından da belirleyici olacaktır. Bu gençliğin mücadelesinin politizasyonu sorunudur. Tartıştığımız kapsamda bu sorun hiç de dışsal bir takım gündemlerle gençliğin gündemlerini birleştirmek değil, hâlihazırdaki gündemleri gerçek politik muhtevasında ele almak ve bu temelde gençlik mücadelesini politikleştirmektir.

“Gençlik hareketini politikleştirmek, eğitim sisteminin sorunlarından kopmak anlamına gelmemektedir. Gençliği politikleştirmek bir süreç ise, bu sürecin belirleyici halkasını eğitim sisteminin sorunları oluşturmaktadır. Bugün eğitimin temel sorunları ve bunun genel tanımı olarak ticari eğitim, sistemin temel sorunları ve saldırıları ile güçlü bağlar taşımakta, bu akademik-demokratik mücadelenin hızlı bir biçimde politikleşmesinin olanaklarını ortaya koymaktadır. ‘Çürüyen eğitim sistemi çürüyen düzenin aynasıdır’ şiarı bugün hiç olmadığı kadar açık ve güncel tespitin özlü bir ifadesi olarak tanımlanmalıdır. İşte tam da bu nedenle ticarileşen eğitim sistemine karşı bütünlüklü bir mücadele platformu oluşturmak bugünün gençlik hareketi için yakıcı bir sorundur.” (a.g.y.)

İşte tam da bu noktada ticarileşen eğitime karşı mücadelede yerel sorunlar ve bu sorunların kaynağı durumundaki piyasalaşan eğitim sistemi diyalektik bir bütünlük içinde ele alınmalıdır. Yerelde ortaya çıkan dinamikler, merkezi planda eğitim sürecinin yaşadığı sorunlarla bağlanarak işlenebildiği koşullarda sorunun temel önemde bir yanı, gündemlerle ilgili olan yanı doğru bir yöntemle ele alınmış olacaktır.

Devrimci gençlik mücadelesinin temel hareket noktası: Gelecek sorunu, mesleki dönüşümler, ticarileşen eğitim!

Bugünün gençlik mücadelesi yöntemsel planda derin bir çelişki yaşamaktadır. Sermayenin saldırılarının ve dönüşümlerinin yoğunlaştığı temel bir alan olarak gelecek sorunu orta yerde duruyorken, gençlik mücadelesi içerisinde belki de en az tartışılan sorunların başında bu sorun gelmektedir. Hal böyle olduğu sürece sermaye saldırılarını yoğunlaştırmakta, ancak bu alanda bütünsel bir tepki ortaya çıkamamaktadır. Güncel plandaki sorunlara karşı verilen mücadele ise sermayenin hedeflediği ve adım adım uygulamaya başladığı dönüşümlerle bütünlüklü tartışlamadığı içindir ki, gençlik mücadelesinin politik ve birleşik mücadelesinin olanakları zayıflamaktadır.

“... gençlik hareketi gelecek sorununu etkin bir biçimde işlemek zorundadır. Zira sermayenin saldırılarını bu ölçüde sistematik ve sürekli hale getirdiği bir alana dair söylenecek her söz, ortaya konulacak her çaba yeni dönem gençlik mücadelesi açısından belirleyici olacaktır.”

“Gençlik hareketi gençliğin sorun ve ihtiyaçlarına yanıt veren bir politik süreç oluşturmakta ciddi bir kısırlık yaşamaktadır. Bu kısırlık aşılmadığı, gençlik hareketi hedefli bir politik zeminde geniş gençlik yığınlarını harekete geçirmeye çalışmadığı ölçüde var olan sorunlarını aşma şansına sahip olmayacaktır.”

“Bugün bu hedef oldukça açıktır. Gençliğin gelecek sorunu ve bu çerçevede mesleki yeterlilik saldırıları yeni dönem gençlik hareketinin temel gündemleri olmak zorundadır. Sermayenin onca politik yaklaşım ve saldırı oluşturduğu bir alanda gençlik mücadelesinin etkili bir karşı duruş örememesi, geniş gençlik yığınları ile buluşma kanallarını kendi elleri ile kapatması anlamına gelecektir.”

“Bugün gençlik yüzünü geleceğe dönmeli, geleceğine sahip çıkmalıdır. Ancak bu temelde halihazırdaki kapsamlı saldırı dalgası yanıltanabilir ve sermaye politikaları karşısında politik bir gençlik

muhafeleti örülebilir. Bu nedenle gençlik mücadelesi içerisindeki tüm özneler somut saldırılar karşısında etkili ve birleşik bir karşı duruş örmek sorumluluğu ile karşı karşıyadır.” (Ticari Eğitime Karşı Gençlik Koordinasyonu 3. Toplantısı Sonuç Bildirgesi)

Geçtiğimiz dönem yapılan çalışmalar ile gençliğin ileri unsurları cephesinden sorun tartışılmaya başlanmıştır. Zira özellikle merkez üniversitelerinde bu konuda atılan başlangıç adımları mücadelenin yöntemi ve yapısını oluşturmak açısından anlamlı bir dizi deneyim yaratmış bulunuyor. Bu çerçevede İstanbul’da gerçekleştirilen **Meslekler Nereye Sempozyumu** bir ilk adım olarak sorunun gündemleşmesi, bir dizi ilerici çevrenin katıldığı bir tartışma eksenini oluşturması açısından anlamlı bir takım olanaklar ortaya çıkarmıştır. Bu çaba tüm eksikliklerine rağmen yeni dönem gençlik mücadelesi açısından onlarca deneyim bırakmıştır.

Bu deneyimleri birkaç başlık altında toplamak gerekirse; mesleki dönüşümlere karşı geniş bir muhalefet alanı oluşturulması, meslek örgütlenmeleri ve gençlik komisyonlarını sürecin içerisinde aktive etme çabası ve öte yandan da yerel dinamikleri ortaya çıkarmaya çalışarak süreci geniş bir örgütsel ve politik platformla sürdürme kararlılığı olarak tanımlanabilir. Elbette süreç bir dizi mesleki örgütlenmenin gerici ve anti demokratik müdahaleleri sonucunda sekteye uğramış, ancak özetlenen başlıklarda asgari planda da olsa başarı sağlanmıştır. Şimdi bu çalışmanın önünde iki önemli hedef bulunmaktadır. Birincisi; sorunu işlemeyi hedefleyen tüm ilerici birikimi bir araya getirmek, öte yandan da mesleki dönüşümlerin sonuçlarını hedefli bir biçimde kitle ajitasyonu ile işlemek. Bu süreç önümüzdeki yıl geniş bir katılımı sempozyumdan daha kapsamlı, İstanbul sınırlarını aşan bir tartışma platformu ile mutlaka sürdürülmeye çalışılacaktır. Bu başarılabilirdiği koşullarda gelecek sorununa karşı güçlü bir mücadele odağı oluşturulabilecektir.

Yine bu kapsamda örülen çalışmalardan bir diğer önemli olanı ise ODTÜ’de gerçekleştirilen **“Rüya Bitti”** kampanyasıdır. İkinci döneme taşınamamış ve çalışmanın sonuçlarını güçlendirecek dinamik bir irade ortaya konulamamış olmasına karşılık; özellikle ilk dönem çalışmanın ortaya çıkardığı sonuçlar ve bundan da önemli olarak çalışma yöntemi gelecek için anlamlı sonuçlar barındırmaktadır. Çalışmanın aktivistleri açık kitle toplantıları ile yaygın bir kitle ajitasyonunu birlikte sürdürerek, ODTÜ genelinde binin üzerinde öğrenciyle yüz yüze sorunu tartışarak süreci örmüşlerdir. Yüzlerce afiş, yüzlerce anket, açık toplantılar, masalar, etkinlikler bu sürecin geniş bir kesimin gündemine girmesini sağlamıştır. Elbette atılan bu başlangıç adımları kitle ajitasyonunu yaygınlaştırarak, kurumsal bir faaliyet süreci hedefleyerek ve bundan da önemlisi bir takım eylemsel hedeflere kilitlenerek işlenmiş olsaydı elbette ki çalışmanın bütünlüklü bir başarı oluşturmalarının önünde bir engel bulunmayacaktı. Bu güçlü ve eksik yanlar doğru değerlendirildiği koşullarda, önümüzdeki yıl açısından onlarca deneyimin olduğu bir yılı geride bıraktığımızı ifade edebiliriz.

Dünyanın bütün dillerini konuşan bir gençlik mücadelesi için!

Gençlik mücadelesinin öne çıkan bir diğer gündemi ise sermaye düzeninin sistematik baskı ve terörüne karşı mücadeledir. Üniversitelerde derinleşen soruşturma terörü, faşist saldırılar bu başlığın eğitim alanındaki özgün sonuçlarıdır. Ancak başlığın kendisi halklar arasında şovenist bir düşmanlığın körüklendiği sistematik bir ideolojik ve fiili saldırı sürecinin dinamik bir parçasıdır. Bu anlamı ile sorun toplumda yaşanan gerici ve şoven saldırganlığın dolaysız bir yansımasıdır. Ülkenin dört bir yanında gerçekleştirilen

soruşturma karşıtı eylemler, Kürt halkı ile dayanışma eylemleri, üniversitelerde gerçekleşen Newroz gösterileri; gerek yaygınlık gerekse kitlesel katılım açısından anlamlı eylemlilikler olarak yaşanmıştır. Ancak bu sürecin de belirgin bazı zaafı olduğu söylemek yanlış olmayacaktır.

Gençliği şovenizme karşı halkların kardeşliği mücadelesi ekseninde birleştirmek için harcanan çaba ne yazık ki sistematik bir kapsam ve düzeye ulaşamamıştır. Yapılan eylemlilikler dönemsel eylemler olarak kalmıştır. Bu anlamı ile eylemsel olanaklar süreklileştirilememiş, daha geniş bir kesimin aktifleştirilmeye çalışıldığı bir mücadele süreci oluşturulamamıştır. Burada temel sorun gündemlerin birbirinden kopuk ve hedefsiz bir biçimde ele alınmasıdır. Hedefli bir çalışma açık ki hedefli bir politik programı zorunlu kılmaktadır. Ancak birkaç örnek dışta tutulursa –ODTÜ’de ve Boğaziçi Üniversitesi’nde örülen sistematik çalışmalar dışında– gündemsel ve eylemsel sürekliliğin sağlanması yönlü çabalar oldukça cılız kalmıştır.

Sorunun bir diğer önemli yönü ise, bu gündemlerin nasıl bir mücadele yöntemi ile ele alındığıdır. Faşist ve şovenist saldırganlığa, sistematik devlet terörüne karşı verilen mücadele açık ki gençliğin geniş kesimlerinin gündem ve sorunları ile etkili bir biçimde birleştirilerek ele alınmalı, soruna karşı mücadele bu yaklaşımla süreklileştirilmeliydi. Bunun başarılabilirdiği yerlerde –örneğin YTÜ’de soruşturma saldırısı yemekhane zamları ve boykot gündemi ile etkili bir biçimde birleştirilmiştir– ilgili gündemler, etkili bir biçimde geniş kesimlerin gündemine sokulabilmiştir.

Sistemin gençliğin geniş kesimlerini şovenizm ile zehirlemeye çalıştığı, gençliğin ilerici güçlerinin faşist baskı ve terör ile susturulmaya çalışıldığı bir dönemde örülecek olan mücadele açık bir politik taraflaştırma çabasını hedeflemelidir. Tekil eylemlerin, hedefsiz çalışmaların devletin sistematik müdahaleleri karşısında başarı şansı bulunmamaktadır.

Geçtiğimiz dönem genç komünistlerin 5 ilde gerçekleştirdiği **“Dünyanın bütün dillerini konuşuyoruz”** kampanyası, merkezi bir politik yönelimin etkili bir kitle çalışması ile alana taşınması açısından anlamlı bir sonuç oluşturmıştır. Yine bu 5 ilde 500’e yakın öğrenciyi etkinliklerde bir araya getirmiş olmak, anlamlı bir sonucu ifade etmektedir. Çalışma kitle ajitasyonu açısından da anlamlı bir düzeyi ifade etmektedir. Sadece İstanbul’da kullanılan 5 bin afiş, 20 bin el ilan çalışmanın yaygınlığını göstermesi bakımından anlamlıdır. Çalışma yöntemi özellikle halkların kardeşliği ve şovenizme karşı mücadelede mutlaka geliştirilmesi gereken bir yöntemi ifade etmektedir. Çalışmanın eksik yanları elbette mevcuttur. Bunların başında da taşra üniversitelerine gündemin taşınmasında yaşanan sıkışma gelmektedir. Bu durum elbette taşra üniversitelerinde bu gündemin taşınmasının olanaklarından çok komünist gençlik örgütünün taşra örgütleri ile kurduğu dinamik politik ve örgütsel ilişkideki yetersizliklerden kaynaklanmıştır. Bu sorun önümüzdeki yıl gerçekleştirilecek etkili bir politik ve örgütsel yönelimle mutlak suretle aşılabacaktır.

Örgüt sorunu nedir, geleneksel hareket nerede tıkanmaktadır?

Geçtiğimiz dönemin bir diğer önemli gelişmesi gençlik örgütlenmesi sorununa dair tartışmaların dışsal saiklere dayanarak olsa da başlamış olmasıdır. Bu durum bir takım hata ve zaafı da beraberinde getirmiştir. Gençlik mücadelesi için anlamlı bir tartışma olanağı ortaya çıkan zaafılarla sürmektedir.

Sorunun temel bir yanını **Genç-Sen** kapsamında ortaya çıkan tartışmalar ve sonuçlar oluşturmaktadır. Zira yetersiz bir şekilde tartışılan sorunlar, tüm

çarpıklığına karşın bu tartışmanın ortaya çıkardığı olanaklarla gerçekleşmiştir. Bu noktada tartışmanın başlangıç noktasındaki zaafı değerlendirmek yerinde olacaktır. Genç-Sen gençliğin öz dinamikleri ile sürdürülen, bu dinamiklere dayanarak oluşturulan bir çalışma değildir. Bu açıdan da örgütleyicilerinin ve hatta çağrıcılarının politik eğilim ve yaklaşımlarını dolaysız olarak taşımaktadır. Bu noktada aylardır Genç-Sen çalışması içinde olan gençlik grupları cephesinden Genç-Sen projesine dönük bütünlüklü bir değerlendirme ve yaklaşımla karşılaşabilmiş değiliz. “Genç-Sen sürecini biz başlattık”, “DİSK’in olanaklarını değerlendirmeliyiz”, “öz örgütlenme olarak anlamlı bir adım olabilir”, “sendika yeni ve yıpranmamış bir biçim” vb. tartışmaların dışında bir değerlendirme ne yazık ki bulunmuyor. Bu açıdan Genç-Sen bugün için politik sürecin dışına düşmüş, gençlik mücadelesi ile politik ve örgütsel bağları olabildiğine zayıflamış gençlik gruplarının “örgütün öne çıktığı” çatısını ifade etmektedir. Ancak tablo o kadar içler acısı bir haldedir ki; onca siyasal çevrenin bir araya geldiği bir “çatı” geçtiğimiz yıl içerisinde birkaç forum ve parti dışında elle tutulur bir çalışma ortaya çıkartamamıştır. Ortaya konulan ilerici çabalar ise ya DİSK bürokratlarının ya da liberal çevrelerin müdahaleleri ile durdurulmuştur. Bu açıdan Genç-Sen bugün gençlik mücadelesinin dışındadır. Gençliğin onca gündemi ve sorunu ortaya yerde duruyorken, gençliğin sorun ve ihtiyaçlarının dışında süregiden bu *“tartışmalar”* politik bir gençlik mücadelesinin olanağından çok liberal yaklaşımlar açısından bir çatı işlevine doğru hızlı adımlarla ilerlemektedir. Bu tabloyu değiştirmek elbette olanaklıdır, ancak bu yönlü çabaların yetersizliği ve gençlik gruplarından yansıyan apolitizm bu durumun aşılmasının önündeki en temel engel durumundadır.

Geleneksel hareket bugün reformist ve devrimci kanatları ile örgüt sorununda derin bir kafa karışıklığı yaşamaktadır. Bu kafa karışıklığı aşılamadığı koşullarda hareketin dışından dayatılan bir takım şablonların bugün olduğundan daha geniş bir çevre tarafından alkışlanacağından kuşumuz yok.

Sorun, yıllardır örgüt sorununun politik süreçlerden ve kitle hareketinden kopuk bir bakışla tartışılmasından kaynaklanmaktadır. Bu yaklaşım örgüt sorununu gençlik mücadelesinden kopartarak onu tüm durumlar ve zamanlar üzeri bir biçime indirgemektedir. Tartışılan ‘gençlik örgütlenmesi sorunu nasıl çözülür?’den çok, ‘hangi örgütsel biçimle çözülür?’ olmaktadır. Bu bakışın ortaya çıkardığı zorunlu sonuç ise “dar örgütsel şablonlar”, kitle mücadelesinden kopuk örgütsel arayışlardır. Bir gençlik örgütlenmesi kitle mücadelesinin gündelik sorun ve ihtiyaçları ile kurduğu bağ kadar, bir kitle örgütlenmesi olma özelliği gösterebilir. Bugün “yeni bir şey yaratma” hezeyanındaki reformist grupların da, sendikayı “yıpratmadan” koltuk kapma derdindeki siyasal çevrelerin de anlayamadığı bu gerçek, örgüt sorununun çözümündeki temel halkayı ifade etmektedir.

Sorun ne sendikayı, ne kolektifi, ne de başka bir biçimi; gençlik hareketinin mutlak aracı olarak tanımlayamayacak bir derinlik ve kapsama sahiptir. Bu anlayamadığı koşullarda yapılan tartışmanın düzlemi “hayır bizim biçimimiz daha doğru”nun ötesine gidememektedir.

Sorunun bir diğer yanını ise hâlihazırdaki ilerici potansiyeli ne ölçüde kapsadığı ve kapsamayı hedeflediği ile ilişkilidir. Bu kapsamda tartışılan hiç de tek başına siyasal gençlik grupları değildir. Bunları da içerisine alan bir biçimde üniversitedeki ilerici duyarlılığın bütünüdür. Bu elbette bir çırpıda gerçekleşebilecek bir süreç değildir. Ancak bahsedilen kitlesel bir gençlik örgütlenmesi sorunu ise, bu başarılamadığı koşullarda geçmişin gençlik mücadelesinin oluşturduğu derslerin üzerinden

6) Meslek ve alan temelli çalışmalar üzerine giriş niteliği taşıyan birkaç tartışma ile devam edelim.

Burada tartışmanın giriş niteliğinde kalması birkaç önemli nedenden kaynaklanmaktadır. Bunlardan birincisi sorunun tek yönlü olarak bir gençlik sorunu olmamasıdır. Zira bugün toplumcu mühendislik ve mimarlık öğrencileri ile mühendislik ve mimarlık alanı (bunun örgütlülüğü olan TMMOB’nin içerisinde) arasında, eğitim ve fen edebiyat fakülteleri ile kamu emekçileri arasında, TIP öğrencileri ile TTB ve SES vb. arasında dinamik bir ilişki kurulamadığı koşullarda gençlik merkezli yönelimin belli sınırlara sıkışacağını söylemek yanlış olmayacaktır. Burada meslek ve alan temelli örgütlenmelerin yapısına dair bir tartışmadan çok, bu alanları kesen gündemlerin gençliği aşan bir kapsama sahip olması sorununu tartışmaktayız. Zira bugün gençlik bünyesinde oluşturulan herhangi bir örgütlenmenin (mesleki örgütlenmeler de dâhil olmak üzere) temel sorunu, farklı gençlik kesimlerinin birleşik mücadelesini oluşturma sorunudur. Ve buna hizmet ettiği ölçüde bir anlam ve değer taşır. Ancak yine de sorun gençliği de içerisine alan bir kapsamda bir bütün olarak meslek alanlarını kesmektedir.

Gündemsel plandaki bu birleşikliği, birleşik bir politik ve örgütsel yönelimle bütünleştirmek; bugün gençlik alanının olduğu kadar partinin de temel sorumluluk alanlarından birisi olarak durmaktadır. Yakın dönem çalışma deneyimlerimiz meslek alanları ve gençlik çalışması arasında bir köprü kurulmasının asgari politik olanaklarını tüm açıklığı ile ortaya koymuştur. Bugün temel sorun bu olanağı hedefli bir politik ve örgütsel yönelimle bütünleştirme sorunudur. Bu başarılabilirdiği koşullarda ortaya çıkan kazanımlar tek başına gençlik mücadelesinin değil, ilgili tüm alanlardaki komünist faaliyetin kazanımları olacaktır.

Bu uzun girişten sonra birkaç noktayı daha değerlendirerek tartışmamızı sonlandıralım.

Bunlardan birincisi; bugün için öne çıkmış bir örnek olarak mühendislik ve mimarlık alanındaki faaliyetin sistemli ve yaygın bir karakter kazanmasıdır. Burada yaygınlaşma hem bir dizi üniversiteye taşınmak, hem de yerel planda daha esnek bir yapıya kavuşarak bu çalışmaların geniş bir mesleki çalışma haline gelmesini sağlamakta olanaklıdır.

Öte yandan ise bu yıl için hedeflenen ancak istenilen düzeyde başarısız olan merkezi politik kampanya hedefi yeni dönemde bu alan çalışmasının temel hedeflerinden birisi olmak durumundadır.

Bir diğer önemli başlık ise TMMOB öğrenci örgütleri ile kurulan bağdır. Hâlihazırdaki bürokratik yönetimin tüm müdahalelerine karşılık bu alanda başarılı politik ve örgütsel sonuçlar oluşturmak kuşkusuz zor değildir. Bürokratlar ne düşünürlerse düşünsünler bizim alanımıza, gençlik mücadelesinin alanına öğrenci komisyonları ile girdikleri sürece –ki bu yönelim onlar adına bir tercih değil, zorunluluktan doğan bir yönelimdir- o çalışmalar gençlik hareketinin araçları olacaktır. Bu meşruluk ve güvenle hareket ettiğimiz koşullarda gençlik komisyonlarını gençlik mücadelesinin etkili birer aracına dönüştürmek hiç de zor olmasa gerek.

Elbette bu başlıklar dışında sıralanabilecek ve tartışılması gereken bir dizi başlık daha bulunmaktadır. Özellikle kitle çalışması yöntemi, yapısı ve araçları eksensiz tartışmaları yeni dönemin ortaya çıkardığı olanaklarla bir bütün olarak değerlendirmek anlamlı olacaktır. Burada sıraladığımız başlıklar ve tartışmalar ilgili sorunlara giriş niteliği taşımaktadır. Yaz dönemi bu tartışmaların derinleştirileceği bir döneme işaret etmektedir. Yeni dönemde amatör çalışma yöntemini etkili bir biçimde terk ederek, güçlü ve dinamik bir gelişim yaşayacağımızdan kuşku duyulmamalıdır. Bu gelişimin olanakları bugün mevcuttur. Sorun doğru bir politik ve örgütsel bir yönelimle bu olanakları güce çevirmektir.

Ekim Gençliği

Üniversitelerde şenlikler başlıyor...

Sermayenin yozlaştırma mekanizmalarına karşı devrimci alternatif ihtiyacı

Bahar ayının gelişiyi beraber üniversitelerde şenlikler başladı. Genelde Mayıs ayına yayılan şenlikler aşağı yukarı tüm üniversitelerde organize ediliyor. Popüler gruplara veya şarkıcılara verilen milyarları sırtlayan sponsor firmalar şenlik süresi boyunca kampüsleri adeta işgal ediyorlar. Normal şartlar altında değil üniversitelilerin karşısına çıkmak üniversitenin çevresine bile yaklaşmaması gereken bir avuç şarlatanın şarkıcı diye sahne aldığı şenlikler öğrenci gençliğin geldiği/getirildiği noktayı açıkça ortaya koymaktadır. Bu üniversitelere hakim zihniyetin de en kısa yoldan tarifi olmaktadır.

Sponsor bahanesiyle üniversite içlerine giren sermaye açısından sorun hiç de basit bir reklam kaygısı değildir. Şirketlerin üniversitelere özellikle şenlikler sırasında gösterdiği ilgi hiç de boşuna değildir. Etkin bir araç olarak şenlikler öğrenciler tarafından neredeyse bir sene boyunca beklenmekte ve üniversite içinde geriye kalan tek sosyal alan olarak tariflenmektedir. İstisnasız tüm üniversitelerde yapılan sponsorlu şenlikler bugün kapitalizmin ideolojik mevzilerine dönüşmüş durumdadır.

Bu yaklaşımın dışına çıkan en önemli örnek olan İTÜ şenlikleri, geçen yıl yaşananlarla da somutlandığı üzere, kendi kendini tüketse de sırf bu şenliğin yapılmaması için valilikçe tüm şenliklerin yasaklanmaya çalışılması, durumun önemini ortaya koymaktadır. Bu sene İTÜ şenlikleri boyunca yaşanan saldırılar da bu gerçeği bir kez daha açıkça kanıtlamıştır.

Sponsor desteğini arkasına alan ve sermaye açısından kendi düşünsel yaklaşımını yaşatmanın en kolay aracı olarak görülen şenlikler bugünkü şekliyle küçümsenmeyecek bir etkiye sahiptir. İçkinin en temel eğlence aracı olarak kullanıldığı şenlikler türlü rezilliklere de ev sahipliği yapıyor. İçki komasına girenlerden sokak ortasında içkinin de etkisiyle birbirlerine olan “aşklarını” açık bir şekilde ilan eden çiftlere kadar, her türlü çirkinlik bu şenliklerin alışılmış görüntüleri arasında. Tüm bu görüntülere bakıp da “ahlak zabıtalığına” soyunmak ise geline yerde sorunu değil çözmek tanımlamak konusunda bile yeterli bir yaklaşıma denk düşmemektedir. Yaşanan bir yozlaşma olmanın ötesinde bir dönüşümdür ve ne sınıftan ne de sınıftan bağımsızdır, ne de üniversitelerin sermaye ile kurduğu bağdan. Saldırı ideolojik temellidir ve bir ayırım yaratılacaksa tam da buradan yaratılmak zorundadır.

Bugün için zaten sistemin tüm araçlarıyla kuşatılan gençlik kendi kimliğini taşımaktan gittikçe uzaklaşırken şenlikler de bir yandan bu zihniyetin yansıması olarak şekilleniyor. Zira tüm üniversitelerde bu şenlikler bizzat öğrenci kulüpleri veya toplulukları tarafından örgütlenmektedir. Aynı kulüplerin üniversitelerde benzer bir şekilde kariyer günleri gibi etkinlikler düzenlediğini düşündüğümüzde, karşımızda duranın açık bir ideolojik saldırı olduğu net bir şekilde görülmektedir.

Örneğin Yıldız Teknik Üniversitesi’nde yıllardır “Yaşamak Bir Ağaç Gibi Tek ve Hür, Bir Orman Gibi Kardeşçesine” sloganıyla ve kulüpler Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

birliği tarafından organize edilen şenlikler, bugün sadece birkaç kulübün fiili etkisi altında profesyonel bir organizasyon şirketi tarafından örgütleniyor. Ancak şenliğin dışında kalan kulüplerin bu konudaki sessizliği bir yönüyle sindirilmişliği ifade etse de, temelde öyle veya böyle kabullenilmişliği anlatmaktadır. Daha önceki senelerde sponsor başlığı bir tartışma iken bugün artık bu kanıksanmış bir realite konumuna gelmiştir. Yani sponsor kavramı artık öğrencilerin gözünde bir tehlike değildir. Asıl sorun da burada düğümlenmektedir. Üniversite içine taşınan bu anlayış kendine ciddi bir zemin yaratmıştır. Kendine küçümsenmeyecek bir destekçi bulan bu ideolojik provokasyonun karşısına alternatifi koyulamadığı ölçüde arkasına aldığı güçle yoluna devam edeceğini söylemek zor olmayacaktır.

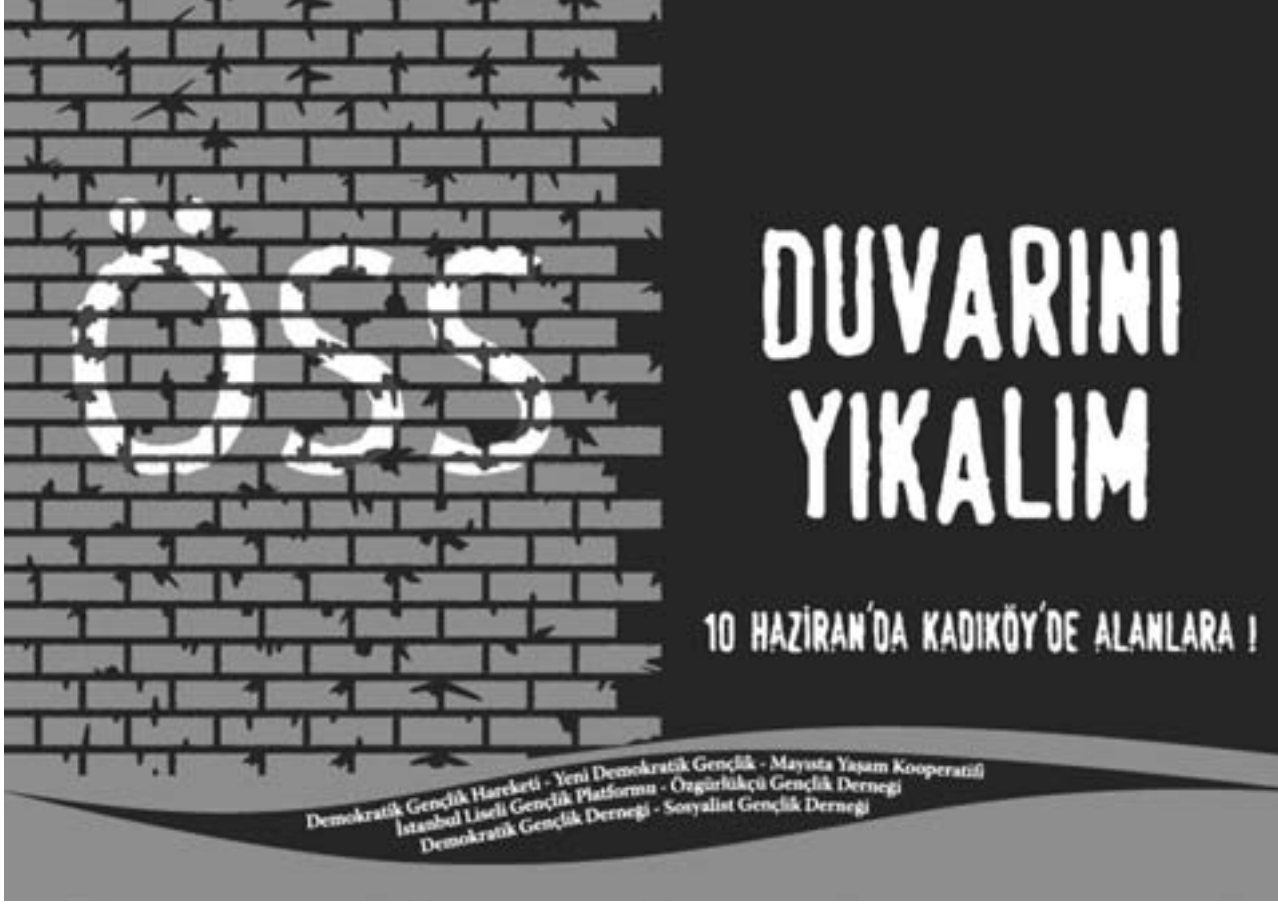
Bugün üniversitelerde politika ve onun yürütücüleri açık bir sınıf ayrımı temelinde şekillenmektedir. Özellikle metropol üniversitelerinde bariz bir şekilde görülebilen bu ayırım, dün basitçe solcu ve sağcı öğrenciler temelinde rahat bir ayrıma tabi bu gerçek, bugün şenliklerle de açığa çıktığı gibi sınıfların temsilcileri üzerinden olmaktadır. Kapitalizmin yeni köle pazarı üniversitelerde kendini pazarlamaya hazır binlerce öğrenci buna uygun yaşam biçimleri oluşturmaktadır. Şenlikler de bunun doğal birer yansıması olarak ortaya çıkıyor. Örneğin ODTÜ, Boğaziçi, İTÜ gibi önemli üniversitelerde düzenlenen şenlikler tıpkı ABD ve Avrupa ülkelerinde yıllardır süren benzerlerini aratmıyor. Bu üniversitelerin sermaye açısından taşıdığı önem bir yana bu üniversitelerin öğrencileri açısından gelecek sorununun niteliğinin de farklı şekilleniyor olması bu üniversitelerde düzenlenen tüm etkinliklere damgasını vurmaktadır.

Şenlikler bir sonuç olarak görülebilmelidir. Bu sonuçla savaşmak ancak onu üreten mantığın karşısına dikilmekle olabilir. Burjuvazinin popüler kültürü, hayatın her alanında olumsuz anlamıyla ideoloji üretmekte ve bu ideolojik düşünce yapısı türlü yollarla kitlelerin bilinç altına yerleştirilmektedir. Kültür bir hapishaneye dönüşerek, yabancılaşma parmaklıklarının arkasına gençliği tutsak etmektedir. Faşist deyince ayağa kalkın sol, sermayenin bu temsilcilerine karşı da aynı duyarlılıkla hareket etmek zorundadır. Zira üniversiteleri kuşatan ve öğrenci gençliğin gözlerini boyayan şey hiç de faşistlerin ipe sapa gelmez ideolojik hezeyanı değil, bizzat kapitalizmin bireysel kurtuluş düşleridir. Şenliklerde kendinden menkul bir eğlence anlayışının egemenliğinin de anlamı budur. Ortadaki ayırım omuz omuza çekilen bir halay ve tek başına zıplayan yüzlerce öğrencinin arasındaki fark kadar nettir.

Kapitalizmin kendi kurallarıyla oynadığı oyunu bozacak tek şey, onun mantık sınırlarının dışına çıkmak olacaktır. Sponsorun yarattığı ve öğrenciyi izleyici konumuna iten yaklaşım her biçimiyle mahkum edilmeli tersinden alternatifi de oluşturulmalıdır. Sponsor desteğine karşı paylaşım alanları üniversiteler içinde yaratılmalıdır.

Ekim Gençliği/İstanbul

10 Haziran'da Kadıköy'de “ÖSS duvarını yıkalım!”

Geçen sene 1 Mayıs'ında liseli gençliğin alanlara adeta akın etmesi, liseli gençliğin eğitimin çığ gibi büyüyen sorunları karşısında artan tepkisinin bir işaretiydi. Alanda okul formalarıyla ve coşkulu sloganlarıyla liseliler büyük bir dikkat çekiyordu. Liseli gençliğin egemenlerin her türlü apolitizasyon saldırısına rağmen 1 Mayıs'a anlamlı bir katılım sağlaması, düzenin karşısına bir güç olarak çıkabilmenin olanaklarını işaret ediyordu.

Bugüne kadar *Liselilerin Sesi*'nde defalarca, bu olanakların önünü tıkayan birçok etmene işaret etmiş

ve bunlardan en önemli ikisinin, liseli gençlik alanında mücadele veren siyasal örgütlenmelerin bu alanı özgün bir çalışma alanı olarak görerek politika üretmemesi ve birleşik mücadelenin kanallarının yaratılmasında yaşanan güçlükler olduğunu ifade etmiştik. Geline yerde geçtiğimiz haftalarda bu konuda anlamlı bir adım atıldı. İstanbul'da bir dizi siyasal örgütlenme yanyana gelerek, ÖSS karşıtı bir miting beraberce emek vererek örgütlenme kararını aldı.

10 Haziran günü Kadıköy'de gerçekleştirilmesi hedeflenen ÖSS karşıtı miting “ÖSS duvarını yıkalım!”

ortak şiarı ile örgütleniyor. Şu an görece bir genişlikle gerçekleştirilen miting toplantılarının, önümüzdeki süreçte daha da genişlemesi hedefleniyor. Miting örgütlenme bileşenleri mitingin mümkün olan en geniş bileşenle örgütlenebilmesi konusunda ortak kaygılarla davranıyor.

Mitingte ÖSS çok yönlü bir biçimde ele alınacak. ÖSS eşitsizliği özellikle sınıfsal, ulusal ve cinsel temelde irdelenecek. Sınıfsal temelde okullar arası eşitsizlik öne çıkartılarak, bu çerçevede meslek liselilerin özgün sorunları işlenecek. Yine bu başlık içerisinde dersaneler ve dersaneli öğrencilerin özgün durumu vurgulanacak. Bölgesel temelde yaşanan eşitsizlik başlığı altında, Kürt illerindeki eğitim ile batı illerindeki eğitim arasındaki nitelik farkı ele alınacak ve anadilde eğitim hakkının sermaye iktidarınca gaspının sonuçları işlenecek. Cinsel temelde eşitsizlik kapsamında kız öğrencilerin karşı karşıya kaldığı sorunlar ve bu sorunların onların eğitim yaşamlarına ve dolayısıyla ÖSS sonuçlarına etkileri tartışılacak.

Bugün hala süren tartışmalar ekseninde mitingin olabildiğince geniş tanıtımının yapılması hedefleniyor. Mitingin başarısı da ancak bu çerçevede tartışılacaktır. Bunca farklı örgütlenmenin ÖSS karşısında yanyana geliş anlamlı bir adım, liseli gençlik mücadelesi açısından bir başarıdır. Ancak asıl başarı, mitingin hem ortak yapılacak işlerle, hem de her grubun kendi öz faaliyetine dayanarak güçlü bir ön çalışma örgütleyebilmesinden geçmektedir.

ÖSS duvarlarını yıkmak düzeni yıkaktan geçmektedir!

10 Haziran'da gerçekleşecek olan miting İstanbul Liseli Gençlik Platformu açısından ciddi bir öneme sahip. Zira bu mitingde liseli gençliğin mevcut mücadele gücünün açığa çıkarılabileceğini düşünüyoruz. Beraberinde önümüzdeki dönem açısından anlamlı bir ortak mücadele deneyimi kazanacağımızı düşünüyoruz.

İLGP'li tüm yoldaşlar, mitingin gerek ÖSS karşıtı mücadele açısından, gerekse bir bütün olarak liseli gençlik mücadelesi açısından taşıdığı önemi görerek, ön çalışmayı bu çerçevede ele almalıdır. Hazırlıklarına başlanan ve İLGP tarafından 3 Haziran'da gerçekleştirilecek olan “*Öğrenci Sömürü Sinavı'na Hayır!*” şenliği 10 Haziran mitinginin güçlendirilmesi çerçevesinde ele alınmalıdır. Bizleri yoğun bir ay beklediği açıktır.

Diğer illerdeki yoldaşlarımızın da benzer tarihlerde ÖSS karşıtı birleşik eylem ve etkinliklerin gerçekleştirilmesi için çaba harcamaları gerekmektedir. Bu çerçevede İzmir'de gerçekleşecek olan ÖSS karşıtı basın açıklaması anlamlı ve yaygınlaştırılması gereken bir örnektir.

ÖSS'nin nasıl çarpık bir yapı üzerinde şekillendiğini bilen, geleceğine sahip çıkma bilincine sahip bütün liseli ve dersanelileri 10 Haziran'da İstanbul Liseli Gençlik Platformu saflarına davet ediyoruz. 10 Haziran'da Kadıköy'de geleceğimizin önüne çekilen ÖSS duvarını yıkacağız! Çünkü biz biliyoruz, ÖSS'nin 5 seçeneğine karşı tek seçenek mücadeledir!

İstanbul Liseli Gençlik Platformu

İLGP'nin ÖSS karşıtı imza kampanyası metni

Türkiye Büyük Millet Meclisi'ne...

Her yıl 2 milyona yakın öğrencinin üniversite eğitimi görme hakkının bir ön koşulu olarak girmek zorunda kaldığı Öğrenci Seçme Sınavı eğitimin şehirden şehre ve okuldan okula gösterdiği nitelik farklılıkları, AOBP gibi ayrıcalıkları derinleştiren uygulamalarla beraber bütünüyle adaletsiz bir yapıyı ifade etmektedir. Sınava girişin paralı olması ve sınava hazırlık sürecinin dersaneleri zorunlu kılması geniş bir liseli kesiminin sınavın ön hazırlık sürecinde maddi olanaksızlıklarından dolayı doğrudan elenmesini sonuçlamaktadır. Eğitimin parasız bir kamusal hak olma gerekliliği ve eşitlik ilkesi ile bütünlüklü olarak çelişen bu sınav, öğrenciler üzerinde derin ruhsal sorunlara da yol açmaktadır.

Bu çerçevede;

* **Eğitim her düzeyde parasız olmalıdır!**

* **Eğitimde ayrıcalık anlamına gelen AOBP ve benzeri uygulamalar son bulmalıdır!**

* **Meslek Liselilerin üniversiteye girişini engelleyen her türlü uygulama son bulmalıdır!**

* **Eğitimde eşitsizliğin derinleşmesi anlamına gelen Özel Eğitim Kurumları ve Dersaneler kapatılmalıdır!**

* **ÖSS derhal kaldırılmalı ve sınavsız üniversite bir hak olarak tanınmalıdır!**

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

3 Haziran'da “Öğrenci Sömürü Sınavı Kaldırılsın Şenliği”nde buluşalım!

İstanbul Liseli Gençlik Platformu olarak ikinci dönem başında ilk adımlarını attığımız ÖSS karşıtı kampanyamız okulların kapanmasına sayılı günler kala oldukça yoğun bir sürece girmiş durumda. 3 Haziran'da İLGP olarak “Öğrenci Sömürü Sınavı Kaldırılsın!” başlıklı şenliğimizin hemen ardından 10 Haziran günü farklı gençlik güçleri ile birlikte gerçekleştireceğimiz “ÖSS duvarını yıkalım!” mitingi kampanyamızın da finali olacak!

ÖSS'yle ilgili İstanbul genelinde 2 bine yakın dersane ve lise öğrencisi ile gerçekleştirdiğimiz referandumun sonuçları üzerinden bir kez daha gördük ki, bugün liseli ve dersaneli gençliğin geniş bir kesimi ÖSS'ye karşı. Bu karşıtlığın kendisi hiç de çocukça bir sınava girmeyi istememe kaprisinden ileri gelmiyor. Tersine, referandum yaptığımız ve sohbet etme fırsatını yakaladığımız yüzlerce liseli, bu sınavın kökeninde yatan eşitsizliğe, ÖSS sonrası kendisini bekleyen derin belirsizliğe tepkili, ÖSS ve eğitim sisteminin bütününe egemen olan paralı eğitimden bıkkın olduğu için bu sınav karşısında bir tutum alabilmek, geleceğini belirleyebilmek istiyor.

Referandum sonrası faaliyetlerimizi çeşitli araçlarla sürdürdük. Birçok yerelde, sorunu bütün yönleriyle işlemese de ÖSS'yi gündemleştirdiği için “Sınav” filminin gösterimini gerçekleştirdik. Bu film gösterimleri üzerinden birçok liseli ile bağ kurma olanağı yakaladık. Dahası filmin bir takım boşlukları her bir gösterimin söyleşiye dönüşmesini sağladı.

Şimdi ise 3 Haziran'daki şenliğimizin çalışmalarına start vermiş durumdayız. Şenlik çalışmaları kapsamında ÖSS karşıtı bir imza kampanyasını da devreye soktuk. İmza kampanyamızı İstanbul'un dört bir yanındaki liselere taşıyacağız. Ayrıca İstanbul'un merkezi yerlerinde stantlar açarak kampanyamızı güçlendireceğiz.

Şenliğimizde birçok müzik grubu yer alacak. Kızılırmak, Hasan Sağlam, KEOPS, Grup Göç, Yersiz Oyuncular isimli tiyatro topluluğu ve ÖSS karşıtı

mücadelemizi konu alan bir sinevizyon gösterimi programda yer alacak. Aynı zamanda 3 Haziran Nazım Hikmet'in ölüm yıldönümü olduğu için “Şiirlerle Nazım Hikmet” isimli bir gösteri sunacağız.

Leman dergisinden ve Eğitim-Sen'in kimi şubelerinden de destek aldığımız şenliğimiz için yaygın bir çalışma öreceğiz. Bu şenliği duymayanın kalmaması için bütün İstanbul'u afişlerimizle donatacak, binlerce bildiri kullanacağız. Ayrıca ücretsiz gerçekleşecek olan şenliğimizin davetiyelerini katılmayı dileyen herkese ulaştırmaya çalışacağız.

Bu şenlikte ÖSS karşıtı tepkiler açığa vurulacak, ÖSS'ye neden karşı durduğumuzun gerekçelendirmesi

yapılacak. Yine bu şenlikte ÖSS'ye tepki duyan liselilerin birleşik mücadelesine vurgu yapılacak. Şenliğimizi, 10 Haziran'da ortak gerçekleşecek olan mitingi güçlendirmenin, ama bundan da önemlisi ÖSS karşıtı mücadelenin güçlendirilmesinin bir aracı olarak görüyor, bu çerçevede örgütlüyoruz.

ÖSS karşıtı mücadelede etkili bir araca dönüşeceğini düşündüğümüz şenliğimize dönük çalışmalarımızı büyütmek, geleceği kazanmak için güne yüklenmek bugün temel bir sorumluluk olarak karşımızda durmaktadır. İLGP'liler şenliğimize sayılı günler kala bu sorumluluğun bilinciyle hareket etmeliler.

İstanbul Liseli Gençlik Platformu faaliyete başladığı günden bu yana liseli gençlik mücadelesine yeni bir soluk kazandırdı. Gerek politik gündemler ekseninde örülmüş kitle çalışmasındaki ısrarcılığı, gerek sürekli ve sistematik bir faaliyet örgütleyebilme becerisi ile sınırlı bir takım güçlere dayanarak başlayan bu çalışma bugünkü tabloyu oluşturdu. Bu noktada “bugünkü tablo” olarak ifade edilen İLGP'nin genişliği olmadığını belirtelim. Burada vurgulanan, İLGP'nin artık bulunduğu alanda lise gündemlerini belirleyebilen ve kendi çevresi dışında da bir etki yaratabilen bir örgütlenme olmasıdır. Politik mücadelede esas önemli olan da budur!

“Öğrenci Sömürü Sınavı Kaldırılsın Şenliği” bir dönem boyunca sürdürdüğümüz çalışmamızın sonuçlarını alacağımız, ÖSS karşıtı liseli ve dersaneli öğrencilerle buluşacağımız gün olacaktır. Bu çerçevede bütün liseli ve dersaneli dostlarımızı, ÖSS'ye karşı tüm güçleri 3 Haziran günü saat 12.00'de Muammer Karaca'da olmaya davet ediyoruz!

Gelin, geleceğimizin türkülerini beraber söyleyelim!

Gelin, geleceğimizi kendi ellerimizle belirleme irademizi omuz omuza güçlendirelim!

İLGP

Cebeci'de gerginlik ve şenlik

9 Mayıs günü Cebeci Kampüsü'ndeki devrimci öğrenciler, İP çetesinin sopalı saldırısına uğramıştı. Çıkan olaylarda birçok öğrencinin yaralanması ile birlikte polis okula girmişti.

10 Mayıs'ta sabah saatlerinden itibaren çok sayıda sivil polis ve çevik kuvvet panzerler ve gözaltı araçları ile birlikte okula yığınak yaptı. Okula girmek isteyen her öğrenci polis şefleri kontrolünde kimlik ve çanta kontrolünden geçirilmek istendi. Öğlen saatlerinde ise, kapıda kimlik ve çanta kontrolü üzerinden yaşanan tartışmalar gözaltılara dönüştü. Polis kimlik göstermeyen herkesi gözaltına almaya başladı. Bu sırada 10'u aşkın öğrenci gözaltına alındı. Öğlen saatlerinde, bir gün önceki saldırıya katılan İşçi Partili bir öğrenci devrimci öğrenciler tarafından kovalandı fakat yakalanamadı. Diğerleri ise güçlük ile İletişim Fakültesi binasına sığınabildi. Bu esnada çevik kuvvet kampüse girdi. Bizler de Eğitim Bilimleri Fakültesi'nin önüne çekildik. Polis fakülte binasının önüne kadar geldi. Burada alkış ve sloganlarla bu durumu protesto ettik ve gözaltına alınan

arkadaşlarımızın serbest bırakılmasını istedik. Eğitim Bilimleri Fakültesi'nden bazı öğretim görevlileri ve araştırma görevlileri dekanlık ve polis amirleri ile bir görüşme yaptılar. Görüşme sonucunda polis barikatı kaldırdı, fakat “güvenlik” gerekçe gösterilerek kampüs terkedilmedi.

Ankara Gençlik Derneği'nin yapacağı bahar şenliği de bu nedenle gecikmeli olarak başladı. Şenlik programı devrim şehitleri anısına saygı duruşu ile başladı. Ardından Adana Gençlik Derneği müzik topluluğu tarafından bir dinleti sunuldu. Ankara Gençlik Derneği'nden bir temsilci açılış konuşmasını gerçekleştirdi. Sloganların ardından Haymana halk oyunları ekibi bir gösteri yaptı. İdilcan Müzik Topluluğu'nun müzik dinletisi sırasında halaylar çekildi. Ardından halay çekme yarışması yapıldı. Son olarak Grup Yorum'un türkü ve marşları hep birlikte coşkuyla söylendi ve halaylar çekildi. Kitle Ulaş'a Ağıt isimli şarkı ile Gündoğdu marşını yumruklar havada söyledi. Çav Bella marşının ardından devrim ve sosyalizm sloganları coşku ile atıldı.

Ekim Gençliği/Cebeci

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İstanbul'da TMMOB öğrenci pikniği!

TMMOB'a bağlı odaların İstanbul şubelerinin Öğrenci Komisyonları düzenledikleri piknikle bir araya geldiler.

Kahvaltı ile başlayan piknik programı, konuşmalarla, türkü ve halaylarla, oyunlarla devam etti.

Öğle yemeğinden sonra “öğrenci komisyonlarının önemi” başlıklı bir sohbet gerçekleştirildi. Ortak çalışma kültürünün yayıfladığı, öğrencilerin oda çalışmalarından uzaklaştığı bir dönemde biraraya gelenler yapılması gerekenler üzerinden canlı tartışmalar yürüttüler. Çalışmalara yeni katılan öğrenciler beklentilerini ifade ettiler. Komisyonların çalışmalarını ve deneyimlerini aktardığı sohbette, üniversitelerde ortak çalışma yapmanın önemi vurgulandı. Piknik vesilesiyle biraraya gelen öğrencilerin bundan sonraki sürece aktif katılması çağrısı yapılarak sohbet bitirildi.

7 öğrenci komisyonundan 55 kişinin katıldığı piknik çekilen halaylarla son buldu.

Toplumcu Mimarlık-Mühendislik Öğrencileri

Seçimler ve devrimci

Yeni bir seçim sürecine girmiş bulunuyoruz. Her seçim süreci kitlelerin politik duyarlılığının arttığı, sorunlarına ve bu sorunların çözümlerine karşı ilgilerinin yükseldiği bir dönemdir. Bu nedenledir ki, seçim dönemlerinde her parti kitlelerin karşısına kendi programı ve mevcut sorunlara ilişkin çözüm önerileri ile çıkar. Bu çerçevede devrimci örgüt ve partilerin de bu zemini kendi ilke ve amaçları doğrultusunda değerlendirmeleri, kitlelerin karşısına devrimin ve sosyalizmin programı ve çözümleri ile çıkmaları, vazgeçemeyecekleri temel önemde bir sorumluluktur.

Burjuva düzen partilerinin uzun bir dönemdir kendi programlarını kitlelere anlatmak diye bir sorunları bulunmuyor. Zira her biri diğerinin aynı olan, işçi ve emekçilere düşmanlığın belgesi niteliğindeki programlarını bir kenara koymaktan başka çıkar yolları bulunmuyor.

Seçimler dönemi burjuva düzen partileri ve onlar şahsında bir bütün olarak düzen için, tepki ve hoşnutsuzlukları artan, sorunlarına çözüm arayışları içindeki kitleleri sahte vaatler ve çözümlerle aldatmanın, onları kendi bağımsız sınıf tutumlarıyla siyasi yaşama katılmaktan alıkoymanın ve devrimci sınıf mücadelesinin önünü kesmenin bir imkanı olarak değerlendirilmektedir. Ancak bu tablo devrimci örgütlenmelerin bu sürece ilgisiz ya da kayıtsız kalmasını gerektirmez. Tam tersine seçimler, devrimcilerin, parlamenter sistemin gerçek yüzünün kitlelere gösterilebilmesi, düzenin işçi ve emekçilerin yaşadığı sorunları karşısındaki çözümsüzlüğünün teşhir edilebilmesi, devrim ve sosyalizm düşüncesinin en geniş kitlelere maledilebilmesi bakımından önemli olanaklar sunmaktadır.

Yukarıda ifade edilenler, neden seçimlerden devrimci bir temelde yararlanmak gerektiğini ortaya koymaktadır, ki komünist basında bu konu farklı dönemlerde döne döne ele alınmıştır. Bu yaklaşımlara eklenebilecek olan, son siyasal gelişmelerin seçimler vesilesi ile değerlendirilmesidir.

Her ne kadar işçi ve emekçilere yönelik politikalar sözkonusu olduğunda tüm düzen güçlerinin tam bir uyum ve bütünlük içinde davrandığı su götürmez bir gerçek olsa da, burjuvazinin kendi iç kavgasının sertleşip genişlediği bir atmosferde seçim sürecine girmiş bulunuyoruz. Kirli bir iktidar/rant kavgası tanımlanması ötesinde bir sıfatı hak etmeyen bu it dalaşının bizim için asıl önemi, geniş kitleleri şu veya bu ölçüde saflaştırma noktasında kazandığı başarıdır. İç iktidar kavgası çerçevesinde kitleleri yedeklemede sağlanan bu başarı, aynı zamanda, işçi ve emekçilerin sorunlarının üstünün örtülmesinde ve geniş kesimlerin bu sorunlar üzerinden saflaştırılmasının engellenmesinde de önemli bir rol oynamaktadır. Özellikle cumhurbaşkanlığı seçimleri üzerinden tırmanan politik tansiyon kitlelerin gelişmelere olan ilgisini artırmış ve tepkilerini dışavurmaya itmiştir. Bu tepkilerin açığa çıkmasını sağlayan çizginin ve yönlendirici gücün düzenin en geri/karanlık yüzünü temsil ediyor olması, toplumun son yılların en politize olduğu dönemlerinden

birinden geçtiği gerçeğini değiştirmemektedir.

Cumhurbaşkanlığı tartışmaları ile derinleşen siyasal krizden çıkış imkanı olarak düşünülen seçimlerin de düzenin yapısal sorunlarına çözüm olabilmesi mümkün değildir. Ancak yine de seçimlerin, işçi ve emekçilerin burjuvazinin değişik kesimleri hesabına saflaştırılmasında önemli bir işlev göreceği açıktır. Bu tablo devrimci güçleri, bu saflaşmanın gerici mahiyeti ve işlevi konusunda işçi ve emekçileri aydınlatmak ve düzene karşı devrim çizgisinde mücadeleye çekmek görevi ile karşı karşıya bırakmaktadır. Devrimci güçler diye ifade ediyoruz, zira her türden reformist eğilim ve çizginin, mevcut çatışmanın sertleşen safhalarında taraf olmaktan kendini alıkoyabilmesi mümkün değildir. Şu ana kadar bunu bir şekilde başarabilenlerin de bu cereyana kapılmaları şaşırtıcı olmayacaktır.

Seçim zemini, bu sahte kutuplaştırma oyununun bozulması, işçi ve emekçilerin düzen içi taraflaştırmadan alıkonulması bakımından önemli imkanlar sunmaktadır. Bu imkanlar en iyi bir biçimde değerlendirilmek durumundadır. Fakat bunu yapabilmek için, gerek yaşanan saflaşmanın mahiyeti gerekse buna karşı örgütlenecek hattın temel ilkeleri konusunda tam bir bilinç açıklığına sahip olmak gerekiyor. Bundan dolayıdır ki, seçim sürecini, düzenin sahte kutuplaştırmalarına karşı işçi ve emekçileri “sınıfa karşı sınıf!” çizgisi temelinde saflaştırmanın başarılmaya çalışacağı bir süreç olarak değerlendirmek devrimci güçlerin yerine getirebileceği bir görevdir. Ancak ne yazık ki, yıllardır esen tasfiyeci rüzgarın yarattığı tahribat, temel ilkesel konularda süregelen kafa karışıklıkları ve bir türlü altedilemeyen güçsüzlük ruhali tüm devrimci siyasal yapılar için şu veya bu ölçüde geçerlidir ve bu durum bu görevin yerine getirilmesi doğrultusunda ortak bir pratik-politik hattın örülmesini güçleştirmektedir. Dahası devrimci hareketin önemli bir kesiminin müzmin boykotçuluk tutumundan kendini kurtaramaması, seçimler vesilesiyle etkin ve birleşik bir devrimci odağın yaratılmasını güçleştirmektedir.

Bu kısa değinmeler ışığında tablo oldukça belirgindir. Bir yanda seçimler ve onu önceleyen siyasal sürecin kitlelerde yarattığı politizasyon, diğer yanda özü itibarıyla açık bir hegemonya savaşıdan başka bir şey olmayan düzen cephesindeki iç dalaşmalar ve bu çerçevede kitleleri peşinden süreklemeye çalışan sermaye partileri... Öte yanda, sosyalizm iddialarına rağmen geleceğini bir şekilde parlamentoda güç olmaya endeklemiş reformist hareket tablosu ve buna yedeklenenler... Ve seçimler konusunda aktif bir siyasal tutum almayı şu ana kadar başaramayan devrimci hareketin parçalı tablosu...

Seçimler ve kitle çalışmamızın bazı sorunları

Yukarıdaki tablodan dolayıdır ki, komünistler olarak (parlamenter hayalleri hiçbir şekilde beslememek ve düzene karşı devrim çizgisinden bir milim şaşmamak kaydıyla her türlü devrimci

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Geride bıraktığımız 2007 1 Mayıs'ı politik-moral kazanım oldu. İşçi ve em ve direngen tutumlarına borçlular. Sın sürecinde ve eylem gününde anlamlı b başarımızda kararlılığımız ve bu teme tutumumuz önemli bir rol oynadı. Ama etken, ilk andan itibaren sahip olunan bir duruşla birleşmesidir. Aynı politik kazanmanın yolu 1 Mayıs'ı kazandırır bağıllık ve bunu militan bir tutumla bi

işbirliğine açık olmakla birlikte) önümüzdeki seçim sürecine kendi bağımsız devrimci sınıf platformumuzla müdahale edeceğiz. Bu nedenle tüm gücümüzle yoğunlaşmamız gereken alan, etkin, yaygın ve sonuç alıcı bir seçim çalışmasının nasıl örgütleneceği olmak durumundadır. Kaldı ki yukarıda anlatılan tablo bizim için yeni değildir, önceki seçim deneyimleri üzerinden de öngörülmekteydi. Kendi iç planlamalarımızda ve hedeflerimizi belirlerken, yerel işçi kurultaylarından seçimlere kadar uzanan süreci bütünsel ele alma

müdahalenin sorunları

işçi ve emekçiler için açık bir emekçiler bu başarıyı kararlılıklarına sınıf devrimcileri olarak 1 Mayıs'ın ön ir pratik ortaya koyduk. Bizim bu lde kendini gösteren direngen t başarının gerisindeki asıl temel politik açıklık ve bu açıklığın kararlı açıklığın olduğu bu seçim dönemini n yoldan geçmektedir. Politikaya tam rleştirilebilmek!..

tutumumuz da bu öngörünün ürünü olmuştur.

Şimdi tüm çalışma alanlarımız için, “mevcut koşullarda, bağımsız devrimci sınıf çizgisinin programı ve adaylarıyla işçilerin ve emekçi kitlelerin karşısına çıkmak, bunu işçi sınıfının bağımsız örgütlenmesi gerektiğini vurgulamanın ve etkin bir seçim kampanyası yürütmenin bir olanağı olarak kullanmak, devrimci propaganda ve ajitasyonu normal dönemlerle kıyaslanamaz ölçüde güçlendirmek, kitleleri devrimci açıdan aydınlatmak, parti programını tanıtmak, onun döneme uyarlanmış

stratejik ve taktik istem ve şiarlarını kitleler içinde yaymak için hayati önemdedir.” Bu çerçevede, şu ana kadar yapılan tartışmalardan ve geçmiş seçim dönemi deneyimlerinden yola çıkarak birkaç noktanın altını çizmek istiyoruz.

İlk olarak şunu hatırlatabiliriz. Kampanyalar kendinden önceki süreçlerin bir ürünü olarak, onların birikimine dayanarak ve yeni oluşan siyasal zeminlerin güç ve imkanları üzerinde hayat bulur. Bu açıdan seçim kampanyasının politik ön hazırlık süreci, kendi içinde geçmiş seçim deneyimlerinin değerlendirilmesi olmaktan çıkmalı, bir bütün olarak siyasal kitle çalışmamızın esas hatları ile değerlendirildiği, toplam birikimimizin süzüldüğü, kazanımların tekrar bilince çıkarıldığı ve eksikliklerin somut başlıklar halinde tanımladığı bir dönem olmalıdır. Böyle bir değerlendirme yaptığımızda kabaca şöyle bir tablo karşımıza çıkar. En yalın olgu, her süreçten gelişerek çıktığımız, sürekli ve sistemli bir propaganda-ajitasyon faaliyeti yürütme yeteneği kazandığımızdır. Politik reflekslerimiz güçlenmiş, faaliyetimiz propagandadif hattan eylemli bir hatta doğru önemli birikimler yaratmıştır.

Bu tabloda en belirgin eksikliklerin başında ise, kendi özgücünün ötesinde geniş kitlelerin politik bir tutum almasını sağlayabilmek ve bunu eylemli bir hatla birleştirebilmek yeteneğinin henüz istenilen düzeyde kazanılamamış olması gelmektedir. Elbette kitleleri eylemli bir çizgiye çekebilmek, genel olarak bizim çabamızın ve müdahale yeteneğimizin ötesinde bir durumdur. Bu türden bir çaba ve müdahalenin sonuç vermesi, kitlelerin eyleme yönelebileceği uygun bir zemin olması halinde mümkün olabilir. Nesnel planda böyle olmakla birlikte, bu bize öznel plandaki zayıflıklarımızı ve faaliyetimizin temel zorlanma alanlarından birinin bu olduğunu unutturmamalıdır.

Seçim döneminde kitlelerin eylemli bir hatta sokulmasının araçları çok yönlü ve zengindir. Basın açıklamalarından bir takım hak ve talep eylemlerine, şenlik ve mitinglerden kitle toplantılarına kadar birçok araç ve yöntemi sayabiliriz. Ancak söz konusu seçim olduğunda, işçi ve emekçi kitlelere aldirmaya çalıştığımız tutumda sandık da önemli bir yer tutmaktadır. Komünistlerin seçimlere “oy toplamak için” girmiyor olmaları gerçeğinden hareketle oylar ‘bağımsız sosyalist adaylara’ diyemeyen bir çalışma, politik tutumun eyleme dönüşeceği temel bir alanı boş bırakmış demektir. Elbette oy toplamak komünist seçim çalışmasının amacı değildir, olamaz da. Ama yürütülen çalışmanın eylemli bir hatta dönmesinde temel araçlardan biridir.

İkinci olarak, faaliyetimizin kapsamı ve bulunduğumuz alanlarda derinleşme sorunu ele alınabilir. Tabii ki her alan kendi olanakları çerçevesinde öncelikle yoğunlaşacağı bölge ve sektörleri tespit edecektir. Güçlerin verimini açığa çıkarmanın da, kalıcı örgütsel sonuçlar elde etmenin de temel yolu budur. Ama yerellere ya da belli alanlara sıkışmış bir çalışma “burjuvaziye karşı işçi sınıfının devrimci bayrağını yükseltiyoruz” iddiasını zayıflatır. Çalışma yürütülen tüm alanlarda politik

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

bir taraf olarak ortaya çıkabilmek, çalışma yürütülen alanlar üzerinden tüm topluma seslenebilen bir hattan yürümek, hem seçimler konusunda ortaya koyduğumuz politik tutum ile uyumludur, hem de yakın süreçte kurultaylar vesilesi ile daha güçlü ifade etme imkanına kavuştuğumuz “sınıfı biz temsil ediyoruz” iddiası ile örtüşmektedir.

Üçüncüsü, çevre-çeper güçlerin örgütlenmesi ve seçim çalışmasının aktif birer bileşeni haline getirilmesi sorunudur. Değişik kampanyalarda çevremizdeki tüm güçleri faaliyetin öznesi haline getirmek ve buna uygun esnek araçlar yaratmak bu seçim kampanyamızda da kritik bir öneme sahiptir. Geçmiş deneyimler göstermektedir ki, seçim dönemleri diğer politik kampanya süreçleri ile karşılaştırıldığında bu açıdan daha kolay sonuç alabildiğimiz bir dönemdir. Bizim için tek amaç daha fazla kişiyi faaliyete katmak olamaz. Aynı zamanda taraftarımız olan güçleri ve çevresini politik olarak geliştirmek, ideolojik-teorik bir eğitime tabi tutmak hayati önemdedir. Çeperimizdeki tüm unsurları çalışmaya katmak, çeşitli örgütlenmeler aracılığıyla tanımlı hale getirmek, önlerine somut işler koymak, faaliyeti günü birlik değerlendirmek, eksikliklere anında müdahale etmek... Kuşkusuz tüm bunlar yerel önderliklerin ortaya koyacağı yaratıcı ve inisiyatifli bir önderlik pratiğiyle çok doğrudan bağlantılıdır. Bu konuda yerel önderliklerimize önemli görev ve sorumluluklar düşmektedir.

Dördüncü önemli nokta ise, toplam seçim çalışmasında çok önemli bir yerde duran sosyalist propaganda sorununa ilişkindir. Sosyalist propaganda bütün sorunların çözümünün sosyalizmde olduğunu döne döne söylemek değildir. Ama karşıya karşıya kalacağımız kitlenin bilinç durumuna göre, mevcut sorunların neden kapitalizmden kaynaklandığını ve sosyalizm tarafından nasıl çözüleceğini canlı ve etkin bir tarzda işleyemeyen bir propaganda çalışması daha baştan başarısız olacaktır. Ön hazırlık sürecinde belki de üzerinde en fazla durulması gereken konu budur. Kendimizi programatik temelde yeniden silahlandırmak, kapitalizmin onulmaz çelişkilerini derinlemesine incelemek ve sosyalizmin bu sorunları nasıl çözeceği üzerine yoğunlaşmak, parti programımızı bu gözle bir kez daha incelemek büyük bir önem taşımaktadır.

Beşinci ve son olarak şunu söyleyebiliriz. Geride bıraktığımız 2007 1 Mayıs'ı işçi ve emekçiler için açık bir politik-moral kazanım oldu. İşçi ve emekçiler bu başarıyı kararlılıklarına ve direngen tutumlarına borçlular. Sınıf devrimcileri olarak 1 Mayıs'ın ön sürecinde ve eylem gününde anlamlı bir pratik ortaya koyduk. Bizim bu başarıımızda kararlılığımız ve bu temelde kendini gösteren direngen tutumumuz önemli bir rol oynadı. Ama başarının gerisindeki asıl temel etken, ilk andan itibaren sahip olunan politik açıklık ve bu açıklığın kararlı bir duruşla birleşmesidir. Aynı politik açıklığın olduğu bu seçim dönemini kazanmanın yolu 1 Mayıs'ı kazandıran yoldan geçmektedir. Politikaya tam bağlılık ve bunu militan bir tutumla birleştirebilmek!..

İşçi-emekçi hareketinden...

OSİM-DER: Yasan’la dayanışmaya!

Dudullu Organize Sanayi Bölgesi’nde kurulu olan Yasan Yassı Metal’de 7 Mayıs günü 5, ertesi gün ise 2 öncü işçi işten atıldı. Patron, DİSK Birleşik Metal-İş Sendikası’nda örgütlü olan işçileri bir yandan “İş yok! Para ödeyemiyorum!” gibi bahanelerle işten atarken, diğer yandan fabrikanın girişinde iş ilanı asılıydı.

Sendika üyesi kadrolu işçiler atılırken taşeron firmaya sürekli yeni işçiler alınıyor. Fabrikanın her yanına döşenen 80’in üzerinde kamera ile işçiler baskı altına alınmaya çalışılıyor. Yoğun bir ihracat hacmi olmasına rağmen işçilerin ücretleri ayın 20’sinden 20’sine veriliyor.

İşten atmalar Yasan patronunun sendikal örgütlülüğe yönelik ilk saldırısı değil. Daha önce çeşitli yöntemlerle sendikal örgütlülüğü dağıtmaya çalışan, birçok öncü işçiyi işten atan Yasan patronunun bu girişimleri işçilerin kararlı duruşu ile boşa düşürülmüştü.

İşten atmaların sendikal örgütlülüğe yapılmış bir saldırı olduğu bilinci ile hareket eden Yasan işçilerinin saldırıya yanıtı direniş oldu. İşten atılan işçiler 8 Mayıs’tan itibaren sendika önlüklerini giyerek fabrika kapısında direnişe geçtiler. Vardiya giriş-çıkışlarında alkış ve sloganlarla saldırıyı protesto eden işçilere patron servisleri kaçırarak yanıt vermeye çalıştı. Ancak işçiler her iki kapıyı da tutarak bu girişimi de boşa düşürdüler. İçerdeki işçiler ilk gün yemek boykotu yaparak dışarıdaki arkadaşlarına destek oldular. İçerdeki işçiler eylemleri devam ettirmek için sendika ile patronun yapacağı görüşmeyi bekliyorlar.

En son 11 Mayıs günü sendika ile patron arasında yapılan görüşmede patron kararlı ve mahkeme açıldığı koşullarda da verilecek cezayı ödemeye hazır olduğunu ifade etti. Bu durumu BMİS Genel Merkezi ile birlikte değerlendiren işçiler direnişe devam kararı aldılar.

Sınıf dayanışmasına dayalı güçlü bir mücadele direnişi zafere götürecektir. Hem içeride çalışan hem de çevre fabrikalardaki işçilerden gelen destek direnişin kazanılmasını sağlayacak yegane güç olacaktır.

OSB-İMES İşçileri Derneği olarak işten atılan Yasan işçileri ile dayanışma içerisinde olduğumuzu bir kez daha söylüyor, tüm işçileri ve işçi sınıfının mücadelesine inanan güçleri Yasan işçileri ile dayanışma içerisinde olmaya çağırıyoruz.

OSB-İMES İşçileri Derneği

Esen Plastik direnişi sürüyor!

Yaklaşık 40 gün önce Petrol-iş Aliğa Şubesi’nde örgütlendikleri için Esen Plastik’ten atılan 20 işçi direnişlerini sürdürüyor. Her gün vardiya değişim saatlerinde fabrika önünde protesto eylemi yapan işçiler, 11 Mayıs günü saat 12.30’ da eşleriyle birlikte fabrika önündeydiler. Tüpraş ve Pektim işyeri temsilcileri, Tümtis’ten işçiler, Tez Koop-İş, Basın-İş, Deri-İş temsilci ve yöneticilerinin destek verdiği bir eylem gerçekleştirildi. Eylemde Petrol-İş Aliğa Şube Başkanı İbrahim Doğanül bir konuşma yaparak, patronun sendikal çalışmayı engellemek için başvurduğu yolları teşhir etti, işçilerin kararlı direnişlerine devam edeceğini vurguladı.

Ardından Basın-İş ve Tümtis adına konuşmalar yapıldı. Direnişçi işçilere Tezkop İş’in örgütlü olduğu büyük marketlerde çalışan işçiler tarafından gönderilen erzaklar verildi. Eylemde “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!”, “Esen Plastik işçisi yalnız değildir!”, “İş, ekmek yoksa

barış da yok!” sloganları sık sık atıldı.

Oldukça coşkulu olan Esen Plastik işçileri, kendilerine destek olmaları için içeride çalışan işçilere çağrı yaptılar. İşçileri “İşçi arkadaş sendikal ol!”, “Yalaka işçi işçi değildir!”, “Korkma, korktukça sıra sana gelecek!” sloganlarıyla mücadeleye ve dayanışmaya çağırdılar.

İşçi eşlerinin ve çocuklarının eyleme katılması oldukça anlamlıydı. Çevredeki fabrikalardan işçiler de eyleme destek verdi.

Kızıl Bayrak/İzmir

“Başhekim istifa!”

Dev Sağlık-İş’te örgütlenen Dicle Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi çalışanları iki işçinin atılması üzerine eylem yaptı. Taşeronda çalışan işçiler sendikal haklarını kullanmak istedikleri için yoğun baskı ile karşı karşıyalar.

Sendikal örgütlenmeye öncülük eden işçilere yönelik baskı ve tehditler bir süre önce fiziki saldırılara dönüşmüştü. En son iki işçi, bir gazeteye konuştukları için atıldılar. Atılan arkadaşlarına sahip çıkan işçiler 8 Mayıs günü işbiraktılar. Başhekimlik binasına yürüyen işçiler “Başhekim istifa!”, “Direne direne kazanacağız!”, “İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!” sloganlarını haykırdılar. Taleplerinin yerine getirilmemesi durumunda yemek ve servis boykotu eylemleri gerçekleştireceklerini ifade ettiler.

Eyleme Dev Sağlık-İş ve SES yöneticileri de katıldılar. Yaptıkları konuşmalarla işçilere sahip çıktılar.

Enerjide TİS’ler başladı

TES-İş ile kamu işverenleri arasında TEDAŞ, TEİAŞ, EÜAŞ, TETAŞ, EİEİ, DSİ ve İller Bankası işyerlerini kapsayan 12. dönem işletme toplu iş sözleşmesi başladı. Çayırhan Termik Santrali ile İZAYDAŞ işyerlerine ilişkin toplu iş sözleşmesi görüşmeleri ise devam ediyor. TİS’ler yaklaşık 65 bin enerji işçisini ilgilendiriyor.

25 Nisan’da TEDAŞ ve TEİAŞ Genel Müdürlükleri işyerlerini kapsayan işletme toplu iş sözleşmelerinin açılış töreninde konuşan TES-İş Genel Başkanı ve Türk-İş Genel Sekreteri Mustafa Kumlu, TES-İş’in sorunların masa başında çözülmesi konusunda öteden beri sürdürdüğü yaklaşımı bu yıl da sürdüreceğini belirtti. Aynı gün DSİ, İller Bankası ve EİEİ Genel Müdürlükleri işyerlerini kapsayan toplu sözleşmelerin açılış töreninde de konuşan Kumlu, “Bizim sendikal anlayışımız toplu iş sözleşmesini masada bitirmeye özen gösteren bir anlayışa dayanır. Ülke gerçeklerini gözönünde bulundurarak elimizden gelen gayretle

gösterecek ve görüşmelerin sorunsuzca bitirilmesi için çalışacağız” dedi.

TETAŞ ve EÜAŞ Genel Müdürlükleri işyerlerini kapsayan görüşmelere 9 Mayıs günü TES-İş Genel Merkezi’nde başladı. TES-İş ile İzmit Atık Yakma ve Depolama Şirketi (İZAYDAŞ) arasında süren toplu iş sözleşmelerinde sona yaklaşıyor. TES-İş ile Park Termik A.Ş arasında Çayırhan Termik Santrali için işletme toplu iş sözleşmesi görüşmelerine ise 11 Mayıs günü başlandı.

Maliyede ek ücretler arttı

BES ile Maliye Bakanlığı arasında 2003 yılında gerçekleştirilen Kurum İdari Kurulu kararları sonucunda yapılan düzenleme ile artırılan ek ücretlere 4 yıldır herhangi bir artış yapılmamıştı. Ek ücretlerin artırılması mücadelesini sürdüren BES, çeşitli imza kampanyaları, basın açıklamaları ve Bakanlık görüşmeleri ile ek ücretlerin günün koşullara göre artırılmasını talep etti. Faks çekme eylemlilikleri ile ek ücretlerin artırılması talebi sürekli gündemde tutuldu. 7 Nisan’da Ankara’da binlerce maliye emekçisinin katıldığı eylemde, “Eşit işe eşit ücret!” ve “Sözleşmeli köle olmayacağız!” gündemleriyle ilgili bir dosya Maliye Bakanlığı’na sunuldu.

Sendikanın Maliye Bakanlığı yetkilileri ile yaptığı görüşmeler sonucunda 8 Mayıs tarihli Bakanlık oluru ile yardımcı hizmetlilere, memurlara, gelir uzmanlarına ve şeflere 15 puanlık bir ek ücret artışı yapıldı. Artışın 15 Mayıs tarihinden itibaren geçerli olacağı belirtildi.

Konuyla ilgili açıklama yapan BES “Yapılan artış, taleplerimizi bir bütün karşılamaktan uzak olup, eşit işe eşit ücret talebimizin de karşılığı değildir. Bu konuda sendikamız mücadelesini ısrarla sürdürecektir” dedi.

Haber-İş’ten TİS yetki tespiti açıklaması

Haber-İş Genel Başkanı Ali Akcan, Posta, Telgraf Teşkilatı Genel Müdürlüğü ve bağlı işyerleri için 12. Dönem, Türk Telekomünikasyon AŞ Genel müdürlüğü ve bağlı işyerleri için 7. Dönem TİS anlaşması yapmak üzere 26 Ocak ’07 tarihinde yetki tespiti talebinde bulunduklarını ifade etti. Bu taleplerinin sonucunda “sendikamızın gerekli çoğunluğa haiz olduğu işverene ve sendikamıza bildirmiştir” dedi.

Haber-İş’in Çalışma Bakanlığı’ndan yetki belgesi beklediğini ifade eden Akcan, “Sendikamız yetki belgesinin verildiği tarihten itibaren 15 gün içinde Toplu İş Sözleşmesine ait talepleri işverene ileterek, toplu iş sözleşmesi müzakerelerinin başlaması için çağrıda bulunacaktır” dedi.

İşten atılan Yasan işçileri ile konuştuk...

“Geleceğimize sahip çıkmak için direniyoruz!”

- Bize sürecinizi anlatır mısınız? Neden direnişe geçtiniz?

Ercan: Bizi haksız gerekçelerle işten attıkları için, diğer işçi arkadaşların da kolay harcanmaması için, patrona da herşeyin onun istediği gibi olmayacağını gösterebilmek için direnişe geçtik.

Malik: Haksız bir sebeple işten atıldık. 17. ve 29. maddelere dayanarak bizi işten çıkardılar. Ama hiçbir sebep yoktu. İçeride emekli işçiler, yeni işçiler olduğu halde bizi, eski ve iyi çalışan elemanlarını çıkarmaları beni hayrete düşürdü.

- Bu maddeler işin olmadığını, işçinin verimsiz olduğunu söylüyor. Sizce işler durgun muydu? Siz verimsiz miydiniz?

Malik: Hayır iş oluyor. İhracat da oluyor. Ben 1 haftada 15 tane ihracat tırının çıktığını saydım. Yükleme yapıyorum için iyi biliyorum.

- O zaman sebep daha farklı. Sizce sebep ne?

Malik: Sendikayı, örgütlenmeyi ortadan kaldırmak. Birincisi bu. Taşeron firmayı getirip, 5 ay 29 gün çalıştırıp, sonra iş akdini feshetmek. Sözleşmeli eleman almak. Sonucunda işi yürür. Amaç içeride örgütlülüğü yok etmek. Örgütsüz hale getirmek. Amaç o.

Ramazan: Malik arkadaşına aynen katılıyorum. Sendikaya üye olalı 4 sene oldu. Patronun saldırıları günden beri hiç durmadı. Halen de devam ediyor.

- Temsilcinin tepkisi nasıl oldu?

Ramazan: Bizi yemekhaneye çağırdılar. Sonra temsilci geldi. “Arkadaşlar üzülmeyin söylüyorum. 11 kişi var çıkarılacak. Şu an sizinle görüşme yapacaklar. Daha sonra diğer arkadaşlarla görüşme yapıp, onları

da çıkartacaklar” dedi bize. Personel müdürü de görüşmemizde “Sendika temsilcisi ile konuştuk, anlaştık. Biz çözüm aradık ama bulamadık. Tek çözüm sizi çıkarmak oldu” dedi.

- Sendikada delegelik ve şube seçimleri var. İşten çıkarılmanızın bununla ilgisi olabilir mi?

Ramazan: Ben de öyle düşünüyorum.

Ercan: Burada dikensiz bir gül bahçesi yaratmak istiyorlar. İşçiler sesini çıkarmadan çalışsın, her türlü haksızlık karşısında otursunlar istiyorlar. Ücretlerin geç ödenmesine, sosyal haklarımızın gaspına, işçi sağlığı ve güvenliği ile ilgili önlemlerin alınmaması gibi uygulamalara tepki göstermemiz işlerine gelmedi.

- Şube size destek oldu mu?

Ercan: Şube destek olmadı. İlk gün 5 kişi çıkarılmıştı. Biz ikimiz sonra çıkartıldık. Şube sadece

ilk gün geldi. Dediği sadece şu oldu, “Genel Merkeze gidelim. Davanızı sahipleniriz” Kapıda bekleyin falan demedi. Kendimiz “Biz gerekirse burada yatacağız, kalkacağız, biz geleceğimize sahip çıkmak istiyoruz” dedik.

- BMİS Genel Merkezi sahip çıkıyor mu size?

Ercan: Çıkıyor.

- İçerideki arkadaşlarınıza neler söylemek istersiniz?

Ercan: Bana değmeyen yılan bin yaşasın hesabı yapmayalım. Çünkü bu bir sistem sorunu. Yani Yasan olmasa, başka bir yer de olsa patronun kârına, çıkarlarına ters düştüğün anda seni kapı önüne koyacaktır. Gelin birlik olalım, el ele verelim, omuz omuza verelim diyorum. Mesela şunu demek istiyorum. Yemeğe çıktıkları zaman fabrikanın etrafından gidebilirler, gelip bizlerle, arkadaşlarıyla merhabalaşabilirler. Bu yapılmıyor. Bunu bekleriz yani.

- Son olarak eyleminize destek verenlerden bahsedebilir misiniz?

Ramazan: Sendika Genel Merkezimiz’den bize sonuna kadar destek var, direndiğimiz sürece. Yurtsever Cephe, Çağrı Dergisi, OSİM-DER, Kızıl Bayrak, EMEP, Evrensel, MAG işçileri geldiler. Bu tabii ki bizim için çok önemli. Diğer örgütlü arkadaşlarımızın bize destek olmaları. Yarın onların başına gelmemesi için bize destek sunmaları gerekiyor. Bizim amacımız burada yenilmemek. Haklı zaferimizi kazanmak.

- Son olarak söylemek istediğiniz?

Ramazan: Diğer örgütlü işyerlerinde çalışan arkadaşlarımızdan destek bekliyoruz.

Kızıl Bayrak/Ümraniye

THY AO’da uyuşmazlık zaptı tutuldu

Hava-İş ile THY AO arasında süren 21. dönem toplu iş sözleşmesinin yasal 60 günlük görüşme süresinde anlaşma sağlanamadı. Bunun üzerine uyuşmazlık zaptı tutuldu. Ücretle ilgili işveren tarafının teklif getirmediği son toplantıda Hava-İş de hiçbir değişiklik önerisini kabul etmedi.

Sendika tarafından sunulan açıklamada, yapılan değerlendirme sonucunda süreç boyunca masada sonuç getirici görüşmelerin yapılmadığı, bu nedenle de görüşme turlarına devam edilmeyeceği ifade edildi.

Son toplantıda esnek çalışmayı önleyici, şirket yönetmeliklerinin patron tarafından tek taraflı değiştirilmesini sağlayıcı, kadro pozisyonunda çalıştırmayı güvence altına alıcı, tayinleri önleyici, taşeron çalıştırmayı kısıtlayıcı hiçbir idari değişiklik kabul edilmedi.

İşveren, uçucu ekiplerin haklarını düzenleyen en önemli maddeler arasında yer alan 105 ve diğer maddeyi tartışmadan reddetti. Belirli süreli çalışanların eski kıdemleri ve eski dönemlerle ilgili intibak sorunları ise maliyet getirici düzenlemeler olarak görüldü.

Hava-İş Sendikası konuyla ilgili yaptığı açıklamada 60 günlük görüşme sürecini sabırla ve sağduyu ile yürüttüklerini, bugünden itibaren yeni bir sürecin başladığını duyurdu.

Sultanbeyli Başaran Mahallesi’nde uyuşturucuya ve yozlaşmaya karşı futbol turnuvası

Uyuşturucuya ve yozlaşmaya karşı yürütülen kampanya çerçevesinde Başaran Gençlik Birliği’nin düzenlediği “Geleneksel Başaran Futbol Turnuvası” sona erdi. Altı takımın katıldığı ve 5 hafta süren turnuva sonunda Devrim Spor birinci oldu. Şampiyon takım madalyasını alırken, turnuvaya katılan diğer takımlara da (Global Spor, Devrimci Başaran Spor, Fatih Gençlik Spor, Revulation Spor) birer plaket verildi. Madalyalar ve plaketler verilmeden önce yapılan konuşmada Başaran Mahallesi’nde uyuşturucuya ve yozlaşmaya karşı yürütülen çalışmanın bir ayağı olan turnuvanın sadece bir adım olduğu, bundan sonra da çalışmaların devam edeceği vurgulandı.

Sultanbeyli’den Kızıl Bayrak okurları

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://raney.org>

İstanbul NKP: “Nükleere hayır!”

8 Mayıs 2007’de meclisten geçirilen Nükleer Yasası’na karşı İstanbul Nükleer Karşıtı Platform 16 Mayıs günü Galatasaray Lisesi önünde bir açıklama yaptı. NKP, çıkartılan yasayı Cumhurbaşkanı’nın veto etmesi talebiyle hazırladığı mektubu Galatasaray Postanesi’nden gönderdi.

“İstanbul Nükleer Karşıtı Platform” pankartının açıldığı eylemde basın metnini NKP Sekreteryası adına EMO İstanbul Şube Başkanı Erol Celepsoy okudu.

Celepsoy yaptığı açıklamada, Nükleer santral girişiminin asıl sebebinin uluslararası nükleer güç santrali tekellerine verilen sözler ve onlarla yapılan pazarlıklar olduğunu söyledi. 100 bin nükleer karşıtı imzaya ve 171 bilim adamının nükleer santral kurulmasını doğru bulmayan bildirisine rağmen Nükleer Yasası’nın meclisten geçirildiğini belirtti. Nükleer santral kurulumu konusunda halkın tercihleri yerine enerji tekkellerinin lobi faaliyetlerine aracılık edildiğini sözlerine ekledi.

Açıklamanın ardından Cumhurbaşkanlığı’na gönderilmek üzere yazılan mektup okundu. Basın açıklamasının sona ermesiyle okunan mektup, Cumhurbaşkanı Sezer’e Galatasaray Postanesi’nden gönderildi.

Eylemde “Nükleere hayır!”, “Radyasyon öldürür!”, “Yaşamayı seç nükleerden vazgeç!”, “Nükleer enerji bağımlıdır, yenilenebilir enerji bağımsızdır!” dövizleri taşındı. Basın açıklamasına Toplumcu Mimarlık, Mühendislik Öğrencileri de destek verdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Sağlık emekçilerinin eylemlerinden...

SES Şişli: “Sağlıkta dönüşüm” protesto edildi

Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES) Şişli Şubesi’nde örgütlü hemşireler 10 Mayıs’ta yaptıkları eylemle, 12-18 Mayıs tarihlerinde kutlanan Hemşirelik Haftası’nda çalışma şartlarının ağırlığını ve “Sağlıkta Dönüşüm Programı”nın olumsuzluklarını protesto ettiler

Şişli Etfal Hastanesi Konferans Salonu önünde basın açıklaması yapan SES üyeleri, olumsuz çalışma koşullarının dayatıldığı bir süreçte Hemşirelik Haftası’nı kutladıklarını, Hemşirelik Haftası’nı yaşadıkları sorunların çözülmesine yönelik talepleri yükseltecekleri bir hafta olarak kutlayacaklarını söylediler. Geçtiğimiz günlerde TBMM’de kabul edilen ve yıllardır mücadelesini verdikleri Hemşirelik Yasası’nın eski yasaya oranla kısmen olumlu olduğunu, ancak yasada yer alan “Aile hekimliğinin öngördüğü işleri de yapar” ibaresinin hemşirelerin görev, yetki ve sorumluluklarını belirsizleştirdiğini açıkladılar. Ayrıca “Sağlıkta Dönüşüm Programı”nın ücret eşitsizliğini derinleştirdiğini, hastanelerin Sağlık Bakanlığı’ndan çıkarılarak kâr amaçlı işletmeler haline getirdiğini, sağlık çalışanlarının işgüvencesine yönelik saldırı anlamına geldiğini dile getirdiler, sağlık hizmetlerinin paralı hale getirilmesi gibi olumsuzluklara zemin döşediğini ifade ettiler. Hemşireler çalışma şartlarının düzeltilmesi, personel eksikliğinin giderilmesi, ücretlerin artırılması ve zamanında verilmesi, kreş ihtiyaçlarının karşılanması ve Sağlıkta Dönüşüm Programı’nın geri çekilmesini talep ettiler.

Kızıl Bayrak/İstanbul

SES Aksaray: “Yaşasın örgütlü mücadelemiz!”

SES Aksaray Şubesi 15 Mayıs günü Hemşireler günü ile ilgili bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Samatya’da bulunan İstanbul Eğitim ve Araştırma Hastanesi önünde gerçekleştirilen basın açıklamasında “Sağlık hakkı ve iş güvencemize sahip çıkacağız! 12 Mayıs Hemşireler günü kutlu olsun!/SES Aksaray Şube” pankartı ve “Taşeron-geçici elaman değil, kadrolu personel alınsın!”, “Yaşasın örgütlü mücadelemiz!”, “Sağlıkta siyasi kadrolaşma değil, nitelikli eğitici ve yönetici istiyoruz!”, “Sağlık hizmetinde performansın ölçütü kâr değil, tedavinin başarısıdır!” ve “Baskılar bizi yıldırılmaz!” dövizleri açıldı.

Basın açıklamasını SES Aksaray Şube Başkanı Songül Beydilli yaptı. Yapılan açıklamada, hemşirelikle ilgili yapacakları panelin Başhekimlik tarafından soruşturma açılacağı tehditleriyle engellendiği dile getirildi. Beydilli, sağlıkta uygulanan sosyal yıkım politikalarına da değinerek özelleştirmelerle birlikte işgüvencesinin ortadan kaldırıldığını ifade etti.

Kızıl Bayrak/İstanbul

SES Adana Şubesi’nden basın açıklaması

SES Adana Şubesi, 10 Mayıs Hemşireler Günü nedeniyle Çukurova Üniversitesi Balcalı Hastanesi işyeri temsilciliğinde bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Basın açıklamasında ilk sözü SES Adana Şube Sekreteri Nazan Eroğlu aldı. Hemşirelik yasası hakkında bilgi veren Eroğlu, yasada hemşirelerin Aile Hekimliği uygulamasının bir parçası haline getirilmesine yol açacak maddelerden rahatsız olduklarını belirtti. Bunun sağlığını piyasalaştırılmasının bir parçası olduğunu söyledi.

Ardından okunan basın açıklamasında şunlar söylendi: “Sağlıkta yıkım politikaları ile ebe ve hemşirelerin adının aile sağlığı elemanı olarak değiştirildiği, görev tarifinin muğlaklaştırıldığı ve koruyucu sağlık hizmetlerinin deforme edildiği aile hekimliğinin yanında ithal ebe çalıştırmak için hazırlık yapan hükümet, ebeleri ve hemşireleri ucuz işgücü olmaya ve işsizliğe mahkum etmeye çalışmaktadır. Zaten son dönemde vekil ebe hemşire statüsünde çalıştırma ile ücretleri neredeyse asgari ücret seviyesine düşürülmüştür, özlük hakları ise kadrolu çalışanlara göre yok denecek kadar azdır. Biz sağlık ve sosyal hizmet emekçileri İMF-DB direktifi olan bu yanlışta ısrar edilirse halkın sağlık hakkı, meslek onurumuz, iş güvencemiz, insanca yaşam koşulları için mücadele etmeye devam edeceğiz.”

Kızıl Bayrak/Adana

SES’e Kırklareli Valisi’nden baskı

SES üyelerinin hak arama mücadelesini baskı, yasak ve sürgünlerle engelleyebileceğini sanan Kırklareli Valisi hakkında açıklama yapan sendika Vali’nin görevden alınmasını istedi.

Valinin icraatları hakkında 10 Mayıs günü yazılı bir açıklama yapan SES şunları söyledi:

“Sendikamızın 13-17 Kasım tarihlerinde ‘Her Şeyin Başı Sağlıkta Yıkımı Durduralım’ temasıyla Edirne ve Van’dan başlattığı yürüyüş kolu esnasında yürüyüşe ve karşılamaya katılmadığı halde, o gün Babaeski’de kimsesiz bir yaşlı için gözlem raporu hazırlayan, yani resmi görevini yapan şube yöneticimiz Gürkan Başkaya valinin talimatıyla açığa alındı. 20 gün sonra hatasını anlayan sayın vali Başkaya’yı görevine başlattı. Ancak birkaç saat sonra yeni bir ‘sürprizle’ Başkaya tekrar açığa alındı...”

17 Aralık 2006’da konfederasyonumuz KESK’in ülke genelindeki eylemi tüm illerde sorunsuz gerçekleşirken Kırklareli valisi farklılığını göstermiş, şubeler platformumuzun her zaman eylem yaptığı alanı keyfi olarak yasaklamış ve eylemcilere gaz bombaları ve coplarla saldırı emrini vermiştir.”

Açıklamanın devamında, valinin bu hasmane tutumunun artarak devam ettiği, Şube Başkanı İlknur Özcan Polat ile Şube Sekreteri Yavuz Açar’ın başka yerlere gönderildiği, Şube yönetim kurulu üyesi Dr. Atilla Ergenekon hakkında soruşturma başlatıldığı, bu saldırılara karşı sessiz kalınmayacağı vurgulandı.

Eğitim-Sen Başkanlar Kurulu toplandı

11-13 Mayıs tarihleri arasında Ankara’da sendikanın Genel Merkez binasında gerçekleşen Eğitim-Sen 6. Dönem 8. Başkanlar Kurulu toplantısında dünyada ve ülkede yaşanan siyasal gelişmeler değerlendirildi. Ortadoğu’da yaşanan kaos ortamı ile 22 Temmuz’da yapılacak genel seçim süreci ve cumhurbaşkanlığı seçimleri ele alındı.

ABD’nin Irak işgali, İran’a yönelik saldırgan tutumu, radikal islamla mücadele adı altında petrol ve doğal gaz kaynakları üzerinde kurmak istediği denetim ile Çin ve Hindistan gibi yükselen Asya güçlerinin enerji gereksinimlerini sağladıkları stratejik bölgelerin denetimini ele geçirmek, bu ülkelerin ekonomilerini bağımlı hale getirmek istediği vurgulandı.

Türkiye’deki gelişmelerin de tüm bunlardan bağımsız olmadığı ifade edildi. Küreselleşmenin dünyanın her yerinde olduğu gibi Türkiye’ye de muhafazakarlaşma sürecinin önünü açtığı söylendi. Yoksullaşan kesimlerin siyasal tepkilerinin, sistem karşıtı gibi görünen AKP’ye kanallanmış olduğu dile getirildi. AKP’nin, Cumhuriyet tarihinin en kararlı sermaye partisi olduğu vurgulandı.

AKP yandaşlığı veya karşıtlığı üzerinden gelişen yeni bir iktidar savaşının güçlendiği dile getirildi. Genelkurmay’ın 27 Nisan tarihli e-muhtırasının, demokratikleşmeyi ve Kürt sorununun çözüm yollarını tıkadığı, bir kez daha

farklı kimliklere sahip kesimlerin düşman ilan edildiği ifade edildi.

Son günlerde egemen sermayenin farklı kesimlerinin ve ABD’nin AKP modelini bir tehdit olarak gördüğü, Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde AKP’ye sistem içinde iktidarının sınırlarının gösterilmek istendiği dile getirildi.

Bu süreçte gelişen tepkilerin ve “Cumhuriyete sahip çık” mitinglerini düzenleyenlerin niyetinin sistemin otoriter laiklik anlayışını, statükocu ve militarist yapısını pekiştirmek olduğu vurgulandı.

Eğitim-Sen’in 14 Nisan mitingi öncesinde ve 27 Nisan muhtırasının ardından “gericiliğin ve ırkçılığın panzehiri demokrasidir” yaklaşımını benimsediği söylendi.

Başkanlar Kurulu’nun ardından sonuç

bildirgesi açıklandı. Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Gençlik düzen içi çatışmalarda taraf olmayacaktır!

Düzene karşı devrimin safındayız!

Yakın dönemde cumhurbaşkanlığı seçimlerinin yaklaşması ile beraber sermaye düzeninin farklı klikleri arasındaki çatışmalar da derinleşti. AKP ve ordu arasında yaşanan, muhtıralara ve karşılıklı meydan okumalara varan bu çatışmada üniversiteler açık bir tutum alarak ordu eksenli bir konumlanış içerisinde bulunmuştur. Rektörlerden ardı ardına gelen açıklamalar, üniversitelerden miting alanlarına kaldırılan otobüsler, ilgili üniversitenin yönetiminin inisiyatifini üzerinden şekillenen münferit örnekler değil, aksine üniversitelerin sözkonusu düzen içi çatışmadaki konumlanışının açık bir göstergesidir. Elbette 12 Eylül askeri faşist darbesinin en kurumsal aygıtlarından birisi olan YÖK'ün başında bulunduğu bir kurumun, ordu merkezli gericiliğin tarafında olması şaşılacak bir durum değildir. 12 Eylül askeri faşist darbesinin öz çocuğu olan YÖK üniversitelerin tepesine çöreklenmiş günden bu yana, eğitimde gericileşmenin, üniversitelerdeki kışla düzeninin güvencesi olmuştur. Ancak faşist histeri dalgasını demokrasi ve laiklik savunusu gibi söylemlerle gizlemeye çalışmak, üniversitelerin ve başındaki kurum olan YÖK'ün boyunu oldukça aşmaktadır.

Zira üniversitelerin tarihi sistemin bir ideolojik aygıtı olarak onun bekası için çalışmak olagelmıştır. Bu açıdan üniversiteler sistemin değişen ihtiyaçlarına göre konumlanmak, bu çerçevede ideolojik üretim alanı olmak dışında bir misyona sahip değildir. YÖK ve ordu ile birlikte halihazırdaki dinci gericiliğin kaynağı durumundaki yüksek öğretim sisteminin laikliği savunması, gericiliğe karşı mücadele ettiğini iddia etmesi ancak bir kara mizah olarak ele alınabilir.

Gericiliğin dayanaklarına karşı mücadele edilmeden “ilerici” olunamaz!

14 Nisanla başlayan ve akabinde devam eden “cumhuriyet mitingleri” şoven faşist kesimin başını döndürürken, son yıllarda sürekli ısıtılarak toplumun önüne sürülen ulusalcılık söylemlerinin etkisi altındaki kesimlerde bir bilinç bulanıklığına yol açmıştır. Sözkonusu mitinglere bakarak, halk hareketi tanımlamalarında bulunanlar, sivil darbe ilan edenler, bütün bu mitingleri “kendiliğinden bir tepkinin dışavurumu” olarak algılayanlar, bu bilinç bulanıklığının en yoğunlaşmış örnekleridir. Ancak sözkonusu mitingler hiç de bu kesimlerin sandığı gibi bir anda ortaya çıkmamışlardır. Darbeci generalin basına yansıyan günlüklerinde, silahlı bürokrasinin “sivil toplum”un gücünü/önemini keşfettiği, özellikle de 2003'ten sonra bu alana özel bir şekilde yöneldiği ifade edilmektedir. Nitekim çeşitli adlar altında kurulan ırkçı-militarist dernek/cephe türü oluşumların tümünün başında “emekli” üst düzey ordu mensuplarının bulunması da, darbeci general günlükleriyle tam bir çakışma içindedir.

Son dönem yapılan “cumhuriyeti savunma” mitinglerinde üniversite senatoları, ADD ve ADT gibi kurumlar temel bir rol oynamışlardır. Elbette tüm bu sürecin ardında Genelkurmay bulunmaktadır. Miting organizasyonları ise sivil kılıklı askerler tarafından gerçekleştirilmiş ve planlanmıştır. Mitingde yapılan konuşmalar bu noktada hiçbir kuşku bırakmayacak açıktır. Zira ordu güdümlü “prof” Nur Serter;

İşçi sınıfı ve emekçiler, gençlik; gerici güçler arasında cereyan eden bu çatışmada hiçbir koşulda taraf olmamalıdır. Zira karşılarındaki her iki taraf da özelleştirmelerin, kölelik yasalarının, mesleksizleştirme, geleceksizleştirme saldırılarının aynı ölçüde sorumlusudur. Her iki taraf da sözkonusu olan kardeş halkların katli için emperyalizmle işbirliği olunca ‘bu işbirliğini nasıl güçlendirir de pastadan daha büyük pay alırım’ın derdiyle omuz omuza çaba harcamaktadır. Her iki taraf da bugün ellerinde binlerce devrimcinin, Kürt halkının, bu coğrafyada emekten yana saf tutmuşların kanını taşımaktadır.

“Genelkurmay Başkanı’na ‘memur’ diyen bir zihniyete karşı Türk Silahlı Kuvvetleri’nin önünde, şanlı ordumuzun önünde saygıyla eğiliyoruz. Türk ordusu çok yaşa. Türk ordusu, 27 Nisan’da bizim sesimizi duymuş, bizim sesimize sahip çıkmış, demokrasiye sahip çıkmıştır. 27 Nisan’da Türkiye Cumhuriyeti’nin gerçek iradesine sahip çıkmıştır. Atatürk ilke ve inkılaplarıyla çatışmaktan vazgeçip, cumhuriyet kurumlarıyla uğraşmaktan vazgeçin. Dini sömürmekten de vazgeçin, Çankaya’yı kuşatma planlarından vazgeçin” diyerek, ordunun önünde bir kez daha secdeye varmıştır.

Elbette Nur Serter ilerici, devrimci gençlik güçlerinin yakından tanıdığı bir isimdir. İstanbul Üniversitesi’ndeki sorgu (soruşturma) komisyonlarının, türbanlıları “ikna” odalarının, onlarca demokrat öğretim üyesinin üniversitelerden uzaklaştırılmasının, yüzlerce öğrenciye açılan soruşturmaların, İstanbul Üniversitesi’nin amfilerinin içine dek çevik kuvvet sokulmasını sonuçlayan kararların altında Nur Serter’in imzası bulunmaktadır. Mitingde buram buram militarizm kokan, ordu şakşakçılığında diğer konuşmacılara açık ara fark atan bu isim halen İstanbul Üniversitesi’nde öğretim elemanı olup, esasında YÖK’ün militer yapısının anlamlı bir özeti durumundadır.

Burjuva cumhuriyetinin laik ve demokratik karakterini savunduğunu iddia edenler, hele ki bunun ordunun temel görevi olduğunu iddia edenler, açıkça yalan söylemekte ve demagoji yapmaktadır. Zira

burjuva cumhuriyet tarihinin hiçbir dönemi için laiklikten söz edebilmek mümkün değildir. Onun için din ve dinsel ideoloji hep kullanılan bir araç işlevi görmüştür. Burjuva gelişmenin ihtiyaçlarına uydurulmuş biçimiyle din ve dinsel ideoloji, cumhuriyetin başından itibaren ve günümüze kadar burjuvazi tarafından bilinçli ve etkin bir biçimde kullanılmıştır. Yüzbin aşkın mensubu bulunan ve devlet bütçesinden en büyük paylardan birini alan Diyanet kurumu bunun en tartışmasız örneği olarak orta yerde durmaktadır. Fakat devletin dini etkin bir ideolojik araç olarak kullanması bunun da ötesindedir. ‘60’lı yıllardan itibaren o devletin elinde devrime karşı bir “dalga kıran”dır. ‘70’li yıllarda toplumsal muhalefet sivil faşist terörün yanı sıra güçlü bir dinsel propaganda ile püskürtülmeye çalışılmıştır. 12 Eylül faşist darbesini izleyen ‘80’li yıllarda generaller tarafından Türk-İslam sentezi resmi devlet ideolojisi haline getirilmiş, din dersleri zorunlu hale getirilmiş, imam hatipler ile resmi kuran kursları ülke çapında patlama yapmıştır.

Yine yıllardır devlet tüm kurumları ile Kürdistan’da Kürt ulusal mücadelesine karşı dinsel gericiliği etkili bir biçimde kullanmaktadır.

Ellerinde Türk bayrakları meydanlara çıkarak “laik Türkiye” sloganları atanlar, orduyu “laikliğin biricik savunucusu” olarak görenler bu yolla faşizmin toplumsal tabanını oluşturdıklarının farkında bile değiller. Yazık ki bugün alanlara çıkan onbinlerce insanın arasında sosyal yıkım saldırıları ile

köleleştirilen emekçiler, ticarileşen eğitimle, mesleki alanlardaki yeniden yapılandırılmalarla geleceksizleştirilen gençler, kendilerini köleliğe, geleceksizliğe mahkum edenlerle kol kola yrdklerinden bihaberler.

Gençliğin safı işçi sınıfının ve devrimin safıdır!

Bugün sermayenin farklı klikleri arasında oldukça ciddi düzeylere varan bir çatışma yaşandığı açıktır. Ancak bu çatışmanın taraflarını iyi okumak gerekir. AKP bugün dinsel gericiliğin temsilcisidir. Ordu ise kendi tarihine bakıldığında ikiyüzlülüğü rahatlıkla kavranacak bir laiklik savunusu perdelemesiyle şoven/milliyetçi gericiliğin temsilciliğini yapmaktadır. İşte bu, sözkonusu çatışmanın kritik noktasıdır. Zira bu coğrafyanın işçileri, emekçileri, ezilen halkları, gençlik kesimleri işte böyle bir çatışmanın taraı yapılmak istenmektedir. Bu haliyle sözkonusu kesimler ya gericilikten gericilik beğenerek (!) bir tarafa eklenlenecektir ya da devrimci bir cephe açarak her türden gericiliğe karşı duracaklardır.

Bugün karşımıza derinleşen boyutuyla çıkmış olan bu düzen içi çatışmanın taraflarının esasında aralarında ciddi bir çıkar birliği, ortaklık hukuku olduğu açıktır. Bu haliyle bugün çatışan bu güçler, sözkonusu olan işçi ve emekçileri sömüren, geniş gençlik kesimlerini geleceksizleştiren sermaye düzeninin bekası olduğunda birbirleriyle gl gibi geçinmektedirler.

İşçi sınıfı ve emekçiler, gençlik; gerici güçler arasında cereyan eden bu çatışmada hiçbir koşulda taraf olmamalıdır. Zira karşılarındaki her iki taraf da özelleştirmelerin, kölelik yasalarının, mesleksizleştirme, geleceksizleştirme saldırılarının aynı ölçüde sorumlusudur. Her iki taraf da sözkonusu olan kardeş halkların katli için emperyalizmle işbirliği olunca ‘bu işbirliğini nasıl güçlendirir de pastadan daha büyük pay alırım’ın derdiyle omuz omuza çaba harcamaktadır. Her iki taraf da bugün ellerinde binlerce devrimcinin, Kürt halkının, bu coğrafyada emekten yana saf tutmuşların kanını taşıymaktadır. Bugün niversite kapılarını işçi-emekçilere kapatan, bugün istihdam sorununun bu ölçüde derinleşmesine yol açan, bugün kardeş halkları birbirine kırdırmaya alışan AKP’siyle ve ordusuyla bir bütün olarak sermaye düzeninin kendisidir.

Hâlihazırdaki düzenin gençliğe ne gelecek, ne de özgürlük verme şansı bulunmuyor. Yapay krizlerin arkasına bakıldığında her yeri çürüyen ve çeteleşen bir düzenle karşılaşmaktayız. İşte tam da bu nedenle, düzenle cepheden çatışmaya girilmeden gelecek ve özgürlük adına tek bir kazanım elde edebilme şansımız bulunmamaktadır.

Geleceğimizin gaspedildiğini anlamadan, geleceğimiz için mücadele etmeden zgr olma şansımız yoktur. Üniversiteleri şirketleştiren, bizleri mşterileştiren, eğitimin kendisini metalaştıran bir sisteme karşı mücadele etmeden özgürlük kazanılamayacaktır. zgrlk bugün hiç olmadığı kadar mücadele etme zorunluluğunun ifadesidir.

Ekim Gençliği

Seçim mi, salaklığın tescili mi?

Yüksel Akkaya

İstesek de istemesek de bir “seçim” var. Peki bu seçim neyin seçimi? İştanbul’da “anası” ağlatılmış tersane işçisinin seçimi mi? Bu seçim, orlu’da kölelik düzeni içinde çalıştırılan emekçinin seçimi mi? Bu seçim, Manisa’da sigortasız çalıştırılan emekçilerin seçimi mi? Ne yazık ki sorunun yanıtı hem evet, hem hayır!..

Peki bu seçimi fırsat bilerek ya da bilmeyerek AKP’yi bir daha iktidara taşıyan işçilere ne diyeceğiz? Bunlara

“emekçi” demek etimolojik açıdan sorunlu olsa da sınıf dışı demek doğru olmasa gerek... O zaman, eski ve yeni dönemi bir arada değerlendirmekte yarar var. Sorun sınıfsal mı, arkaik düşünceler ötesinde daha köklü sınıfsal bir mesele mi?

Aslında, klasik filmlerimiz üzerinden bir çözümlleme yapmaya kalksak, “doğrusal” ilişki bizi daha başka bir dünyada resmetmeliydi. Tıpkı 1930’lar, 1940’lar, 1950’ler gibi. Ama 1960’lar, 1970’ler gibi değil!.. Zira 1970’ler ve sonrası dünya olandan çok olması gerekeni bize devrimci, sosyalist düzen olarak değil, Ecevit “mavisi” bir yanılsama ile anlatmaya çalışır. Dş kırıklığı biraz da buradan kaynaklanır. Öyle olduğu için olsa gerek uzun yıllar seyirci en radikal “filme” bile itibar etmez. Belki ilk kırılma “Uurtmayı Vurmasınlar” ile başlar, ama bu da zor bir iştir. Zira bu filmin oyuncularını sıkıntılı dönem yaşanırken de “iş bulamazlar” sonra da ...

Bu zalim dönemi açmaya çalışan “sinema” kendi içinde dönüşürken bir kez daha Türkiye’yi anlatmaya soyunur, bir avuç insanı ile. Nitekim, o bir avuç insan “Sine Sen” pankartı altında en zalim şiddete maruz kalır. İyi bir dizide iyi para kazanan Nur Sürer Sine Sen’in en militan işçisi olur. Ne kadar kızsak da kızmasak da Nur Sürer bizim bir bayrağımız olmanın ötesinde Türkiye’nin gizli bir kahramanı olur.

Peki seçimlerde Nur Sürer gibi kahramanlarımız ne der? nemli mi bu soru? Yanıt bence, hem evet, hem hayır! 1 Mayıs’ın en zalim “müdahalesine” maruz kalmış Nur Sürer İştanbul’da işçi sınıfının, temsilcilerinin bir bayrağı olduğu için “bağımlı” ya da “bağımsız” aday olarak oy verilecek bir insandır.

1980 ncesinde daha radikal bir yapılanmada yer alan, ölümü ile bütün solu birleştiren sevgili Hrant Dink’in eşi gibi bir eşsiz insan “bir bebekten bir katil yaratmamak gerekir” diyorsa biz bu sevgili Rakel’e nasıl hayır diyebiliriz ki?

Diyelim ki Metin Göktepe’nin annesi “vekil” olacağım dedi, biz nasıl hayır diyebiliriz ki!..

Ne çok zor sorumuz var değil mi? Peki o meşhur soru ile ne yapmalı?

Belki de bu güzel soruyu tersine evirmeli: Ne yapmamalı?

Biliyorum ki CHP-DSP ittifakına oy versem yaşamım boyunca sevgili merhum, devrim şehidi Hrant Dink’in karşısında utanç duyacağım. Hatta, kazaran bir yerde o güzel konuşmayı yapan sevgili

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Rakel ile karşılaşsam intihar etmeyi tercih ederim!..

Peki, tüm ilkel, sınıf dışı tutumu ile sevgili Hrant’ın eşi o muhteşem konuşmanın akil güzel kadınına “ıkarıcı” bir konumda aday gösterirse “Kürtler” destekler miyim? İştraf edeyim ki, Kürtler de, AKP’liler de aday gösterse bir tek oyum sevgili Rakel’e olurdu, nereden olursa olsun! Neden mi, basite indirgenmiş bir sağ/sol kavgasını ötesinde bir halkın acısını bir kez daha yüreğimde duymak istediğim için bunu yapardım. Elbette ki sevgili Rakel ne yapardı yapmazdı karışmazdım. Peki siz ne yapardınız?

Ne zor soru değil mi?

Peki bu “tuzak” sorulardan kurtularak başka sorular da sormamız mümkün m? Bastırılmış ve tketilmış bir cemaat üzerinden siyaset yapmak ne kadar ahlakidir; ne kadar fırsatıdır? Ömrünün en güzel döneminde “Kürtlere” sahip çıkmaya çalışan ve bu nedenle zindanlarda en güzel “misafirperverlikle” karşılanan sevgili İsmail Beşikçi’nin günahı nedir ki sevgili H. Dink’in eşi kadar “muteber” olamıyor! Başta Beşikçi olmak üzere en düzgün aydınlarını yok sayan bir “adalet” bize neyi anlatacak ki biz de ona destek vereceğiz?

Bizim “güzel” solumuz bile seçimlerde ne yapacağımıza karar verememişken en radikal sağ parti olan CHP ve DSP niye bizi ilgilendirsın ki?

CHP ve DSP mi canları cehenneme!... Beşikisiz bir seçim mi? Kürtler için daha ne yapmalı?

Peki bu arada Van’da Bolu’da oruç tutmadığı için öldürülen “laik” çocukları hatırlayan var mı? Ya da meşhur 2 Temmuz’u?

Peki Babat diye birinin olduğunu bilen var mı?

Laik “güzel” kardeşlerimiz acaba Tandoğan ve devamı alanları doldururken bir çocuğun da F tipi cezaevinde yattığını biliyor mu?

Bilmiyor musunuz? O zaman canınız AKP’nin güzel kollarına emanet! İşte 22 Temmuz budur. Ya her yer F tipi ceza ve eza evi ya da her yer yeni bir kavganın görkemli savaş alanı? Kendisine sosyal demokrat diyen ve tarihleri boyunca devrimcilere, sosyalistlere düşman olan CHP ve DSP gibi partiler bir kez daha tarihin bu haksız çarkının dönüşünü tescil eden emekçilerin sınıf tarihine kanla ve şiddetle yazılacak bir tarihin sadece şahitleri değil aynı zamanda uygulayıcıları olarak geçecektir.

Bizim emekçiler adına yazacağımız tek bir tarih vardır: O da ya ihanet, ya devrimdir!..

Sermaye temsilcilerinin meslek lisesi çığırkanlığı...

Geçen yıl 21 Haziran'da Koç Holding mesleki teknik eğitimi özendirme programıyla ilgili basın toplantısı yapmıştı. Faydasını görmüş olmalı ki, meslek liselerini nitelikli ucuz iş gücü kaynağı olarak tanıtmaya faaliyetine birçok holding ve şirket grubu da başladı.

Koç Holding meslek liselerine “şefkatli” elini uzatmadan önce de sermaye tarafından meslek liseleri ucuz ve nitelikli iş gücü alanları olarak görülmekteydi. Eğitim sürecinde dahi öğrencilerin iş gücünün sömürüldüğü ticari alanlar olarak “eğitim-öğretim” kurumları içerisinde yer almaktaydı. Koç Holding ve onun gibilerinin derdi ne öğrencilere bir meslek kazandırmak ne de eğitime destek vermektir. Onun ve onun gibi sermaye gruplarının tek derdi daha fazla kâr, daha fazla sömürüdür! Meslek liseleri üzerinden başlatmış olduğu kampanyayla da amacı meslek liselerine ilgiyi artırarak daha fazla sömüreceği iş gücü bulabilmektir. Milli Eğitim Bakanlığı'nın da desteği ile ve söz konusu toplantıda birbirlerine onlarca teşekkür ederek sevinçlerini gizleyememişlerdir. Toplantıda bu tür kampanyaları teşvik etmişler ve Milli Eğitim Bakanı Hüseyin Çelik de her türlü teklife açık olduklarını ilan etmişti.

Koç'un açtığı yolda tam gaz ileri!

Bu teklif geri çevrilmedi. Cafer Sadık Abaloğlu Eğitim ve Kültür Vakfı, meslek liselerine ilgiyi artırmak için proje hazırladı ve proje kapsamında meslek liselerinde kariyer günleri düzenleyerek, öğrencilere, iş adamlarıyla tanışma ve sanayiye tanıma

olanakları sunan seminerler verilecek. İlk kariyer günü Denizli'nin Kınıklı ilçesinde Atatürk Anadolu Endüstri Meslek Lisesi'nde gerçekleştirildi. Cafer Sadık Abaloğlu Holding, Funika Holding, Er-Bakır Fabrikası, Kocaer Şirketler Grubu, Durtaş Şirketler Grubu, Ulusal Sanayici İşadamları Derneği (USİAD), Denizli Tekstil ve Giyim Sanayicileri Derneği (DETGİS) ve Personel Yönetimi Derneği (Per-Yön) stand açarak öğrencilere tanıtım yaptı.

Abaloğlu Holding Yönetim Kurulu Başkanı Ali Abaloğlu, niyetini açıkca ortaya koyarak şunları söyledi: *“Sanayici vasıflı iş gücü sıkıntısı yaşıyor. Meslek liseleri mezunları okuldan meslek sahibi olarak çıkıp, kolayca iş bulabiliyor. Holding olarak başarımızın altındaki en büyük neden çalışanlarımızın çoğunun meslek lisesi mezunu olması. Amacımız meslek lisesi öğrencileriyle işadamları ve sanayicileri bir araya getirip, meslek liselerine ilgiyi artırmak.”*

Bu açıklamaya paralel olarak İl Milli Eğitim Müdürü Ekrem Ekici ise, Türkiye'de meslek lisesi mezunlarının normal lise ve üniversite mezunlarına göre daha kolay iş bulduklarını söyledi. İlk kariyer günü sermaye gruplarınca kendi tanıtımlarını yaptığı, ucuz işgücü olarak gördükleri meslek liselileri kandırmaya çalıştığı bir atmosferde geçti. Kariyer günlerinin önümüzdeki günlerde Şehit Öğretmen Yusuf Batur Endüstri Meslek Lisesi ve 75'inci Yıl Tekstil Meslek Lisesi'nde de yapılacağı bildirildi.

2 Mayıs günü Kınıklı'da sermaye grupları ağlarına düşecek öğrencileri çekmeye çalışırken Silopi'de ise ilçe Milli Eğitim Müdürlüğü tarafından ilçede bulunan okul müdürlerine yönelik bir toplantı düzenlendi. 4 Mayıs günü 2006-2007 eğitim-öğretim yılı mesleki ve

teknik eğitimde tanıtım ve yönelme çalışma planını hazırlamak amacıyla Silopi ilçe merkezi ve köylerde bulunan ilköğretim ve ortaöğretim müdürleri Koç İlköğretim okulu konferans salonunda Silopi İlçe Milli Eğitim Şube Müdürü Suat Birlik başkanlığında toplandı. Suat Birlik yaptığı açıklamaların ardından, hazırlanan Meslek ve Teknik Eğitimde Tanıtım ve Yönelme Çalışmaları isimli ortak projeyi açıkladı:

“Mesleki ve Teknik Eğitim Tanıtım ve Yönelme Çalışmaları için ilköğretim okulları 8. sınıf öğrenci ve velilerine yönelik rehberlik çalışmaları yapılacak. Tüm Mesleki Liseleri Tanıtımı CD ve afişlerin hazırlanarak İlköğretim Okullarına dağıtılacak ve öğrencilere izletilecektir. Mesleki ve Teknik Eğitim Kurumlarından telefonla randevu alınarak planlı ziyaretler düzenlenecek. Performans, proje ödevlerinde meslekleri tanımaları, mesleklerini tanımalarını sağlayacak konularda çalışma yapılacaktır. 5-30 Mayıs, 4 Haziran 2007 tarihleri arasında meslek lisesince düzenlenecek, Mesleki Ve Teknik Eğitim (METEF) Fuarını 8. sınıf öğrencilerinin gezmeleri sağlanacak...”

Kokuşmuş düzeninizi tarihin çöplüğüne atacağız!

Bu projeler, öğrencilerin meslek sahibi olmasını isteyen “göbekli tatlı amcalar”ın vereceği burslar, işler ve eğitime sundukları katkı olarak ilk bakışta çok masumca görünüyor. Yaptıkları açıklamalar gelecek vaatleriyle öyle dolu ki; sanki masal anlatıyor bu göbekli amcalar... Fakat biraz daha dikkatli baktığımızda ve dinlediğimizde ellerine işçi ve emekçilerin kanının bulaştığını, üzerlerindeki her şık ve güzel elbisede babamızın, ağabeyimizin, annemizin sömürülen emeğini göreceğiz. Dinledikçe o “bal” damlayan ağızlarından salyalar içinde çıkan sözcüklerin bizleri de geleceksizliğe mahkum edeceğini, emeğimizi sömürmek için bizleri ağlarına çekmeye çalıştığını işiteceğiz. Bizler tenceremizde pişirecek aş bulamazken onlar o koca göbekleriyle karşımıza geçip kanlı ellerini uzatarak para hırsından dört dönmüş gözlerini geleceğimize dikmiş bizi “meslek kazandırma, gelecek vaatleri sunma” gibi hoş ama kapitalist sistemde bir o kadar boş söylemlerle kandırmaya çalışıyorlar.

Fakat bilinmesi gereken şudur ki; meslek liseleri ara eleman yetiştirme misyonundan çıkarak ucuz ve nitelikli işçi yetiştirme misyonuna sokulmuş, sermayenin aradığı ve açıkça dillendirdiği nitelikli iş gücünü kazandıracak alanlara dönüştürülmüştür. Sermaye grupları da tüm gücüyle meslek liselerine olan ilgiyi artırarak nitelikli iş gücü ordusunu büyötmek istemektedir. Bunun için de her türlü yol, yöntem ve yalana başvurmaktadır. Tüm yapılanlar tüm söylenenler koca göbekli “tatlı masal” anlatıcılarının gerçek yüzünü görmemizi engelleyemez. Çünkü bizler biliyoruz ki; sömürü çarkları üzerine kurulu bu kapitalist düzen ortadan kalkmadıkça ne meslek liseli öğrenciler ne de bir bütün olarak gençlik geleceğine kavuşamayacaktır. Ve biz şunu da biliyoruz ki; geleceğimize sahip çıkmak kan emici sermaye düzenini yıkmaya kilitlenmiş bir mücadeleden geçmektedir. Koca göbekli “tatlı masal” anlatıcıları da tarihin çöp sepetine atılmaktan kurtulamayacaktır.

Meslek Liseli İLPG'liler

ÇÜ: İbrahim Kaypakkaya yaşıyor!

34 yıl önce Diyarbakır işkencehanelerinde katledilen devrimci önder İbrahim Kaypakkaya'yı 16 Mayıs günü Çukurova Üniversitesi'nde gerçekleştirdiğimiz bir etkinlikte andık.

Hafta başından itibaren yaygın biçimde yaptığımız afişler ile etkinliğin çağrısını öğrencilere ulaştırdık.

Etkinlik günü R1 dersliklerinin yanında bulunan çimlik alana İbrahim Kaypakkaya'nın resmini ve “İbrahim Kaypakkaya yaşıyor!/ÇÜ Öğrencileri” pankartımızı asarak açık alana sahne kurduk. Anma devrim şehitleri adına gerçekleştirilen saygı duruşuyla başladı. Ardından etkinlik için hazırlanan ortak metin okundu. Açıklamada şunlar söylendi:

“Deniz Gezmiş, Mahir Çayan ve İbrahim Kaypakkaya'nın öncülüğünü yaptığı, reformizme ve parlamentarizme karşı halkımızın devrimci öfkesini kuşanıp, halk düşmanlarına karşı giriştikleri, devrimci pratiklerini miras olarak

kabul ediyoruz. Bu miras kan ve can bedeli bir mücadele sonucu oluşturulan bir değerler birikimidir... Bizler bu şanlı tarihin yüreklerimize ve bilincimize serptiği devrim tohumunu

çeliğe verilen su ile yeşertip büyütüyoruz. Türkiye'nin geleceği çelikten yoğruluyor. Belki biz olmayacağız ama çelik aldığı suyu unutmayacak diyen İbrahim Kaypakkaya kavgamızın yaşayan savaşı siperidir...”

Anma şiirler ve marşlarla sona erdi. DGH, DPG, Ekim Gençliği, Gençlik Derneği ve ÇÖDER'in örgütlediği etkinlikte “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “İbo, Mahir, Deniz, sürüyor, sürececek mücadelemiz!”, “Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!” sloganları atıldı. Etkinliğe yaklaşık 50 kişi katıldı.

Çukurova Üniversitesi Ekim Gençliği

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ODTÜ’de Devrim’in ateşi sönmedi, sönmeyecek!

11 Mayıs günü gerçekleştirilen eylemin ardından ODTÜ Stadyumu’na mumlarla “DEVİRİM” yazısı yazıldı. Bir gelenek haline gelen eylem Fizik bölümü önünden başladı, şenlik alanı ve yurtların önünden geçilerek stadyumda tamamlandı.

En önde “Yaşasın devrim ve sosyalizm!” pankartının taşındığı eylem coşkulu ve kitlesel bir katılımı gerçeğe taşıdı. Ortak pankartın ardından sırasıyla Yapı Topluluğu, Ankara Gençlik Derneği, Ankara Geleceğimizi İstiyoruz İnisiyatifi, Ankara Öğrenci Kolektifi, Demokratik Gençlik Hareketi, Devrimci Proleter Gençlik, Ekim Gençliği, Kaldıraç, Marksist Bakış, Sosyalist Demokrasi Gençliği, Yurtsever Özgür Gençlik Hareketi, Sosyalist Gençlik Derneği, Anarşistler, Yurtsever Cephe’li Öğrenciler yürüdüler. Eyleme 1500’e yakın öğrenci katıldı.

Eylem boyunca “Yaşasın devrim ve sosyalizm!”, “Gelenek sürüyor, ODTÜ yürüyor!”, “Soruşturmacı

Rektör istemiyoruz!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!” sloganları atıldı. Stadyuma girilmesi ile tribünlerde oturan öğrenciler alkışlarla eyleme destek verdiler. Tribünün selamlanmasının ardından pankart ve flamalar toplandı. Kortejlerin stadyuma girmesiyle başlayan Grup Yorum konseri sloganlarla, halaylarla coşkulu bir şekilde geçti.

Saatin 20.00’ye yaklaşmasıyla Stadyuma “DEVİRİM” yazmak için öğrenciler stada çağrıldı. DEVİRİM yazısını yazmaya 2 binin üzerinde öğrenci katıldı. Elele tutuşarak büyük bir çember oluşturuldu. Ardından bütün bir çim sahaya mumlarla “DEVİRİM” yazısı yazıldı. DEVİRİM yazısı yazıldığı esnada tribünlerdeki öğrenciler de alkışlarla destek verdiler. Hem yürüyüşün başlamasıyla stadyuma girene kadar hem de DEVİRİM yazısı yazılana kadar tüm bir ODTÜ’ye damgasını vuran DEVİRİM oldu. Tüm okul DEVİRİM’in ateşini gördü ve geçmişten bugüne taşınan mirasın sahiplenildiğine tanık oldu. Stadyumdaki tüm öğrenciler de eylemin bir parçası oldular. Atılan sloganlardaki coşku tüm stadı sardı.

Genç Komünistler açtıkları “Gençliğin devrimci hareketini yükseltmek için örgütlü mücadeleye!/Ekim Gençliği” pankartı ile şimdiye kadar yaratılmış devrimci mirası disiplinli korteji, güçlü sloganları ile sahiplendiklerini gösterdiler. Yaklaşık 40 kişinin yürüdüğü pankartımızda ortak sloganların yanı sıra “Yeni Ekimler için ileri!” sloganları atıldı.

Son yıllardaki en kitlesel eylem olmasının yanı sıra tüm okulda yarattığı etki açısından eylem oldukça güçlü geçti.

ODTÜ Ekim Gençliği

İÜ ve İTÜ’de protestolar...

“Rektör istifa! İşkenceci polis üniversiteden defol!”

Hafta başında 21. Geleneksel İTÜ Şenliği’ne iki kez polisi saldırtan ve 100’ü aşkın öğrenciyi gözaltına aldırtan rektör, 12 Mayıs’ta yapılan basın açıklaması ile protesto edildi. 200’ü aşkın öğrencinin katılımıyla yapılan eylem yemekhane önünden Fen-Edebiyat kapısına yapılan yürüyüşle başladı, basın açıklaması ile devam etti. Eylem boyunca “Vali’yi alana rektör bedava!”, “Rektör istifa!”, “İşkenceci polis üniversiteden defol!”, “Ferman devletin, üniversiteler bizimdir!”, “YÖK, polis, medya bu abluka dağıtılabilecek!”, “Soruşturmacılar, gözaltılar, baskılar bizi yıldıramaz!”, “YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek!” sloganları atıldı.

Eylem öncesi okul içinde alınan önlemler 1 Mayıs sabahını andırır nitelikteydi. Yüzlerce çevik polise, TOMA (toplumsal olaylara müdahale aracı) ve onlarca sivil polis eşlik ediyordu. Yapılan polis yığınağına rağmen yemekhane önünde toplanan öğrenciler sloganlar ve halaylarla rektörlüğü protesto ettiler. Rektörün polisi çağırma nedeni kısa sürede anlaşıldı. Rektörlük önünde yapılacak herhangi bir eylemi önlemek üzere emir aldığı anlaşılan polisler, yürüyüş boyunca korteje eşlik ettiler. Ayrıca daha önceden içeri girebilen basın mensupları bu sefer İTÜ’nün “prestiji” açısından dışarıda bırakılmıştı. Eylem polisin

klasik pankartsız, dövizsiz ve slogansız yürüyüş dayatmasına karşı pankartlar ve sloganlar eşliğinde gerçekleştirildi.

Daha önce İTÜ’deki gözaltıları protesto eden bildiri dağıtan 5 öğrenci kulübü de eylemde yer aldı. İTÜ öğrencisinin büyük tepkisiyle karşılaşan bu saldırıların ardından bazı hocaların da öğrencilerle birlikte yürümesi rektöre duyulan tepkinin geniş bir zemine yayıldığını gösterdi.

Tüm baskılara ve üst üste yaşanan saldırılara rağmen İTÜ öğrencileri polisin ve idarenin karşısında şenliği savunmuştur. Her saldırının ve tehdidin ardından daha fazla insanın sahiplendiği süreç bir kez daha öğrencilerin iradesini hiçe sayanların yanıldığını kanıtladı.

Ekim Gençliği/İstanbul

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://raney.org>

İÜ: İşkenceci polis üniversiteden defol!

İstanbul Teknik Üniversitesi’nde ilerici-demokrat öğrenciler, üniversitede düzenledikleri bahar şenliğine müdahale eden ve çevik kuvvet polisinin içeri girmesine izin vererek 83 kişiyi gözaltına aldıran İTÜ Rektörü Prof. Dr. Faruk Karadoğan’ı protesto ederek, istifa etmesini istediler.

11 Mayıs günü, İTÜ Maslak Yerleşkesi’nde “Öğrenci düşmanı yasakçı rektör defol!” pankartıyla biraraya gelen öğrenciler, üniversite yerleşkesinin ana kapısına kadar “Valiyi alana, rektör bedava!”, “İşkenceci polis üniversiteden defol!” sloganları atarak yürüdüler.

Öğrenciler adına açıklamada yapan Belkis Emel, İTÜ Rektörü Karadoğan’ın, üniversiteye yüzlerce çevik kuvvet polisini sokarak üniversite yaşamını baskı altına aldığını söyledi. Rektörün öğrencilerle konuşmak yerine çevik kuvvet polisini üniversiteye sokmayı tercih ettiğini belirterek, “Hangi bilim adamı ve eğitimci kimliğine, polise üniversitede öğrencileri dövdürmek yakışır? İTÜ yönetimi sergilediği bu antidemokratik hareketten sonra asla demokrasiden bahsedemeyecek. Rektör ve tüm idari kadro istifa etmelidir” dedi.

Yapılan açıklamadan sonra eylem sona erdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Seçim çalışmalarından...

Sınıfın kızıl bayrağı altına!

Sermaye düzeni kendi cephesinden seçimlere hazırlanıyor. Küçükçekmece’den komünistler olarak bizler de seçim sürecine ilişkin genel siyasal yaklaşımımızı ve politikalarımızı anlatan seminerle seçim çalışmalarını başlatmış bulunuyoruz.

14 Mayıs günü gerçekleştirdiğimiz seminerde ilk olarak İstanbul 1 Mayıs’ını değerlendirdik. Devletin tüm engelleme girişimine rağmen yaklaşık bir ay boyunca Taksim alanı üzerinden süren irade savaşını işçi ve emekçilerin kazandığı vurgulandı. 30 yıldır devam eden Taksim yasağının fiilen delindiği ifade edildi. 1 Mayıs’ta kazanılan özgüvenin önemine değinildi. Bu kazanımda Devrimci 1 Mayıs Platformu’nun yaşadığı iç zayıflıklara rağmen önemli bir yerde durduğu vurgulandı. Düzen dışı, öncesinde oluşan kararlılığın eylem günü militan bir tarzda ete kemiğe büründüğü, fiili ve meşru bir hatta örgütlenen 2007 1 Mayıs’ının son yılların er görkemli 1 Mayıs’ı olarak tarihteki yerini aldığı vurgulandı. 1 Mayıs’ta yakalanan birliktelikten yola çıkılarak reformizmle devrimci hareket arasındaki ayrımların iyice silikleşmesinin ve sendikal bürokrasi gerçeğinin üstünün örtülmesinin önüne geçilmesi gerektiği söylendi.

Daha sonra genel siyasal gelişmeler üzerinden bir tartışma yürütüldü. Cumhurbaşkanlığı seçimleri ile birlikte oluşturulmaya çalışılan laik-şeriatçı kutuplaşmasının sınıfsal ayrımların üzerine örten bir işlev gördüğü belirtildi. AKP’sinden CHP’sine, ordusundan TÜSİAD’ına kadar tüm düzen kurumlarının işçi-emekçi düşmanlığında, İMF’nin sosyal yıkım programlarını uygulamakta, ABD emperyalizmine uşaklıkta, halklara düşmanlıkta birleştikleri ve ortak davrandıkları ifade edildi. Düzen kurumlarının öze dair hiçbir fakhılığının olmadığı bu kutuplaşmada işçi ve emekçilerin yerinin olamayacağının altı çizildi.

Daha sonra seçim süreci, siyasal anlamı, tarihsel ve

güncel yönleri ile değerlendirildi. Seçim sürecinin kitlelerdeki politik duyarlılığı artırdığı ifade edildi. Bu dönemde her partinin kitlelerin karşısına kendi programı ve çözüm önerileri ile çıktığı söylendi. Böylesine bir süreçten devrimci amaç ve ilkeler doğrultusunda yararlanılması gerektiği vurgulandı. Parlamenter hayallerin hiçbirine prim vermeden açık ve net bir şekilde devrim ve sosyalizm propagandasına dayanan bir hatta seçim sürecini değerlendirmenin anlamı üzerinde duruldu. Mevcut şartlarda en etkili yöntemin seçimlere bağımsız devrimci adaylarla girmek olduğu belirtildi. Bu taktiğin politik anlamı, imkan ve olanakları anlatıldı. Mevcut şartlarda devrimci güçlerin birlikte davranmasının önemli olduğu ama gerçekleşmesinin zor olduğu vurgulanırken Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu olarak bu yönde çaba gösterileceği ifade edildi. Ancak bu zorluğun bilincinde davranılacağı ve kendi bağımsız çalışmamız için gerekli hazırlıkların yerine getirileceği söylendi.

Seçim çalışmalarında emekçi kitlelere her türlü sorunun kaynağı olan vahşi kapitalist sistemin etkili bir tarzda teşhir edileceği ifade edildi. Emekçilerin sömürü sisteminden kurtulup kendi iktidarını kurmadığı sürece tüm sorunların daha da ağırlaşarak süreceği söylendi. Emekçilerin tek gerçek seçeneği olan devrimin ve sosyalizmin gerçek kurtuluş olduğu, bunun için sınıfa karşı sınıf tutumuyla mücadeleye çağrı yapılacağı vurgulandı.

Katılımcıların tartışmalara aktif olarak dahil olduğu seminerlerimiz önümüzdeki haftalarda sınıfın bağımsız tutumunun pratik örgütlenmesi konusu üzerinden devam edecek.

Küçükçekmece/BDSP

Sınıfın devrimci bayrağı altına!

Düzen cephesinin birçok hesaba dayalı seçim

hazırlıkları devam ediyor. Ankara BDSP olarak bizler de seçim gündemli faaliyetimizi 13 Mayıs günü yaptığımız toplantıyla resmen başlattık.

Toplantıda öncelikle siyasal gündem üzerine sohbet gerçekleştirdik. Komünistlerin seçim taktiğini, seçime ilişkin politikamızı ve hedeflerimizi anlattık. Düzen içi siyasal krizin arka planını ve erken seçimle sonuçlanan düzen içi dalaşmanın işçi sınıfı ve emekçilerde yaratacağı sonuçları, ordu-hükümet kutuplaşması üzerinden sermaye düzeninin hedeflerini ele aldık. Sermaye partilerinin tek programda birleştiklerini, bu programın emperyalizme uşaklık, İMF’ye koşulsuz itaat, sermayeye sınırsız hizmet olduğunu vurguladık. Parlamentoyu ve düzenin tüm kurumlarını teşhir etmenin önemine değindik. Siyaset sahnesinde burjuva sınıfsal katmaların kendini ifade ettiği bir süreçte işçi sınıfının devrimci programı ile emekçilere ulaşmanın önemini anlattık. İşçi sınıfı adına söylenmesi gereken sözün ve düzene karşı devrim perspektifi ile oluşturulacak taraflaşmanın önemine dikkat çektik.

Ayrıca reformist-liberal çevrelerin seçim politikalarına, ittifak arayışlarına değindik. Seçim gündemi üzerinden devrimci güçlerin ortak bir tutum üzerinden hareket etmesinin önemine dikkat çektik. İşçi sınıfının kurtuluşunun kendi ellerinde, devrimde ve sosyalizmde olduğunu, bu bakışın dışında yer alan tüm çözüm önerilerinin düzenin sınırlarında kalacağını vurguladık.

Toplantının son bölümünde işçi sınıfının bağımsız devrimci adaylarının üzerinden somutlaşacak olan seçim faaliyetimizin pratik örgütlenmesini anlattık. Seçim taktiğimiz ve seçime yönelik politik müdahalemizin hedeflerini tartıştık. Canlı bir atmosferde geçen toplantı ile birlikte Ankara’da politik seçim faaliyetimiz fiilen başlatılmış oldu.

Ankara/BDSP

Samandıra’da yürüyüş...

“Çetelerden hesap sor!”

Samandıra Akpınar Mahallesi’nde 13 Mayıs’ta çeteleşme ve yozlaşmaya karşı yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirildi.

Geçtiğimiz yıl 19 Mayıs günü mahallede yaşayan Hüseyin Özcan isimli genç çeteler tarafından katledilmişti. Hüseyin Özcan’ı anmak ve mahalle emekçilerinin yozlaşmaya ve çürümeye karşı sessiz kalmayacağını göstermek amacıyla gerçekleştirilen yürüyüş halkın saat 11:00’de Özgürlük Meydanı’nda toplanmasıyla başladı. 100’ün üzerinde kişinin katıldığı yürüyüş boyunca “Mahallene sahip çık! Çetelerden hesap sor!” pankartı arkasında toplanan kitle mahalle içinde “Susma sustukça sıra sana gelecek!”, “Yozlaşmaya geçit vermeyeceğiz!”, “Çetelerden hesap sor! Mahallene sahip çık!”, “Hüseyin Özcan ölümsüzdür!”, “Anaların öfkesi katilleri boğacak!”, “Akpınar faşizme mezar olacak!” sloganları attı. Mahalle halkı da alkışlarla eyleme destek verdi.

Mahalle içinde yapılan yürüyüşün ardından halk Hüseyin Özcan’ın katledildiği yere kadar yürüdü. Burada yapılan basın açıklamasında, “Özellikle son 5-6 senedir uyuşturucu, fuhuş ve mafyalaşma had safhaya ulaşmıştır. Daha ilköğretimdeki bile esrar

kullanmaktadır. Bizler Akpınar Mahallesi halkı olarak buna izin vermeyeceğimizi ve yozlaşma ve çeteleşmeye karşı örgütlenerek mücadelemize devam edeceğimizi burada bir kez daha haykırıyoruz” denildi. İnsanca bir yaşam, yaşanabilir bir toplum, eşit ve özgür bir dünya için düzenin yarattığı çetelere ve yozlaşmaya karşı hep birlikte

örgütlenip mücadele etme çağrısıyla sona eren basın açıklamasının ardından tekrar mahalle içerisine doğru yürüyüşe geçildi.

Mahallede her türlü yozlaşma kol gezerken ortalarda gözükmeyen jandarma halkın dönüşte yolunu keserek yapılan “yasadışı” olduğunu iddia etti. Yaptıklarının yasadışı olmadığını, yozlaşmaya ve çeteleşmeye karşı demokratik mücadele haklarını kullandıklarını ifade eden mahalle halkı yürüyüşü devam ettirdi. Veysel Karani son duraklarda sloganlar eşliğinde yürüyüşü sonlandırdı. Eylemin ardından jandarma mahallede devriyeleri sıklaştırarak mahalle halkını taciz etmeye çalıştı. Tüm bunlara karşı mahalle emekçileri çeteleşmeye ve yozlaşmaya karşı mücadelelerini sürdüreceklerini ifade ettiler.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi Kızıl Bayrak/Samandıra

TAYAD’lı Aileler: “Genelge uygulansın!”

TAYAD’lı Aileler, 12 Mayıs günü yaptıkları bir açıklama ile, 22 Ocak tarihinde yayınlanan ve tutukluların haftada 10 saat biraraya gelmelerini öngören 45/1 sayılı genelgenin uygulanmasını istediler.

Taksim Tramvay Durağı’nda gerçekleştirilen açıklamayı Mehmet Güvel okudu. “Hapishanelerde 45/1 sayılı genelge uygulansın!” pankartının açıldığı eylemde, tecrit uygulamasının hapishanelerde yasaklar, disiplin cezaları, hak ihlalleri ile ağırlaştırılarak devam ettiği belirtildi. Adalet Bakanlığı tarafından yayınlanan genelgenin uygulanmadığına dikkat çekildi. Genelgenin uygulanmamasının gerisinde, tecrite karşı mücadelenin ve direnişin kazanımlarının hazmedilememesi olduğu vurgulandı.

Açıklamanın ardından 7 yıldır Kandıra 1 No’lu F Tipi Hapishanesi’nde tutuklu bulunan Ümit İlter’in 5 Mayıs günü zor kullanılarak Bolu F Tipi Hapishanesi’ne götürüldüğü, tek kişilik hücreye konulduğu ve hukuk dışı uygulamalara maruz kaldığı ifade edildi. Tecrit ve tecrit kaynaklı saldırıların bugüne kadar 122 insanın ölmesine, 600 kişinin sakat kalmasına yol açtığı söylendi, sürgün ve sevklerin bütün sonuçları ile ortadan kaldırılması talep edildi. Açıklama, Adalet Bakanlığı’nın yayınladığı 45/1 sayılı genelgenin bir an önce uygulanması ve tecrit uygulamasına son verilmesi talebiyle sona erdi. Eylemde “Tecrite son!”, “Genelge uygulansın!”, “Ümit İlter yalnız değildir!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

İsrail'in Filistin topraklarını gaspı sürüyor!

Arap Birliği, Riyad'da düzenlediği son zirvesinde, Suudi Arabistan patentli “Arap Barış Planı”nı kabul etmiş, Mısır-Ürdün ikilisi İsrail’le sözkonusu planı görüşmeyi ve siyonistleri “barış girişimi”ne ikna etmeyi üstlenmişti. Mısır ve Ürdün Dışişleri Bakanları, üstlendikleri bu görev çerçevesinde son olarak İsrail Dışişleri Bakanı’yla biraraya gelerek üçlü görüştüler.

Kahire’ye giden siyonist bakan Tzipi Livni, önce Mısır Devlet Başkanı Hüsnü Mübarek tarafından ağırlandı. İsraili Bakan, ardından Mısır Dışişleri Bakanı Ahmed Ebul Geyt ve Ürdünlü muadili Abdulilah El-Hatip’le biraraya geldi. Yapılan açıklamaya göre, iki Amerikancı rejim temsilcisi ile siyonist bakanın görüşmelerinde gündem Arap

Barış Planı idi. Yani üç Amerikancı rejimin temsilcileri, Filistin halkının temsil edilmediği bir görüşmede, güya Filistin sorununa çözüm arayışı içindeydi.

Üçlü görüşmenin Kahire’de yapıldığı günlerde İsrail rejimi adına yapılan bir açıklama, siyonistlerin “Barış Planı”nı kabul etmek bir yana, resmen bu girişimle alay ettiklerini ortaya koydu. Zira İsrail kaynaklı resmi açıklamada, Yahudi yerleşimlerinin genişletileceği, bu çerçevede Doğu Kudüs’te yerleşimciler için 20 bin konut inşa edileceği belirtildi. Bilindiği gibi Yahudi yerleşimleri her zaman Filistinliler’in topraklarında inşa edilir, insanın ardından ise hem yerleşim bölgesi, hem de bölgenin İsrail’le bağlantısını sağlayan özel yolların geçtiği topraklar gaspedilir.

Oysa Arap Birliği’nin onayladığı planın temelini, İsrail’in 1967 sınırlarına çekilmesi ve başkenti Doğu Kudüs olan bir Filistin devletinin kurulması oluşturuyor. Yani ırkçı siyonist rejim, 40 yıldır devam eden işgal süresince yerleştirdiği 500 bin Yahudiyi gaspettikleri Filistin topraklarından tahliye etmek bir yana, yeni yerleşimler kurmaya devam ediyor. Kuşkusuz ki, İsrail’in kararı, ırkçı-yayılmacı siyonist rejimin niteliğine tamamen uygundur. Burada asıl sorun Mısır, Suudi Arabistan, Ürdün gibi Amerikancı rejimlerin İsrail peşinden koşması ve Filistin halkı nezdinde temelsiz hayaller yaratmak için çaba harcamasıdır.

Siyonistlerin yeni ilhak kararını kınayan Filistinli yetkili Saib Erakat ise konuyla ilgili açıklamasında, “*Bu kararıyla İsrail, Kudüs’ü sadece Kudüs’teki bazı insanlar için istediğini gözler önüne sermiştir. İsrail’in, Filistin ile İsrail halkının büyük bir kısmının istediği çözümü tercih etmesini isterdim. Bu çözüm, iki devlet ve barışı kabul etmektir*” dedi.

Filistinliler’in nüfus artışı hızını kesmek için hiçbir vahşetten kaçınmayan ırkçı-siyonistlerin “saf Yahudi devlet” kurma paranoyaları giderek kabusa dönüşüyor. Zira diğer bölgelerde olduğu gibi Kudüs’te de Filistinliler’in nüfus artış hızı halen Yahudiler’in iki katıdır. Bu durumun demografik yapıyı Filistinliler lehine değiştireceğini savunan bir takım siyonist oluşumlar, ırkçılığın daha da katılaştırılmasını ve Filistinliler’in nüfus artış hızını kesecek önlemlerin alınması gerektiğini hazırladıkları raporlarla açıkça savunuyorlar. Örneğin yakında yayınlanan bu raporlardan birinde, İsrail hükümetine kentin sınırındaki Arap mahallelerinin kaldırılması ve Kudüs kenti sınırlarının batıya doğru genişletilmesi tavsiye ediliyor.

İsrail’i bölgenin “tek demokratik” devleti kabul eden emperyalist güçler, siyonist rejimin Güney Cumhuriyeti’nin devrik ırkçı Apartheid rejimini aratmayan uygulamalarına hiç ses çıkarmıyorlar. Hatta İsrail’in ırkçılığını, “demokratik rejim güvenliğini sağlaması” için gerekli de buluyorlar.

Ciddi bir basınç altında kalmadığı sürece İsrail devletinin toprak gaspı politikasından vazgeçmesi olası görünmüyor. Zira ırkçılık ve ilhakçılık siyonizmin en ayırdedici özelliğidir.

Britanya burjuvazisi Blair’i çöpe atmak zorunda

Emperyalist işgalin ardından 1 milyona yakın Iraklı’nın katledilmesinden Bush’la birlikte birinci derecede sorumlu olan İngiliz Başbakanı Tony Blair, nam-ı diğer Bush’un “fino köpeği”, ya da Tarık Ali’nin tanımıyla “imparatorluk kulübesindeki en iyi saldırı köpeği” İşçi Partisi başkanlığından istifa etti. 27 Haziran’da başbakanlığı bırakacağına dair konuşmasını yapan Blair’in başbakanlık süresi 2010’da doluyordu.

İngiliz The Daily Telegraph gazetesi Blair’i, “*Büyük bir şovmen ama ortalama bir devlet adamı*” diye tanımlarken, Tarık Ali ise “başlıca başarısı, üç genel seçimi ardarda kazanmaktı. İkinci sınıf aktör, kurnaz ve tamahkâr bir siyasetçi” diyor. Blair’in şovmenlik konusunda başarılı olduğu yaygın bir kanı. Nitekim 1 milyon insanın katledilmesinden sorumlu olduğu halde kamuoyu önüne sırtarak çıkabilmesi ne kadar yüzüstü olduğunu gözler önüne seriyor.

Özel uzmanların hazırladığı metni 300 kişilik “seçkin” dinleyici kitlesine okuyarak istifasını ilan eden Blair, başbakanlığı döneminde “başardığı” işleri sıralayarak, Sırbistan, Afganistan ve Irak işgallerinin mimarlarından biri olarak insanlığa karşı işlediği suçların üstünü örtmeye çalıştı. Ancak bu işe yaramadı, zira İngiliz halkı nezdindeki saygınlığı yerlerde sürünüyor. Yapılan son anketlere göre halkın yüzde 71’i Blair’e hiç güvenmiyor. Güvenenlerin oranı ise sadece yüzde 21.

Irak işgaline zemin hazırlamak için uydurulan yalanları, istihbarat örgütlerinin sahte raporlarını kamuoyu önünde savunduğu için tüm dünya İngiliz başbakanının “yalancı Blair” olduğunu öğrenmişti. Sırtarak dünya kamuoyuna yalan söyleme fütursuzluğunu gösteren fino köpeğinin bu tavrı, layık olduğu siyasi çöplüğü erken boylamasındaki temel etkenlerden biri olmuştur.

Blair’i eski Şili diktatörü Augusto Pinochet’e ve Nazi artığı eli kanlı faşistlere benzeten İngiliz muhalifler, savaş suçlusu olarak sorgulayıp mahkûm etmek gerektiğini savunuyorlar, “Blair’in o kanlı eli hiç sıkılmamalı ve o sırtması suratından tamamen silinmelidir” diyorlar.

Gerçekten da Blair insanlığa karşı son derece ağır suçlar işlemiştir. Başbakanlık yaptığı 10 yıllık süreçte

savaş aygıtı NATO’nun 1999’da Kosova ve Sırbistan’ın bombalanmasına, ardından Kosova’nın işgaline, 2001’de Afganistan’ın vahşi bombardımanlar eşliğinde işgal edilmesine, 2003’te başını ABD’nin çektiği emperyalist orduların Irak’ı işgaline hararetle destek veren, İngiliz savaş makinesine mensup onbinlerce askeri bu işgallere katan hükümetin başı olarak Tony Blair, İngiliz emperyalizminin insanlığa karşı işlediği tüm bu suçların baş sorumlusudur.

Britanya emperyalizminin eli kanlı sadık uşağı Blair’in sonunu getiren de, Bush liderliğindeki neo-faşist çetenin izinden gitmesi ve İngiliz sermayesine arsızca hizmet etmesidir. İngiltere’yi polis devletine iyice yaklaştıran Blair başkanlığındaki hükümetler, metroda gençlerin infaz edilmesini “yasal güvence” altına almayı başardı. Ancak İngiliz Başbakanı’nı asıl yıpratın süreç, direniş sayesinde emperyalist orduların bataklığına dönüşen Irak’taki vahim tablodur.

Tony Blair ve emperyalist-kapitalist düzenin diğer zebanileri için koltuğundan feragat etmek çok anlamlı bir bedel değildir. Zira İngiliz burjuvazisi yeni bir cellat bulmakta güçlük çekmeyecektir. Nitekim Maliye Bakanı Gordon Brown adaylığını açıkladı bile. Sermaye vitrinindeki kuklaların yıpranınca yenileriyle değiştirilmesi teamüldendir.

Blair gitse de İngiliz emperyalizmi yerli yerinde duruyor. Bu, insanlığa karşı yeni suçlar işlemeye devam edeceği anlamına geliyor. Elbet Blair ve onun gibi cellatlardan hesap sorulmalıdır. Bununla birlikte asıl hesaplaşma doğrudan emperyalist-kapitalist sistemle, yani Bushlar’ı, Blairler’i yetiştiren çarkın kendisiyle olmak zorundadır.

Almanya'da G-8 protestoları...

Alman devletinin terörü kitlesel gösterilerle karşılandı!

Alman devleti 6-8 Haziran tarihlerinde Heiligendamm kentinde yapılacak olan G-8 Zirvesi'nde efendilerini korumak için kendi cephesinden hazırlanırken, komünistler, solcular, küreselleşme karşıtı tüm grup ve çevreler de G-8'leri protesto etmek, onlara “hoş gelmediniz!” demek için yoğun bir biçimde hazırlıklarını sürdürüyorlar.

9 Mayıs sabahı küreselleşme karşıtları Alman devletinin hedef tahtası oldu. “Terör eylemleri yapacaklar” bahanesiyle bine yakın polis başta Berlin ve Hamburg olmak üzere 6 eyalette 40'ın üzerinde ev, büro, kitapevi, kültür merkezini bastı, bilgisayarlara ve dosyalara el koydu. 20 kadar kişi, “terör hücre” oluşturmakla suçlanıp, haklarında soruşturma başlatıldı.

Amaçları tüm toplumda terör paranoyası yaratarak, G8 Zirvesi'ne katılacak insanları “siz de terörist olarak nitelendirilirsiniz” diyerek sindirmek, grupları birbirinden yalıtarak ortak mücadele birliğini parçalamaktır.

Baskınların ardından savcılığın yaptığı basın açıklamasında, aramalarda terör eylemleri planlayan “Militer Grup”un yapısı üzerine bilgi edindiklerini,

aralarında terör eylemleri gerçekleştirme olasılıkları bulunan 21 kişiyi tespit ettiklerini belirtti ve bunların 129-a maddesine göre “terörist örgüt kurma” savıyla suçlandıklarını açıkladı. Bu kişiler G8'e karşı militan bir kampanya sürdürmekle suçlanıyorlar ve 2005-2007 yılları arasında Berlin ve Hamburg'da yaptıkları eylemler sıralanıyor.

Yani Alman devletinin senaryosu hazır: Radikal solcular terörist bir grup kurarak Heiligendam'daki G8'i engellemek istiyorlar.

“Direniş asıl şimdi!”

Ama Alman devletinin hesapları bu kez tutmadı. Onların terör tehdidi gerekçesiyle yaptığı baskınlar,

sol çevreler ve küreselleşme karşıtları tarafından sert tepkilerle yanıtlı. Baskınlar duyulduğu andan itibaren baştan başa tüm Almanya'da kendiliğinden dayanışma eylemleri gerçekleşti. “Teröristler savaşları çıkaranlar, sömürenler, G8 lerdir!”, “Terörist devlet!” yazılı pankart ve dövizlerin taşındığı gösterilere militan bir ruh hakim oldu. Protesto eylemlerinde çok sayıda kişi tutuklandı.

En kitlesel eylemler Berlin (5 bin) ve Hamburg'ta (3 bin) gerçekleşti. Berlin'de eylemciler “Biz hepimiz teröristiz!” sloganlarını sıkça haykırdılar.

Polisin Hamburg'da da küreselleşme karşıtlarının ve antifaşistlerin uğrak yeri olarak bilinen Rote Flora Kültür Merkezi'ne saldırdığı duyulur duyulmaz, önce yüzlerce kişi olay yerine geldi. Daha sonra 3 bin kişilik bir kitle saldırıları protesto etmek için yürüyüşe geçti. Bu kendiliğinden gelişen protesto eylemine polis vahşice saldırdı. 30'a yakın kişinin tutuklandığı bildirildi.

Göttingen kentinde de protestocular daha ilk pankartı açmıştı ki, polisin azgınca saldırısına maruz kaldı. Polis ile şehirde yarım saat süren bir ardebe yaşandı. 5 kişi tutuklandı.

Kendiliğinden gerçekleşen bu protesto eylemleri Hamburg, Mannheim, Köln, Leipzig, Gießen, Bremen, Hannover, Rostock, Kiel, Göttingen, Duisburg, Bochum, Siegen, Marburg kentlerinde akşamın geç saatlerine kadar sürdü. Viyana, Salzburg, Amsterdam, Londra, Edinburgh da Alman konsolosluklarının önünde Alman devletinin G8 karşıtlarına karşı sürdürdüğü operasyonlar eylemli protestolarla kınandı.

Kısacası; Alman devletinin G8'e karşı süren protesto hazırlıklarını engelleme çabası daha şimdiden boşa çıktı. Kitleler daha şimdiden G8'e karşı politize oldular, atıl durumdan çıkarak eylemlilik içine girdiler.

2001 yılı Cenova'sı halen belleklerimizde. Cenova'da da zirve karşıtları teröristlikle suçlanmış ve terörist muamelesi görmüş, tüm sınırlara yığınak yapılmıştı, tüm Avrupa savaş haline dönüştürülmüştü. Ama bu önlemler 350 bin kişinin G8'e karşı Cenova sokaklarında protestolarını yükseltmesini engelleyememiş, G8'ler Cenova'nın rüzgarıyla Katar çöllerine savrulmuşlardı.

Almanya: Eski yasalar yine uygulamaya konuldu!

G8 Zirvesi yaklaşırken tüm toplumda terörizm histerisi hakim kılınmaya çalışılıyor.

Alman devleti gerçekleştirdikleri baskınlar ve gözaltılarla devrimci-demokrat çevreler üzerinde terör estirmeyi hedefliyor, gözaltı tehditleri savurmaya devam ediyor.

Federal İçişleri Bakanı Schaeuble, eyaletlerin, tehlikeli görülmeleri halinde eylem hazırlığı yapan solcu grupların mensuplarını 2 haftaya kadar gözaltında tutabileceğine dikkat çekti. Schaeuble bununla da yetinmeyerek, Alman ordusunu devreye sokmayı gündeme getirdi.

Bu arada dıştan gelecek “terörist”lere karşı da önlemler almak için kolları sıvayan Alman devleti, Schengen Anlaşması'nı yine devreye sokacaklarını, sınırlarda kontrolleri başlatacaklarını duyurdular. Böylece G8 süresince Almanya'da hava ve deniz yolları ile sınır kapıları kontrol altında tutulacak.

Dünyadan...

Almanya Telekom'da grev!

Telekom bünyesinde yapılması planlanan değişikliklere ilişkin görüşmelerin tıkanmasının ardında Ver.di Sendikası geçen 4 Mayıs günü grev oylamasına gidileceğini açıklamıştı. 7 Mayıs günü başlayan ve üç gün süren bir oylama gerçekleştirildi. Oylama sonucunda çalışanların %96.5'inin grevden yana olduğu ortaya çıktı. Toplam geçerli oy sayısı 21.951 olarak açıklandı. Grevden yana oy kullananların sayısı ise 21.175.

Ayrıca Ver.di Sendikası kendi üyesi olmayan telekom çalışanları arasında da araştırma yaptığını ve onların da büyük çoğunluğunun desteğini aldıklarını açıkladı. Buna karşın Telekom şefi Rene Obermann yaptığı basın toplantısında planladıkları değişiklikleri uygulamakta kararlı olduklarını, bunun başka bir alternatifinin olmadığını ifade etti.

Grevin birinci gününde 11 bin emekçi grevdeydi. Ağırlıklı olarak Kuzey Ren Vestfalya eyaletinde süren greve 50 şehirde 3 bin kişi katıldı. Japonya İşçiler Birliği NTT (Workers Union of Japan) Başkanı Shoji Morishima “grevci kardeşlerin mücadelesi önünde eğiliyoruz” diyerek

dayanışma içinde olduklarını bildirdi.

G8 karşıtları için toplu cezaevi

Federal İçişleri Bakanı Schauble ile Mecklenburg Vorpommern eyaleti İçişleri Bakanı G8 karşıtlarını tutabilecekleri bir cezaevi planladıklarını açıkladılar. Cumhuriyetçi Avukatlar Derneği ve Ceza Savunma Oluşumu da buna karşı, gözaltına alınacaklara veya tutuklanacaklara parasız hizmet vermek için acil hizmet servisi oluşturacaklar.

Mısır'da grev dalgası

Mısır'da İkinci Dünya Savaşı'ndan beri en büyük grev dalgası yaşanıyor. Mısır'da 2006 yılında ülke genelinde 222 grev, açlık grevi ve yürüyüş gerçekleştiği bildiriliyor. Bu yıl da işçilerin grev yapmadığı gün yaşanmadı. Tekstil endüstrisinde başlayan grev, inşaat sektörüne, Kahire'deki metrolara, çöpçülere, fırıncılara ve gıda endüstrisine sıçrayarak yayılıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Cumhuriyet mitingleri”...

M. Can Yüce

Öncelikle bazı sorular sormamız gerekiyor: Nisan ayının ortalarında başlayan Cumhuriyet mitinglerine milyonlarca insan katıldı. Milyonları ifade eden bu kalabalık neyin mücadelesini veriyor, hedefleri ne? Bu milyonları bulan kitle, gerçek anlamda bağımsız mı? Değilse kime, neye bağımlı? Genelkurmay öncülüğünde geliştirilen darbe girişimi, 27 Nisan muhtırası ile bu kitle eylemleri arasında doğrudan veya dolaylı bir ilişki var mı? Daha da önemlisi bu kitle devlet açısından ne anlam ifade ediyor; devrim mücadelesi açısından ne anlama geliyor? Özel savaş rejimi ve güncel politikalarıyla bu kitlesel eylemlerin politik hedefleri arasındaki ortaklıklar nelerdir!

15 Nisan’da Ankara’da gerçekleşen ilk miting, emekli generallerin yöneticisi olduğu dernekler tarafından organize edildi. Diğerlerine ise daha “sivil” bir görünüm verilmeye çalışıldı. Bu mitingin açık hedefi görünürde AKP hükümeti ve onun cumhurbaşkanlığı konusundaki politikasını engellemek, “Cumhuriyetin temel değerlerini” korumak biçiminde ifade edildi. Bu, bir yönüyle doğrudu. 12 Nisan’da yapılan Genelkurmay’ın basın toplantısında açıkça desteklendi. Bu ilk miting kitlesel olarak kalabalıktı, Türk bayrakları taşıyarak resmi ideolojinin bilinen sloganlarını tekrarlıyordu. Güncel hedef AKP ve onun güncel politik girişimleriydi. Ama mitingin hedefi ve mesajları salt bununla sınırlı değildi. İrkçi şovenizm, Kürt ve devrim düşmanlığı, TC’nin resmi çizgi ve politikasının kitlesel temelde ortaya konulması bundan sonraki karşı-devrimci, Kürdistan karşıtı politikaların politik ve psikolojik dayanağı yapılmak isteniyordu.

En gerici ve karşı-devrimci politikaları şişirilmiş kitle gösterileri aracılığıyla dayatmak, aslında eski bir özel savaş, faşist taktiklerinden biridir. Hitler ve diğer izleyicileri bu yöntemleri sık sık kullanmış ve bu kitle gösterileriyle politik hedeflerine daha kolay ulaşmışlardır. Bu mitinglere katılan kitlelerin bu politik hedeflerin bilincinde olup olmamalarından bağımsız olarak bu böyledir. Kaldı ki bu gösteriler kendiliğinden, kitlesel reflekslerle gelişen eylemler değil, özel savaş elemanları veya onların etkisindeki kurum ve kişiler tarafından gerçekleştirilmiştir. Bu mitinglere uzaktan bakan bir gözlemci, gözüne çarpan “kırmızı beyaz” renklerle devletin askeri despotik, sömürgeci, ırkçı şoven niteliklerini anlamakta zorluk çekmez!

Kısacası savunulan, devletin kendisidir, bütün renkleri ve nitelikleriyle TC’den başkası değildir! Kısa vadeli hedef AKP olmakla birlikte uzun vadeli hedef krize giren TC’nin geleneksel yapısını olduğu gibi sürdürmektir. Bunun ilk adımı olarak da iktidar düzleminde hiçbir gedik vermemektir. Cumhurbaşkanlığı üzerinde koparılan gürültünün en temel anlamı da budur!

Ankara mitinginin mesajı ile daha önce basın toplantısında açıklanan Genelkurmay açıklamalarının özü aynıdır. Bu öz, 27 Nisan muhtırası ile çok daha net, açık ve dolaysız anlatılmıştır.

“Bu devlet sahıpsiz değildir, gerektiğinde devletin, Cumhuriyetin sahipleri harekete geçmekten çekinmeyecektir!”

Çekinmediklerini de çok açıkça ortaya koymuşlardır. 27 Nisan muhtırasından sonra AKP’nin planları işlemez hale gelmiştir. Ama bu, sadece bir adım olarak değerlendirilmiş ve devamının kararlılıkla getirileceği mesajı verilmiştir. Seçim kararı, seçimde AKP’yi geriletme hesapları ve bunun bir adımı olarak “sağ ve solda birlik” dayatmaları ve bunun alelacele kotarılmaya çalışılması daha sonraki adımlar olarak gündeme gelmiştir. Bu adımların ayrıntılarına ve bunların değerlendirmesine girmek konumuz değildir. Konumuz kitlesel mitingler ve bu eylemlerde TC’nin, resmi çizginin kendisini eylemli olarak ifade etmesi ve bunun Kürdistan ve Türkiye devrimleri açısından taşıdığı büyük ve ciddi tehlikelere işaret etmektir!

TC’nin, resmi çizginin kendisini meydanlarda milyonlarla dışavurması, aynı zamanda bu düzenle uzlaşma, bu düzen içinde kendisine bir yer arama çabalarına, hayallerine de ölümcül bir darbe olarak algılanmalıdır. TC ve özel savaş aygıtı, 27 Nisan muhtırasında ifade ettikleri gibi kendisini “Ne mutlu Türküm” sözüyle tanımlamayan ve başka kimlik arayışının peşinde koşanlara bu düzende yaşam hakkı tanımamakta kararlıdır! Resmi çizgi dışında ve ona karşı olan herkes “düşmandır”, algıları, yaklaşımları ve politik tutumları budur!

Anti-demokratizmin, askeri despotik yapının ve çizginin temel nedeni, özü ve sürdürme gerekçesi budur! Bu, kuşkusuz bölünmüş, zayıf, tartışmalı bir iktidar sitemini değil, yekpare, merkezi ve yoğunlaşmış bir iktidar sistemini koşullamaktadır! Egemenler cephesindeki güncel hesaplaşmanın derinlerindeki temel neden yine budur. Elbette

paylaşılan, paylaşılacak istenen veya istenmeyen başka alanlar var, kavganın bir ucu buralara dayanıyor; ama bu işin sadece bir boyutudur.

Bu egemenler cephesindeki iç dalaşa esas zararlı çıkan, stratejik olarak gerileyen; TC, özel savaş aygıtının bilinen yapısından en çok zarar gören Kürt halkı, emekçi sınıflar ve devrimciler olmuştur! Resmi çizginin bu kadar kitlelere yedirilmiş olmasının, bunun en gerici tarzda kendisini konuşturmasının, devrimci güçler ve Kürtler açısından başka bir anlamı yoktur.

Resmi çizginin, özel savaş aygıtının güncel ve uzun vadeli çizgisini milyonların eylemiyle dışa vurması, bir bakıma, Hrant Dink’in cenaze töreninde yüz binlerin dile getirdiği “Hepimiz Ermeni’yiz” sözünün açığa vurduğu kırılmaya bir yanıt, bir tür kitlesel karşı duruş hareketi olmuştur.

Seçimler olur, şu veya bu parti seçimi kazanır, Cumhurbaşkanlığı seçimi olur, şu veya bu kişi bu koltuğa oturur! Bunların nasıl gerçekleşeceği bir yana, resmi çizginin bu kadar kriz, çözülme ve bozulmadan sonra kendisini toparlaması ve bunu kitlesel tabana eylemli olarak oturtması, bir bakıma bunun kitlesel düzlemde bir restorasyon niteliğinde olması, bir kez daha vurgulamak durumundayız ki, devrimci güçler açısından stratejik gerileme, stratejik handikap anlamına gelmektedir. Bu kitlesel temel in bu haliyle bırakılmayarak daha süreklileşmiş örgütlenmelere kavuşturulması tehlikeyi daha bir sürekli kılmaktadır.

Kabul etmek gerekir ki, bu kendiliğinden oluşan bir durum değildir. AKP bu hareketin oluşumunda sadece bir bahane olmuş, bir bakıma “olgunlaşmış bir zemin” sunmuştur. Bu zemin özel savaş aygıtı tarafından değerlendirilmektedir. Yoksa AKP ve diğer partilerin demokrasiyle, en sıradan hak, hukuk, adalet ilkeleriyle bir ilişkisi yoktur. AKP, dinsel eğilimleri olan, bu anlamda laikliği sulandırmak isteyen, ama TC’nin temellerini benimseyen gerici, ırkçı bir partidir. Son yapılan anayasa değişikliği ile diğer partilerle işbirliği içinde bağımsız adayların seçimini zorlaştıran bir değişikliği gerçekleştirmeleri, nasıl anti demokratik ve Kürt düşmanı bir çizgiye sahip olduğunu çok açık bir biçimde göstermiştir.

Kısacası, askeri cumhuriyet ve unsurları ile demokrasicilik oyununun figüranları arasındaki ilişki ve çelişkilerde bilerek veya bilmeyerek taraf olmak, bunu demokrasi adına yapmak, en yumuşak deyimle aymazlıktır. Bu darbe sürecinin önemli bir özelliği, askeri cumhuriyetin bir yönüyle kendisini kitle eylemleriyle konuşturması ve bunu önemli bir politik ve psikolojik dayanak yapmasıdır! “Cumhuriyet mitingleri” adı tam da bu amaca oturmaktadır! Bu politik ve psikolojik dayanak halkımız, devrimci güçler, emekçi sınıflar açısından stratejik bir handikap anlamına gelmektedir. Aynı zamanda bir kez daha reform hayallerinin de sonuna işaret etmektedir.

Bir kez daha kanıtlandı ve doğrulandı ki, demokrasi, özgürlük, eşitlik gibi en temel istemlerin gerçekleşme yolu devrimden geçmektedir. Ama bu yol uzun ve zahmetli bir yoldur, uzun soluklu bir duruşu ve yürüyüşü koşullamaktadır. Devrimcilerin işi daha bir zorlaşmıştır. Milyonların eylemli desteğini alan resmi çizgiye, ırkçı şoven hezeyanlara karşı devrimci bir kitle çizgisini geliştirmek her zamankinden daha acil ve kaçınılmaz bir görev olmaktadır.

15 Mayıs 2007

Siyonist İsrail zehir saçıyor

İsrail savaş makinesinin Lübnan direnişi karşısında uğradığı hezimetin siyonist rejimde yarattığı sarsıntıların etkisi devam ediyor. Lübnan direnişinden beklenmedik bir şamar yiyen kinci siyonistler, Lübnan halkı üzerine zehir saçarak ilkel intikam duygularını tatmin etmeye çalışıyorlar.

Tam bir kirli savaş aygıtı olarak tasarlanıp kurulan İsrail ordusunun iğrenç taktiklerinden biri, zaman zaman Arap halkları üzerine zehirli balonlar atmasıdır. Bu yöntem salkım bombası atmak için bahane bulunamadığı zaman gündeme geliyor. Bu saldırı biçimine son olarak İsrail sınırına yakın Lübnan köyleri maruz kaldı.

Görgü tanıkları, İsrail hava kuvvetlerine ait M-K ve F-16 savaş uçaklarının 16 adet siyah-beyaz renkteki zehirli balonu tarlalara bıraktığını belirtti. Tanıklar, patlatılan üç balonun kokusuz zehirli gaz içerdiğinin anlaşılması üzerine köylerin paniğe kapıldığını ifade edildi.

Lübnan ordu kaynakları, bu zehirli balonlardan daha önce de Sur, Sayda ve Nebatiye kentlerinde görüldüğünü, UNIFIL’e bağlı İtalyan birliklerinin balonlarda kullanılan zehirli maddenin tespiti için örnekler aldıklarını, ancak üç ay geçmesine rağmen test sonucuyla ilgili herhangi bir açıklama yapılmadığını belirttiler.

Lübnanlı köylüler ise İsrail uçaklarından bırakılan bu zehirli balonlardaki zehrin türünün belirlenmesi için balonlardan örnekler alındığını, bu zehrin büyük baş hayvanların ölümüne sebep olduğunu dile getirdiler.

İsrail’in hamisi ABD emperyalizmi, geçen yüzyılın ikinci yarısında Vietnam, Küba, Nikaragua halklarının direnişini ezmek için savaşa biyolojik boyutlar eklemişti. Şimdi de İsrail ordusu, ABD ordusundan ilham alarak Arap halkları üzerine iğrenç zehirlerini saçıyor.

İşçiler 1 Mayıs 2007'yi anlattı...

“Heyecan aynı heyecandı, coşku aynı coşkuydu!”

Ben çalıştığım yerde idari konumda çalışıyorum. O yüzden diğer işçi arkadaşlarımla konuşmak çok kolay olmuyor. Sanki onları oyuna getiriyorum da isim topluyorum gibi bir şey oluyor. Nitekim hiç kimseye hiçbir şey söylemeden, hiçbir mazeret göstermeden 1 Mayıs'a geldim. Bu kadar tepkiyle, polisle, baskıyla karşılaşacağımı beklemiyordum. Taksim'e girileceğine emindim ama böyle baskı olacağını tahmin etmiyordum.

Bütün emekçilerin, işçilerin orada birleştiğini görmek gerçekten heyecan vericiydi. Orada önemli olan 3-5 polisin zorbalık yapması değildi. Orada ele ele, kol kola hiç tanımadığım insanlarla aynı sloganı haykırıp, aynı saygı duruşuna duruyorsam, benim için heyecan budur. Şunu çok açık ve net söylüyorum, her 1 Mayıs'ta değişen hiçbir şey yoktu. Heyecan aynı heyecandı, coşku aynı coşkuydu.

Daha sonra çalıştığım işyerine gittim. Orada iki arkadaşım var. Televizyonda gördüğünü bana sormaya başladılar. Dedim ki “Onlar ne kadar bastırmaya çalışsa da biz daha çok sesimizi duyurduk, tüm dünya gördü.” Onlara “1 Mayıs resmi tatil ilan

edilse gelir misiniz?” dedim. Geliriz dediler. Daha sonra diğer arkadaşlara sordum. Onlar da geliriz dediler. Oradaki izlenim gerçekten güzeldi.

Alemdağ'dan bir işçi

“Şimdi bu cesareti işyerlerine taşımalıyız!”

Ben ilk defa bu sene katıldım 1 Mayıs'a. İnsanlar Taksim'e çıkmak için azim gösteriyordu. Orada bir bedel verildiği için insanlarda bir istek vardı. Hiç 1 Mayıs'a gitmeyen insanlar Taksim'e geldi. İnsanlar içindeki korkuyu atmış gibi geldi bana.

Biz de Taksim'e varabilseydik çok güzel olurdu. Ama biz de her yeri Taksim'e çevirdik. Açıkçası Tuzla'da, otobanın orada biraz heyecanlandım ben. Slogan atarken büyük bir coşku duydum, etkilendim.

İşyerimde de sorun yaşadım. İşyerini aramayacaktım, onlar aradı. Hastayım dedim. Çarşamba günü işe gittim. Niye gelmedin dediklerinde “1 Mayıs'a gittim, bir sorun mu var?” dedim. Niye gittiğimi sorduklarında ise işçi haklarını savunmaya gittiğimi söyledim. İşyerinde bazı arkadaşlar terörist demeye kalktılar. Epeyce tartıştık. Yarım saat sonra ise gelip özür dilediler. “Sen anlattıkça anlamaya başladık!” dediler...

İşyerindeki arkadaşlarımla çoğu ise zaten gitmemi destekledi. Birçok arkadaş gururlandığını, göğsünün kabardığını, cesaret aldığını söyledi. Biz Tuzla'da 5000 kişiydik, belki daha fazlaydık. Örnek olduk. İnsanlara cesaret geldi. Şimdi bu cesareti işyerlerine taşımalıyız. İşyerlerinde örgütlenmeliyiz

Dudullu OSB'den bir metal işçisi

“İstanbul'un akışı 1 Mayıs'ta değişti!”

1977 1 Mayıs'ından 30 yıl sonra Taksim'de olmak gerçekten güzel bir duyguydu. Taksim'i yeniden kazandık. Kapitalizm ne kadar saldırırsa saldırısın 2007 1 Mayıs'ında Taksim'deydik. 2008 1 Mayıs'ında da Taksim'de olacağız.

İstanbul'da genel bir grev vardı. İstanbul'da hayat kilitlendi. İstanbul'un akışı bu 1 Mayıs'ta değişti. Şimdi kapitalizmin korkusu 2008 1 Mayıs'ı, 2007 2 Mayıs'ı. Bu korku onlara yetti. Vali Muammer Güler istediği kadar tedbir alsın. 1 Mayıs için onlarca şehirden 17 bin polis getirdiler. Ama Taksim yine işçilerin oldu.

Mitinge giderken yaşananlar çok güzel duygulardı benim için. Taksim'e giremedik. Giremedik ama her yer Taksim'di, her yer kavgaydı. Miting dönüşü haberleri izledim. Devlet televizyonu dahi o zaferi, o coşkuyu yeniden yaşattı. Bu devlet televizyonundan bile yansıdıysa, kapitalistler oturup bir kez daha düşünsün. İşçiler, sadece 1 Mayıslar'da

değil her gün, her direnişte, her grevde yine karşılarında olacaklar.

Miting gerçekten çok güzeldi. İnanılmaz bir coşkusu vardı. İnanılmaz bir heyecanı vardı. Hiç gitmeyen insanlar bile, “Ben gelmem, ne yapacağım mitingde!” diyenlerden 2 Mayıs'ta arayıp “Ben gelmedim. Nasıl geçti. Çok güzel geçmiş. Keşke ben de gelseydim!” diyenler oldu. Şimdi insanlar pişmanlık içinde. Şimdi onlar da kendilerini 2008 1 Mayıs'ına hazırlıyorlar.

Ümraniye'den bir işçi

“O heyecan, o hirs бүrüyor insanı!”

Çok heyecanlıydım, merakla gittim oraya. Biz Taksim Meydanı'na girmeyi başardık. Oturma eylemi yaptık. Polis bize bir saldırıya başladı. Çok heyecanlıydı. Bir pastaneye attık kendimizi. Esnaf da bizlere yardımcı oldu. Polis sürüleri geçerken kepenkleri kapatıldı. Savaş gibi geçti. Biber gazından belki geri çekildik ama tekrar tekrar ısrarla Taksim'e çıkma kararlılığıyla yüründü.

İlk defa gitmeme rağmen o heyecan, o hirs бүrüyor insanı, oraya çekiyor. Dönüş gibi bir şey olmuyor. Polis saldırılarının ardından kitle yeniden toplanıp yürüyüşe geçiyordu. İlk önce bir grup eylem yapıyordu. Onlara saldırıldıktan sonra çevrede duran sessiz topluluklar başlıyordu eyleme.

Sultanbeyli'den bir tekstil işçisi

(OSB-İMES İşçi Bülteni'nin son sayısından alınmıştır...)

Seçim oyunu başlıyor!

Cumhurbaşkanlığı seçimi, sermaye iktidarını yeni bir krize sürükledi. AKP demokrasıcılık oyunu oynarken, diğer cephede CHP ve ordu başta olmak üzere düzenin has efendileri, sözde laiklik adına bir savaş başlattı.

AKP, 2002'de hükümet olduktan sonra, efendilerine hizmette hiç kusur etmedi. İşçi ve emekçilere yönelik ne kadar saldırı planı varsa, bu dönemde büyük bir gayretle hayata geçirmeye çalıştı. Elbette 4,5 yıllık kaymağın esas kısmı sermayenin tekelleri kesimlerine düştü doğal olarak. Fakat AKP'nin yaslandığı sermaye grupları da bunun karşılığını fazlasıyla aldı. Albayraklar, Unakıtanlar, Kilerler semirdikçe semirdi. Yine 4,5 yılda devlet mekanizmasında, eğitim, sağlık, ulaşım kuruluşlarında kör gözle bile batan bir kadrolaşma sağladı.

AKP, ekonomide, iç ve dış politikada işçi-emekçi düşmanı çizgisi ve uygulamalarıyla tekelleri sermayenin ve emperyalist devletlerin desteğini sürekli kılmayı da başardı. Dahası bu süreçten, kendi tabanı içinde yıpranmadan çıkabildi. İşte kendisine verilen bu iç ve dış desteğe, bir de parlamento çoğunluğuna dayanarak, temsil ettiği sermaye grupları adına iktidarda ve devlet mekanizmasında yeni mevziler koparmaya yöneldi. Bu konuda kendine o denli güveniyordu ki, cumhurbaşkanlığı seçimini, AKP'yi kerhen kabul eden sermaye kesimleri ile sermaye iktidarının orduda cisimleşmiş kanadını çileden çıkaran bir oyuna çevirdi.

Sonuçta yalnızca kendilerine ve yalnızca bu konuda hassas orta ve alt sınıfları peşlerine takmak gerektiğinde “laik” olan generaller ile aynı kumaştan sermaye çevrelerinin, bu pervasızlığı pek de kolay kabul etmeye niyeti yoktu. Mahkeme kapıları, muhtıralar, her şey ama her şey sözde şeriatçı bir cumhurbaşkanını engellemek içindi. Bugüne kadar yaptığı darbelerden ders çıkaranlar, bu sefer sokakları tank paletleriyle değil, kafası sulandırılan yüzbinlerle doldurdular.

AKP, sözde demokrasi savunucusu olarak kendi tabanındaki itibarını sağlama bağlarken, CHP ise yarattığı laik-şeriatçı kutuplaşması ile kendi itibarını tazelemeye çalışıyordu.

Bu tartışma hepimizin bildiği üzere iki tarafı da memnun ederek bir erken seçim noktasına ulaştı. Görünen odur ki 22 Temmuz'da bir kez daha önümüze sandıkları getirecekler.

Şu haliyle erken seçim biz işçi ve emekçiler için tam bir tuzağa dönüşmüş durumda. İşçi-emekçilere saldırıda hiçbir farkı olmayan, dahası birbirleri ile yarışan bu düzen partilerinin sahte kutuplaşmaları olacak ayırım noktası. İktidara geldiklerinde ise ne “laik”in laikliği, ne de “demokrat”ın demokratiği kalacaktır. Hepsini ama hepsi, emperyalist devletlerin ve büyük patronların istediği ne varsa onu gerçekleştirecektir. Doğalında ise kaybeden bizler olacağız.

Bunun için bu ortaoyununa kanmamalı, düzenin seçim oyununu boşa çıkarmalıyız. Sahte kutuplaşmaları değil, sınıfsal uçurumları düşünerek seçim sürecine yaklaşmalıyız. Çalıp çırpılmaktan başka bir şey yapmayan düzen partilerinden hesap sormalı, kapitalist düzenle hesaplaşmadan hiçbir sorunumuzun çözülemediğinin farkına varmalıyız. Onlar bize ancak açlık ve sefalet getirirler. Laikliğin de, gerçek demokrasinin de mümkün olmasının tek yolu işçi sınıfının kendi iktidarını kurmasıdır.

Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmedir!

(OSB-İMES İşçi Bülteni'nin son sayısından alınmıştır...)

Asistan Girişimi'nden kampanya...

Asistan Girişimi 10 Mayıs günü, Yüksel Caddesi'nde yaptığı basın açıklamasıyla, imza kampanyasının duyurusunu yaptı. Ülke çapında başlatılan imza kampanyasına bugüne kadar Ankara, İstanbul, İzmir Eğitim-Sen Üniversiteler Şubeleri ve Ankara Tabip Odası kurumsal düzeyde destek verdiğini açıklamıştı. Pek çok demokratik kitle örgütü de kampanyayı gündeme almış durumda. Kampanya, istihdam edilme biçimleri farklılaşsa da kamu görevlisi konumunda olan asistanlar, asistan hekimler, okutmanlar, öğretim görevlileri ve diğer öğretim yardımcılarını kapsıyor.

Kampanyanın talepleri şöyle:

- Bütün üniversite çalışanlarına koşulsuz iş güvencesi hakkı tanınmalı, pratikte iş güvencesizliği anlamına gelen 2547 sayılı yasanın 50/d maddesindeki gibi yıllık atamalar öngörerek sürekli bir işsizlik tehdidi yaratan geçici istihdam uygulamalarına acilen son verilmelidir.

- Görev tanımları netleştirilmeli, akademik ve mesleki gelişime engel olmayacak biçimde belirlenmelidir.

- Demokratik bir üniversitenin ön koşulu olan özerkliğin ve akademik özgürlüklerin sağlanması için, yukarıda anılan öğretim elemanlarının üniversite kurullarında, kendilerine ve üniversiteye dair her türlü karar alma sürecinde etkin katılım, temsil ve oy hakkı olmalıdır.

- Akademik atama ve yükseltme kriterleri tüm üniversite bileşenlerinin katılımı ile yeniden düzenlenmeli ve kazanılmış hakların devamlılığı sağlanmalıdır.

- Asistanların çalışma koşulları iyileştirilmelidir. Okutmanların haftalık ders yükleri makul sürelerle çekilmeli, asistan hekimlerin bilimsel araştırma ve eğitimlerine zaman ayırabilecek şekilde mesai ve nöbetleri düzenlenmelidir.

- Akademik ve mesleki gelişim ve insan onuruna yaraşır bir yaşam sürdürebilmek için gereken ücret iyileştirilmeleri acilen yapılmalıdır.

- Gerekli altyapı ve eğitim programları geliştirilmeli, bunu sağlamaya yönelik olarak her üniversite yeterli kamusal kaynaklara kavuşturulmalıdır.

- Yüksek Öğretim Kanunu'nun 35. maddesi ve Öğretim Üyesi Yetiştirme Programı (ÖYP) çerçevesinde istihdam edilen asistanların "tazminat ve zorunlu hizmet yükümlülüğü"ne son verilmelidir. Yurtdışında eğitim kapsamında çalıştırılan asistanların yükümlülükleri de kamu yararı gözetilerek, mağduriyeti önleyecek biçimde yeniden düzenlenmelidir.

- Vakıf üniversitelerinde, asistanların "burslu lisansüstü öğrenci" statüsünde gösterilip adeta kaçak işgücü olarak sigortasız çalıştırılması uygulamasına son verilmelidir.

Basın açıklamasına 40'ı aşkın kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/Ankara

6 Eylül tutuklularına tahliye

9 ay önce Lübnan'a asker göndermek için mecliste görüşülen tezkereye "hayır" dedikleri ve tezkere sonrası Ankara'ya gelen BM Genel Sekreteri Kofi Annan'ı protesto ettikleri için tutuklanan 18 anti-empyralist 11 Mayıs'ta mahkemeye çıkarıldı.

Ankara ve şehir dışından gelen kitle tutuklu anti-empyralistlerle dayanışmak için saat 09.00'da Toros Sokak'ta toplandı. Buradan duruşmanın yapılacağı 11. Ağır Ceza Mahkemesi'ne doğru yürüyüşe geçildi. Yürüyüş boyunca "Anti-empyralistler yargılanamaz!", "Anti-empyralistler değil işbirlikçiler yargılsın!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Devlet terörüne son!" dövizleri taşındı.

Sabah saatlerinden duruşmanın bittiği ana kadar Adliye önünde bekleyen kitle gün boyu attığı sloganlarla ve çektiği halaylarla tutuklu anti-empyralistlerle dayanışma içinde oldu. Duruşma sonunda tutuklu tüm anti-empyralistler tahliye oldu.

Kızıl Bayrak/Ankara

Eczacılar 27 Mayıs'ta Ankara'da!

İstanbul Eczacılar Odası "14 Mayıs Eczacılık Günü" vesilesiyle Galatasaray Lisesi'nden Taksim Tramvay Durağı'na yürüyerek, sağlık alanının piyasaya açılmasına ve eczacıların karşı karşıya kaldıkları sorunlara dikkat çekti.

Eylemde AKP hükümeti tarafından çıkartılmak istenen "İlaç ve Tıbbi Cihaz Yasası ve bu yasayla beraber eczacıların ilaç satışları üzerindeki %15 kâr haddinin iskontonun da serbest bırakılmasıyla haksız rekabet ortamının doğacağı" belirtildi.

En önde İstanbul Eczacılar Odası pankartı yer aldı. Eczacılar "Eczacılık mesleği sahihsiz değildir!" pankartı arkasında beyaz önlükleriyle yürüdüler.

Slogansız bir şekilde alkışlarla yürüyen yaklaşık 75 eczacı Taksim Anıtı önüne geldi. Burada, İstanbul Eczacılar Odası Başkanı Zafer Kaplan bir konuşma gerçekleştirdi. Son 3-4 yıldır AKP hükümetinin ve birçok çevrenin kâr hırsıyla davrandığını ilaç ihtiyacının istismar edildiğini söyledi. "Bizler eczacılar olarak daha ucuz ve kaliteli ilaç için çalışıyoruz ancak siyasal iktidarın sağlık ve ilaç politikası buna engel oluyor" diyerek siyasal iktidarın rant elde etmek için sağlık alanını çokuluslu ilaç tekellerinin egemenliğine sunduğunu vurguladı.

Eşit, adaletli ve kaliteli hizmet üretmek isteyen hekim ve eczacıların rahatsız olduklarını ifade eden Eczacılar Odası Başkanı, son yasa taslağıyla ilaç üzerindeki %15 kâr haddinin serbest bırakılmasıyla eczacıların birbirlerine kırdırılmak istendiğini söyledi. Konuşma, eczacıların saldırılara karşı 47 eczacı odasının katılımıyla 27 Mayıs '07 günü Ankara'da miting yapacakları duyurusuyla sonlandı. Ardından bir dakikalık saygı duruşu yapıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Erol Zavar'a özgürlük!

yasaklandığı açıklandı ve ardından elden toplanan yaklaşık bin imza Galatasaray Postanesi'nden Cumhurbaşkanlığı'na gönderildi. "Erol Zavar'a özgürlük!" dövizlerinin taşındığı açıklamada, "Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!", "Erol Zavar serbest bırakılsın!", "Tecrit öldürür dayanışma yaşatır!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Mücadele Postası

Özgür Radyo'ya saldırılar devam ediyor

11 Mayıs günü Özgür Radyo Genel Yayın Yönetmeni Filiz Aslan'a Beşiktaş'ta iki kişi tarafından söz ve elle taciz saldırısında bulunuldu. Saldırıyla ilgili olarak, 14 Mayıs günü İstanbul İHD'de bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Saldırıya uğrayan Filiz Aslan yaptığı konuşmada, bu saldırıyı kişisel bir saldırı olarak algılamadığını, Özgür Radyo emekçileri olarak, halklar arası, cinsler arası eşitliği ve özgür bir yaşamı savundukları için saldırıya uğradıklarını, hiçbir saldırının onları yıldıramayacağını dile getirdi. Ardından Özgür Radyo Haber Müdürü ile DTP İstanbul İl Başkan yardımcısı birer konuşma yaptılar.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Lanester kentinde etkinlik

Fransız Komünist Partisi, Fransa'nın Bretagne'ya bölgesinde, 13 Mayıs günü 55. kez "Fête du Bol d'Air" adlı günü kutladı. Bu etkinliğe her yıl olduğu gibi bu yıl da katıldık. Etkinlikte açtığımız standda Parti imzalı pankart açtık ve çadırımızı çeşitli konuları işleyen afişlerle süsledik.

Bu yılki etkinliğe hava koşullarının kötü olması nedeniyle katılım zayıf oldu. Geçen yıllarda yapılan etkinliklere binin üzerinde bir katılım olmasına rağmen, bu yılki etkinliğe 300 kişi katıldı. Standımız Fransızlar tarafından ilgiyle karşılandı. Çeşitli müzik gruplarını sundukları programla etkinliğe renk kattılar.

TKİP taraftarları/Bretagne

'78'liler Federasyonu kuruldu

13 Mayıs'ta yapılan basın toplantısı ile '78'liler Federasyonu'nun kuruluşu ilan edildi. Açıklamada 78'liler Türkiye Meclisi, '78'liler Federasyonu, '78'liler Kültür Sanat Vakfı Girişimi, '78'liler Dernekleri ve '78'liler Tükenmez Dergisi temsilcileri yer aldı. Yapılan açıklamada, '78'liler olarak geçmişte ve bugün verilen mücadelenin önem ve anlamına değinildi. Federasyonun, İstanbul, Gebze, Çanakkale, Bursa, Gaziantep '78'liler derneklerinin katılımıyla kurulduğu belirtildi. Toplantıda '78'liler Türkiye Girişimi Sözcüsü Celalaettin Can ve PEN Yazarlar Derneği'nden Tarık Günersel ve diğer kurum temsilcileri de söz alarak konuştular.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Bu pisliği devrim temizler!

Kapitalizm yıllar boyunca emekçiler üzerinde oynadığı oyunları değişik yöntemlerle uygulamaya devam ediyor. Önümüzdeki süreçte tüm emekçileri bir sürü kaos, yoksulluk, sefalet, açlık, işsizlik bekliyor. Fakat mevcut kapitalist sistemde bize kurtuluşu anlatmaya ve böylece aldatmaya çalışıyorlar.

Düzenin bekçiliğini yapan tüm partiler, demokrat denilen kitle örgütleri ağız birliği yapıyor. Düzen tehlikeye girdi, şeriat geliyor vb. diyerek kapitalistlerin ekmeğine yağ sürüyorlar. Kitleleri oyalama, hedeflerini şaşırtma ve kendi gerçek sorunlarından uzak sorunlarla boğarak emekçileri kimliksizleştirme ve kişiliksizleştirmenin hesaplarını yapıyorlar.

Şu ana kadar yapılan tüm cumhuriyet mitinglerinde sadece söylemlerden öteye gitmeyen, ortak tezleri olmayan, iddiası bulunmayan bir yapılanma öne çıkıyor. Böylesi bir yapının içinde yermemeliyiz. Düzene hizmet etmeyelim. Bizi yapay olarak bölmelerine, kendi çıkar çatışmalarına yedeklemelerine izin vermeyelim.

Bunların hepsi haysiyetsiz, kan emici vampirlerdir. Hiçbir zaman işçilerin yanında olmadılar, olamazlar da. Güçlerinin sarsılacağını anladıklarında o zaman bizleri hatırlarlar.

Sağda ve solda birleşme teraneleriyle bizleri kandırmaya çalışıyorlar. Oysa bu zamana kadar mevcut düzen partileri içinde işçilerin ve emekçilerin lehinde karar alanı, uygulayanı var mıdır? Kazanılan tüm haklarımıza göz diken düzen partilerinin hepsinin programı birdir. Düzen solunun da sağının da birleşip birleşmemesi emekçileri ilgilendirmez. Bunların hepsi işçi düşmanıdır. Temel amaçları emeği en fazla nasıl sömürecekleridir.

Bizleri kandırmaya, kendilerine yedeklemeye çalışıyorlar. Bu oyunlara gelmeyelim. Bir taraftan sistemin dayatması, asker, polis ve patronların acımasızca emek aleyhine aldığı kararlar, diğer taraftan sendika bürokratlarının oyunları. Gerici, faşist ve liberallerin saldırısı da cabası. Bunlardan kurtulmanın tek yolu sınıfsız, sömürsüz bir düzen için, sosyalizm için mücadele etmektir.

Küçükçekmece'den bir kamu emekçisi

Sosyalizm mücadelesi yükselecek!

Bilindiği üzere çağlar boyu saltanat süren Osmanlı İmparatorluğu babadan oğula geçen hükümdarlık sistemiyle yönetiliyordu. Anadolu halklarını 16. yüzyıldan itibaren açlığa ve yoksulluğa mahkum etmişti. Buna karşın imparatorluğun çöküşünden sıyrılarak kurulan cumhuriyet rejimi ilerici, demokratik nitelikte ortaya çıkmıştır. Dolayısıyla Osmanlı'nın köhne düzenini yerlebir etmiştir. Sonuç itibarıyla bağımsızlık, halk demokrasisi, padişahlıktan parlamenter sisteme geçiş cumhuriyet rejiminin kuruluş aşamasındaki ilerici nesnel koşulları hazırlamıştır. Ayrıca kurulan genç cumhuriyetin liberal ve sermaye birikimine müsait tarzda biçimlendirilmesi gelecekte oluşacak kapitalist tekelleşmeye zemin hazırlamış oldu. "Vergisi alınmış kazanç kutsaldır!" perspektifiyle örgütlenen genç TC devleti kendi içinde sermayeye hükmedecek imtiyazlı bir sınıfın oluşabileceğinin ilk sinyallerini daha 1930'lu yıllarda vermişti. Batıdaki sanayinin Türkiye'ye geleceğini ve devleti zenginleştireceğini hesaplayan Mustafa Kemal ve dönemin yeteneksiz yöneticileri, batı hayranı bürokratları özel mülkiyetin bireylerin tekelinde toplanmasının gelecekte kapitalizmi yaratacağını, emekçi sınıfların ise ağır bir sömürüye uğrayacağını hesabını ne kadar yapabildiler bilinmez.

Nitekim '70'li yılların ağalık düzeni 1960'tan itibaren başlayan sanayileşmeyle birlikte patronluğa dönüşmeye başlamıştı. Bir zamanların köylüyü kendi tarlalarında ırgat olarak çalıştıran ağaları artık büyük işçi kitlelerini çalıştıran, aynı zamanda da sömüren

para babalarına, sanayi godamanlarına dönüşmüştü. Bununla birlik '50'li yıllarda ilk filizlerini vererek ortaya çıkan işçi sınıfı hak arama ve sınıf mücadelesini başlatmıştır. Telaşa kapılan devlet erkanı ise silahlı kuvvetlere cunta iktidarı kurdurarak zaten göstermelik demokrasiyi bile bir kenara attı. İşçi sınıfını, onun devrimci güçlerini ezdi.

Sovyetler'in Türkiye'yi işgal edeceği korkusu suni olarak oluşturulmaya çalışılarak, NATO üyeliğiyle TC devleti Amerikan emperyalizminin kucağına oturmuş oldu. Emperyalizme ve işbirlikçilerine meydan okuyan devrimci işçi sınıfı devlet terörünün boy hedefi haline geldi. "Sosyalizm artık öldü kapitalizm ebedidir!" naraları atıldı. Bu düşünceyle hareket eden emperyalist güçler Irak'ı, Afganistan'ı, Somali'yi işgale yönelmiş, yüzbinlerce yoksul emekçinin kanını haksız yere dökmüştür ve dökmektedir.

Kapitalizm ve onun devlet aygıtı eşitlik, özgürlük, eşit işe eşit ücret ve bilimsel sosyalizm şiarıyla hareket eden işçi sınıfının üzerine saldırmıştır. Bu cumhuriyet rejiminin çürüdüğünün en önemli göstergelerinden birisidir. Sözde eşitlik ve özgürlük vaadeden kemalist rejim halkı yoksul bırakmış, zengin sınıfı devletin efendisi haline getirmiştir. Devlet marksist-leninist ideolojiyle dalga dalga yükselecek sınıf hareketini kırmayı başaramayacaktır. Emekçi sınıflar tüm baskılara, katliamlara karşı sosyalizm mücadelesini er ya da geç yükseltecektir.

Küçükçekmece'den özel güvenlik emekçisi

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 Kartal/İstanbul (0 216 353 35 82)

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 229 06 44

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Silifke Cd. Çavdaroğlu Çarşısı 2/93
MERSİN

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 52 91

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık	Yurt içi	30.000 000 TL	Yurt dışı	100 Euro
1 Yıllık	Yurt içi	60.000 000 TL	Yurt dışı	200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Çözüm

ne seçimde

ne mecliste!

Çözüm devrimde,

kurtuluş

sosyalizmde!

**Bağımsız Devrimci
Sınıf Platformu**

BDSP